

Giới thiệu *Vì Quân Khuynh Thiên Hạ*

Edit: Nàng Lười

Vì muốn thăm dò nội tình quân địch, một mình hấn xâm nhập doanh trại hùng mạnh của quân địch.

Đáng tiếc tài năng kém một bậc, bị trúng bẫy của quân địch.

Nhưng cũng để cho hấn phát hiện một bí mật kinh người ----- Thì ra Đại tướng quân của Kim Lăng quốc lại là thân nữ nhi!

Lần này ‘Hùng thú’ đối với nàng có tăng chứ không giảm.

Chẳng những lén dẫn nàng trở về chỗ ở, còn tự mình chăm sóc thương thể của nàng.

Còn tuyên bố sẽ khiến nàng yêu hấn!

Vừa đúng lúc hai quân bởi vì ngày đông giá rét mà ngưng chiến

Mà nhân vật mấu chốt để hai bên giành được chiến thắng cũng ngày ngày ở trên giường trằn miên...

Hình như trận đánh này ‘Nghiêng về một bên’

Nhưng hấn ngàn tính vạn tính cũng không tính đến

Một cái ôm cáo biệt

Đổi lấy một thanh chủy thủ cắm vào tim hấn...

Bạn đang đọc truyện *Vì Quân Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Nam Hân Nhạc ôm chặt lấy thân đệ đệ ba tuổi, hai mắt kinh sợ nhìn chăm chăm Cẩm vệ quân bao vây bốn phía.

Thi thể của người hầu nằm la liệt trên đất, nhìn những ánh mắt quen thuộc kia, bên tai nàng giống như còn có thể nghe thấy tiếng khóc thét của bọn họ trước khi chết, cơ thể run rẩy càng nhiều, nhìn mặt đất đầy máu cùng thi thể, nàng càng ôm chặt đệ đệ, không để hấn nhìn thấy tình cảnh tàn nhẫn này.

Nàng sợ hãi cắn chặt môi, không dám nhìn tiếp thi thể trên đất, dời ánh mắt đặt trên người Đại tỷ vẫn đứng trước bọn họ.

“Thánh chỉ đến-----” giọng nói bén nhọn của lão nhân mặc cung trang màu xanh viền vàng vang lên, tay giơ cao thánh chỉ, bễ nghễ nhìn bọn họ.

Thấy Đại tỷ quỳ xuống, Nam Hân Nhạc cũng ôm đệ đệ quỳ xuống.

Thường công công mở thánh chỉ ra, giọng nói bén nhọn vang lên: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Nam vương gia thông địch phản quốc, tội không thể tha, theo luật tru di cửu tộc, nhưng Hoàng thượng niệm tình gia tộc Nam thị nhiều đời trung thành, vì triều đình lập nhiều công lao hấn mã, Nam vương gia cùng Nam vương phi đã tự sát để chuộc tội, và lại Tam nhi tử còn nhỏ tuổi, Hoàng thượng không đành lòng, cho nên miễn tội, nghĩ đến dưới gối đương kim Hoàng thượng không con, nguyện thu Nam tiểu vương gia làm con, cũng thu Nam Nhị quận chúa làm nghĩa nữ, phong hào Hi Nhạc Công chúa, Nam Đại quận chúa kế thừa vị trí Thánh nữ hoàng triều, bảo vệ hoàng triều phồn thịnh (phồn vinh thịnh vượng)...”

Nghe hai chữ ‘Thánh nữ’, Nam Hân Nhạc không thể tin mở to mắt, ngẩng đầu lên.

“Hiện tại lệnh cho Điện hạ cùng Công chúa lập tức tiến cung, Thánh nữ vào Bạch tháp để tế ti dạy đạo, cuối năm sẽ tiếp nhận chức vị Thánh nữ. Khâm thư!” Tuyên đọc xong, hai tay Thường công công đưa ra thánh chỉ.

“Không...” Nam Hân Nhạc lắc đầu, muốn ngăn cản Đại tỷ.

Nam Ngụy Từ cúi đầu xuống, hai tay cung kính tiếp chỉ: “Nam Ngụy Từ cảm tiếp thánh chỉ, tạ chủ long ân!”

“Hảo” Thường công công hài lòng gật đầu, vuốt cây phát trần màu trắng: “Vậy xin mời Điện hạ và Hi Nhạc Công chúa cùng tiểu nhân quay về cung.”

“Đội chút” Nam Ngụy Tử ngẩng đầu, một đôi mắt tím phát sáng chói mắt, mà cùng với đôi mắt tím là khuôn mặt khuynh thành như ánh sao trên bầu trời, dung nhan tuyệt mỹ làm cho mọi người phải ngừng thở.

“Thường công công có thể dàn xếp dùm, để Ngụy Tử cùng đệ muội ở chung với nhau một ngày cuối cùng, ngày mai hãy đưa bọn họ tiến cung.” Nàng không kiên nhẫn không siêng nịnh thỉnh cầu.

“Này...” Thường công công trầm ngâm, lúc này mới gật đầu: “Được, tiểu nhân trở về bẩm báo với Hoàng thượng, ngày mai lại mời Điện hạ và Công chúa tiến cung. Tiểu nhân sẽ cho Cẩm vệ quân canh giữ bên ngoài vương phủ, bảo vệ an toàn của ba người Điện hạ thật tốt.”

Nói là bảo vệ, thực ra là giám thị, điều này bọn họ đều hiểu.

“Cảm tạ công công!” Nam Ngụy Tử rũ mắt.

“Vậy tiểu nhân cáo lui.” Thường công công khom người hành lễ, dẫn một đám Cẩm vệ quân rời khỏi đình viện.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Nam Hân Nhạc lập tức bắt lấy tay Đại tỷ. “Tỷ, sao tỷ lại đáp ứng.... Thánh nữ.... Làm sao có thể?”

Thánh nữ? Đây chẳng qua là cách gọi dễ nghe, người Hoàng tộc có ai mà không biết, cái gọi là Thánh nữ chính là vật sở hữu riêng của Hoàng đế. Thậm chí chỉ cần Hoàng đế lên tiếng, Thánh nữ phải đi thị tẩm, mà đối tượng là hoàng thân các nước.

Đây là bí mật của Kim Lăng hoàng triều, chỉ có Hoàng tộc mới biết, nếu không phải tổ tiên từng cưới Công chúa hoàng triều làm thê, Nam cung gia cũng không biết được bí mật này. Hơn nữa ngâm chặt miệng, không dám nói ra.

Mà nàng biết được bí mật này, là do năm trước Hoàng thượng đề nghị với phụ thân, hy vọng tỷ tỷ đến Bạch tháp học tập, hơn nữa kế nhiệm chức Thánh nữ.

Khi đó phụ vương thấy tư chất của tỷ tỷ mềm yếu, và lại tuổi còn nhỏ không chịu nổi trách nhiệm nặng nề nên uyển chuyển từ chối, khi đó nàng còn không hiểu vì sao phụ vương lại cự tuyệt? Có thể trở thành Thánh nữ, vinh hiển như thế thì phụ vương nên cao hứng mới đúng nha!

Nhưng lúc trở về phủ thì sắc mặt phụ vương lại cực kỳ khó coi, mẫu phi nghe phụ vương thuật lại sắc mặt cũng trở nên nặng nề, nàng nhất thời tò mò, kéo lấy tỷ tỷ núp ở ngoài cửa sổ nghe lén phụ mẫu nói chuyện, mới biết Thánh nữ cũng không phải thủ hộ hoàng triều, mà là món đồ chơi của hoàng thân quốc thích.

Thân là Nam Vương Đại quận chúa, làm sao tỷ tỷ có thể chấp nhận....

“Nhạc Nhi, muội biết vì sao tỷ đáp ứng không?” Ngược lại với muội muội đang hoảng loạn, khuôn mặt Nam Ngụy Tử bình tĩnh, ngay từ lúc Thường công công bắt đầu tuyên đọc thánh chỉ, nàng đã đoán được ý đồ của Hoàng đế.

Công cao chán chủ, phụ vương tay cầm binh phù, nắm giữ 80 vạn binh mã, hơn nữa gia tộc Nam thị lại có thể lực ở triều đình, Hoàng đế đã sớm nghĩ kỹ từ lâu, muốn tìm cơ hội lật đổ Nam gia.

Nam Hân Nhạc nhất thời im lặng, nàng kinh ngạc nhìn tỷ tỷ, đương nhiên hiểu được nguyên nhân----tỷ tỷ vì mình và đệ đệ.

Tuy được phong làm Hoàng tử và Công chúa, nhưng nàng biết, nàng và đệ đệ là con tin, một khi vào cung, chuyện gì xảy ra cũng không ai biết.

“Tỷ tỷ.... đau....” Nam Phi Vũ bị ôm đau, kháng nghị đẩy nhẹ Nhị tỷ.

Nam Hân Nhạc vội vã buông tay ra, “Vũ Nhi ngoan, nhắm mắt lại.” Giọng nói run rẩy, nàng cố nhẹ giọng, vẫn ôm đệ đệ ở trong lòng, tay để ở sau đầu hắn, phòng ngừa hắn quay sang nhìn bên cạnh.

Cúi đầu nhìn đệ đệ vẫn còn nhỏ, nàng cắn chặt môi: “Đại tỷ, chúng ta cứ bị Hoàng đế thao túng như vậy sao?”

Cái gì thông địch phản quốc?! Phụ vương luôn trung thành và tận tâm với Kim Lăng Hoàng triều, sẽ không làm ra loại chuyện đó.

Rõ ràng Hoàng đế cổ kị binh quyền trên tay phụ vương, vì vậy gán cho phụ vương tội danh thông địch phản quốc.

Phụ vương bị nhốt vào đại lao, phụ vương luôn xem trọng thanh danh nên không chịu nổi nhục nhã, vì chứng minh mình trong sạch, bày tỏ sự vô tội bằng cách tự vẫn. Mẫu phi nghe tin phụ vương tự vẫn, người vốn rất yêu phụ vương nên không muốn tiếp tục sống một mình, lập tức đi theo phụ vương.

Trước khi tự vẫn, nàng an bày thân tín, bí mật hộ tống ba người bọn họ xuất phủ, nào ngờ Hoàng đế lại nhanh hơn một bước, sai người bao vây bốn phía vương phủ, giết chết nô bộc và thị vệ.

Nàng chỉ có thể trở mắt nhìn những nô bộc ngày thường cùng mình chơi đùa chết đi ngay trước mặt, chỉ có thể nhìn hộ vệ trung thành canh giữ trước người bọn họ từng người ngã xuống, chỉ có thể ôm chặt lấy đệ đệ, che kín lỗ tai, bịt kín mắt của hắn, sợ hãi núp ở phía sau Đại tỷ.

Biết rõ tất cả đều là âm mưu của Hoàng đế, nhưng bọn họ vẫn không có cách nào kháng cự như trước.

Nam Hán Nhạc oán hận nhắm mắt lại, lại nhìn không được mà rơi lệ.

“Nhạc Nhi.” Thấy muội muội luôn quật cường rơi lệ, Nam Ngụy Tử không khỏi than nhẹ, nàng biết muội muội không cam lòng và oán hận, bởi vì nàng cũng vậy.

Cứ khuất phục Hoàng đế như thế, các nàng đều không cam tâm.

Mở ánh mắt phần hận ra, Nam Hán Nhạc nhìn về phía Đại tỷ, dung nhan khuynh quốc này giống mẫu phi như đúc.Không! Thậm chí còn hơn hẳn mẫu phi ba phần, mắt tím xinh đẹp thêm nhiều phần thần bí.

Khuynh thành như thế, là họa chứ không phải phúc.

Trước khi mẫu phi tự vẫn, từng rung rung sờ má tỷ tỷ, nói những lời này.

Nàng nghĩ đến thọ yến năm ngoái của Hoàng đế, phụ vương mang theo bọn họ đến tham dự, mẫu phi xinh đẹp hiện thực khiến mọi người hâm mộ phụ vương có phúc khí, nhưng khi bọn họ thấy tỷ tỷ, thì bữa tiệc liền yên tĩnh không tiếng động; cũng là sau thọ yến không lâu, Hoàng đế liền đưa ra đề nghị muốn tỷ tỷ kế nhiệm chức Thánh nữ.

Khi đó phụ vương có thể cự tuyệt mà Hoàng đế đáp ứng, nhất định là do nghỉ ngơi binh quyền trên tay phụ vương. Mà bây giờ phụ vương không còn.còn ai có thể ngăn cản Hoàng đế? Đưa nàng và đệ đệ vào cung, không phải vì muốn dùng hai người các nàng ra để không chế tỷ tỷ sao?

“Tỷ, chúng ta chỉ có thể chấp nhận như vậy sao?” Hoặc là chúng ta có thể theo chân phụ vương, nhưng mà Phi Vũ còn nhỏ như thế.Nam Hán Nhạc ôm chặt lấy đệ đệ.

“Không” Nam Ngụy Tử nhẹ nhàng phun ra một chữ, nàng ngồi xổm xuống, bàn tay thon dài vuốt nhẹ tóc đệ đệ: “Nhạc Nhi, muội đã quên oan khuất của phụ vương cùng nỗi hận của mẫu phi sao?”

Nam Hán Nhạc chấn động mạnh, nghĩ đến lúc phụ vương bị bắt thì tức tối, mẫu phi tự vẫn thì rơi lệ, nàng cắn chặt môi.

“Vũ Nhi có thể làm Hoàng tử trong bao lâu?” Nam Ngụy Tử làm bầm thật nhỏ, mắt tím trầm tĩnh hiện lên tịch mịch.

Vũ Nhi. Nhìn tiểu đệ trong lòng, Nam Hán Nhạc cắn chặt môi hơn, cơ bắp chảy ra, trong nháy mắt nhỏ xuống.

Vũ Nhi còn nhỏ như thế, trong cung lại phức tạp, phi tần tranh sủng, vì tranh quyền đoạt lợi, để đi lên ngôi vị Hoàng thái hậu, thủ đoạn gì mà không xuất ra? Mặc dù Vũ Nhi không phải con ruột của Hoàng đế, nhưng được Hoàng đế thu nhận làm nghĩa tử thì cũng sẽ có cơ hội, đối với những phi tần kia mà nói, sự tồn tại của Vũ Nhi chính là cây gai nguy hiểm.

Một khi tiến cung, tánh mạng của Vũ Nhi tùy thời đều khó giữ, nhìn Tiểu đệ đệ trong lòng, nghĩ đến ảm áp trong lòng tùy thời đều có thể biến thành thi thể lạnh lẽo trên đất. Nàng không khỏi rung mình.

Không!

Nam Hán Nhạc nắm chặt tay, “Vũ Nhi sẽ không có chuyện gì.” Mặc dù giọng nói vẫn run rẩy, nhưng giọng điệu của nàng lại rất kiên định, nàng nhìn về phía Đại tỷ.

“Muội sẽ bảo vệ hần.” Nàng kiên định, vẻ mặt hèn nhát biến mất trong nháy mắt, lúc này, nàng không còn là Nam Vương gia Nhị quận chúa ngây thơ trong sáng nữa.

Nàng bình tĩnh nhìn dung nhan khuynh thành của Đại tỷ, “Muội cũng sẽ bảo vệ tỷ.” Nàng sẽ không mềm yếu núp phía sau Đại tỷ nữa.

Nam Ngụy Tử cười, nàng nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt muội muội. “Nhạc Nhi trưởng thành rồi.”

Nam Hán Nhạc dùng sức nháy mắt xua đi nước mắt, cầm tay tỷ tỷ, nàng nở nụ cười, kiên định nói: “Đừng lo, trong cung muội sẽ bảo vệ Vũ Nhi thật tốt.” Nàng sẽ lấy tính mạng ra để bảo vệ.

Một năm này, sắp được mười tuổi, trong lòng Nam Hán Nhạc yên lặng thê, từ hôm nay trở đi, nàng sẽ không khóc, cũng không tiếp tục yếu đuối nữa.

Nàng sẽ bảo vệ tất cả những người nàng coi trọng---Không tiếc giá nào.

Kim Lăng hoàng triều mùa xuân năm 120, Nam Vương nổi loạn, bị giải vào đại lao, tự vẫn mà chết, Nam Vương phi sợ tội tự vẫn, thế lực Nam thị tại triều đình bị tiêu diệt.

Tháng mười cùng năm, Đức Khang Đế đột nhiên qua đời vì bệnh, Đông cung không con, nghĩa tử Nam Phi Vũ kế vị, đổi hiệu thành Nam Hi, Đông Lăng Vương được phong làm Nhiếp chính vương, cùng quần thần phụ tá tiểu Hoàng đế.

Nam Hi năm thứ hai, Thánh nữ kế nhiệm, cùng lúc đó, phương Bắc báo tin thắng trận, chiến tranh kéo dài mười năm với Bắc man đi kết thúc thắng lợi, cả nước vui mừng, cho là vì được Thánh nữ che chở, danh hiệu ‘Thánh nữ mất tím’ được truyền tụng khắp các nước.

Từ đó dân chúng đều tin tưởng, có Thánh nữ ở đây, Hoàng triều vĩnh viễn thái bình thịnh vượng.

Nhưng, thái bình chính là dùng máu tươi để đổi lấy---- ---

Lợi thương lưu loét đâm xuyên thân thể kẻ địch, máu tươi theo ngân thương bắn ra, chiến sĩ mặc chiến bào màu bạc không chút lưu tình thu hồi trường thương, chuông đỏ buộc ở đầu thương phát ra tiếng đĩnh đang như âm thanh đòi mạng.

Chiến tranh kéo dài, âm thanh giết chóc không dứt, hai quân đối chiến. Dẫn đầu là tướng quân mặc ngân bào, đeo mặt nạ quý màu bạc che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt đen trầm tĩnh cùng đôi môi mỏng lãnh lệ.

Hắn cười ngửa đi về phía trước, theo sát phía sau là binh lính mặc áo lam. Trường thương nhanh chóng quét ngang quân địch, quét tới nơi nào, máu tươi bắn ra, âm thanh càn quét, nhất nhất đòi mạng của kẻ địch.

Thấy Tướng quân dũng mãnh, phía sau, các binh tướng sĩ khí đại phát, tiến công về phía trước, chém giết quân địch.

Mà quân địch mặc áo giáp màu vàng cũng không cam lòng yếu thế, không sợ mà đáp trả, tiếng ‘Giết’ phát ra không ngừng, nhuộm chiến trường thành một màu đỏ máu.

Đột nhiên, tiếng trống hiệu vang lên.

Quân áo vàng lập tức biến hóa đội hình, một đám phục binh từ bên trái xông ra, nhanh chóng tập kích kẻ địch, mà hậu phương bên phải cũng xông ra một đội phục binh khác.

Biến hóa bất ngờ khiến mọi người không kịp ứng phó, một đại hán mặc chiến giáp lập tức rống to: “Tướng quân, có mai phục!”

Thấy phục binh dần dần bao vây, Ngân bào tướng quân biết bọn họ bị trúng kế, con người màu đen không có một tia hoảng loạn, hắn tỉnh táo giờ cao trường thương. Nhìn thấy động tác của hắn, quân áo xanh đã trải qua huấn luyện, dần dần bao vây thành vòng tròn, bảo hộ Ngân bào tướng quân ở bên trong, dần rút lui.

Mặc dù bị bao vây, ngân thương vẫn lưu loét giết địch, chiến mã dưới thân hí dài, dưới sự khống chế của hắn, vó sau đá lên, đá bay một gã địch nhân đang đến gần.

Hắn cưỡi vũ kích lệ vượt ve chiến mã, trường thương tiếp tục càn quét, vừa lấy tay ra hiệu, cho tướng lĩnh dẫn theo binh sĩ nhanh chóng rút lui.

Nhìn thấy chỉ thị, đại hán rống to: “Mau lui lại! Trở về phòng thủ!”

Mà Ngân bào tướng quân thì bảo vệ ở phía sau, chiến mã nâng cao vó trước hí vang, ánh mặt trời phản chiếu lên chiến giáp màu bạc, phát ra khí thế lấn lướt, trường thương lạnh lẽo dính máu phát ra hàn quang, mặt quý hung ác phê huyết, quân áo vàng nhìn thấy phải hốt hoảng.

Tu La tướng quân—Mãng tướng Kim Lăng hoàng triều, Tu La ra tay, có đi không về.

Thấy Tướng quân khí thế oai nghiêm, sĩ khí quân áo xanh càng tăng, bọn họ rống to, liều chết đánh về phía kẻ địch, tuân theo chỉ thị, nhanh chóng lui về phía sau.

Kỳ dị chính là quân áo vàng không tiếp tục truy kích, thậm chí để bọn hắn dễ dàng rút lui, lại một trận chiến không phân thắng bại.

Trở lại chiến doanh, Ngân bào tướng quân xuống ngựa.

“Chăm sóc thương binh, thống kê thương vong.” Giọng nói hơi thấp từ cánh môi mỏng truyền đến, hắn sải bước tiến vào doanh trướng.

Tiến vào lều, hắn không cưỡi chiến bào ngay lập tức, mà thả trường thương trên tay lên bàn, ngồi vào tấm thảm da hổ, nhắm mắt chờ đợi.

Ước chừng nửa canh giờ sau, một nam nhân cao lớn tiến vào doanh trướng, chiến bào trên người nam nhân vẫn dính đầy cát vàng máu đen, vừa tiến vào lều, lập tức rống lên bằng giọng thô to.

“Tướng quân, lần này chúng ta tổn thất nghiêm trọng! Đám mọi rợ hèn hạ kia lại chơi ám chiêu. Cứ nghĩ lần này chúng ta thắng chắc, không ngờ lại nhảy ra hai đội binh mã.”

“Thương vong bao nhiêu?” Giọng nói thấp lạnh nhạt ngắt lời hắn.

Bị ngắt lời, Trương Trùng gãi gãi đầu, “A, vừa mới kiểm tra, tổn thất hơn năm trăm binh sĩ, bị thương nhẹ ước chừng hơn một trăm người, nặng thì khoảng hai trăm.”

Nghe thuộc hạ báo cáo, Ngân bào tướng quân im lặng, chỉ nhắm mắt trầm mặc, khí thế trên người lại lạnh lẽo, làm Trương Trùng run mình.

Hắn không nhìn được liếc trộm Tướng quân, nhưng trên mặt Tướng quân mang mặt nạ, làm hắn không nhìn ra được biểu tình của ngài ấy, cũng không

hiểu được ngài ấy đang nghĩ gì.

Nói đến vị Tướng quân này, là một truyền kỳ ở Kim Lăng hoàng triều, bốn năm trước Uyên quốc xâm phạm, không ngừng công kích biên thùy, âm mưu xâm lược Hoàng triều, đúng lúc Nhiếp chính vương phái binh ra ứng chiến, thì Thánh nữ nói nhìn thấy thiên mệnh vĩ đại, sau đó Tướng quân lại đột nhiên xuất hiện, được Hoàng thượng phong chức Tướng quân, ban binh phù, giao cho 80 vạn đại quân, chỉ vì Thánh nữ nói có hấn ở đây, Hoàng triều ta vĩnh viễn được bảo hộ.

Tự nhiên nhảy ra một vị Tướng quân không tên không tuổi, hơn nữa Tướng quân này lại không có địa vị, trên khuôn mặt mang nửa mặt nạ quỷ đáng sợ, mọi người chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt và miệng của hấn.

Cộng thêm vóc người hấn không cao lại gầy, nhìn giống như tiểu tử mới lớn, hấn hiểu thế nào là mang binh đánh giặc sao?

Bọn họ đương nhiên không phục, nhưng ngài quân lệnh, chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng, hơn nữa cũng muốn xem vị Tướng quân này sẽ làm được gì.

Nhưng chỉ mới nửa năm, bọn họ không dám tiếp tục coi thường vị Tướng quân vô danh này.

Bởi vì chỉ nửa năm ngắn ngủi, Uyên quốc xâm lược liền bị tiêu diệt! Nửa năm này, bọn họ thấy được Tướng quân dũng mãnh, ngài tuyệt đối tiên phong đánh giặc, một cây ngân thương quét qua, kẻ địch gào khóc không ngừng, võ nghệ cao cường khiến người khác bội phục không thôi.

Trừ điều đó ra, điều binh điểm tướng, binh pháp, Tướng quân không gì không thông, chỉ cần Tướng quân đem theo binh mã, không trận nào không thắng.

Ngân sắc chiến bào, trường thương lợi hại, chuông máu đòi mạng, từ nay trở đi, các nước lân cận đều biết Kim Lăng hoàng triều trừ bỏ có Hộ quốc thánh nữ, Nhiếp chính vương khôn khéo thiện chiến, còn có một Tu La tướng quân bảo vệ hoàng triều. Có ngân diện Tu La ở đây, không ai có thể dễ dàng xâm phạm Hoàng triều.

Sân vật Kim Lăng hoàng triều rất phong phú, bốn phía có nhiều quốc gia vây quanh, không ngừng xâm lược, muốn chiếm lĩnh vật tư phong phú của Hoàng triều.

Mà kể từ sau khi Tướng quân xuất hiện, những quốc gia tham lam kia an phận không ít, không nghĩ đến Viêm Lăng quốc lại đột nhiên đưa quân đến xâm lược.

Viêm Lăng quốc nằm ở phía Tây, từ xưa đã nổi tiếng kiêu dũng thiện chiến. Vốn dĩ phía Tây không có quốc gia, chỉ có mấy bộ tộc, mà Viêm Lăng tộc là một trong số đó. Bọn họ từng bước đánh chiếm các bộ tộc khác, sau đó thống nhất phía Tây, tự lập quốc gia.

Viêm Lăng quốc hung mãnh thiện chiến nổi tiếng khắp nơi, xưa nay không ai dám đi trêu chọc, mà Viêm Lăng quốc lại không cam lòng khi chỉ chiếm cứ phía Tây, vẫn không ngừng khiêu khích, công kích dân chúng biên cương, bọn họ sớm giới bị rất lâu, quả nhiên, chiến sự hai nước diễn ra.

Trận đánh này kéo dài đã hai năm, vẫn dần co như cũ. Kỳ thật, vốn dĩ một năm trước bọn họ có cơ hội thắng, Viêm Lăng quốc coi như thiện chiến, nhưng hữu dũng vô mưu.

Mà Tướng quân bọn hấn không phải là kẻ không có đầu óc, tùy tiện đưa ra một chiến thuật nhỏ cũng đủ thắng những tên mọi rợ không não kia. Ai ngờ một năm trước đám man tử kia đột nhiên trở nên thông minh, hiểu cách vận dụng chiến thuật. Bọn họ phái người đi thám thính, cũng không tra được gì.

Kết quả, trận này lại kéo dài thêm một năm.

“Tướng quân, bọn họ vì sao dễ dàng thả chúng ta đi? Rõ ràng đã bao vây chúng ta, có thể bắt tóm chúng ta!” Trương Trùng gãi đầu, mới vừa rồi thật hung hiểm, bọn họ cho là sẽ thắng, ai ngờ đối phương có mai phục, nhưng không thừa thắng công kích bọn họ, ngược lại để bọn họ dễ dàng lui binh.

“Đúng là có thể tóm, cũng có thể thắng, nhưng song phương thương vong nhiều hơn, đối với ai cũng không có lợi.” Dễ dàng thả bọn họ, đối phương chính là nghĩ đến điều này đi? Chớ cùng bứt gấu, coi như bị bao vây, chỉ cần còn có hấn, binh sĩ Kim Lăng cũng sẽ không đầu hàng, bởi vì hấn không chỉ là Tướng quân, hấn còn là tinh thần của tướng sĩ Kim Lăng.

Mà nghĩ muốn giết hấn, phải trả cái giá thật lớn, cho dù bị trúng kế, hấn cũng nắm chắc giết phá vòng vây, đối phương chính là nghĩ đến điều này.

Nếu giết hấn không được, vậy chỉ có thể dụng tâm chiến đấu.

Bọn họ vốn nghĩ sẽ thắng, lại nhảy ra hai đội phục binh, kết quả ngoài dự đoán này nhất định ảnh hưởng đến tâm tình binh lính.

Mà trận đánh kéo dài hai năm, trong lòng binh lính nhất định nôn nóng, hơn nữa.....

“À? Có ý gì?” Nghe không hiểu Tướng quân nói gì, khuôn mặt Trương Trùng nghi hoặc, thấy Tướng quân không trả lời, hấn cũng chỉ có thể gãi gãi má: “Bất quá Tướng quân, mùa đông lại đến rồi, mùa này cũng không thể đánh tiếp được.”

Đúng vậy, mùa đông khắc nghiệt lại đến rồi.

Đối phương chính là nghĩ đến điều này, mùa này đánh giết thật sự không tốt, vì vậy hai bên đều có chung suy nghĩ, mùa đông tạm đình chiến.

Đối phương vốn định làm hao tổn thể lực của bọn họ, ở đây là địa bàn của Viêm Lăng, lương thực đầy đủ, mà Kim Lăng lại không có.

Coi như lương thực được tiếp tế đầy đủ, tâm tình binh sĩ cũng không yên, trận đánh càng kéo dài, lòng người càng bất an nóng nảy.

“Sắp tới lễ Mừng năm mới rồi, thật muốn về nhà mừng năm mới quá!” Trương Trùng lẩm bẩm, nắm tóc, có chút xúc động hỏi: “Tướng quân, người nghĩ trận này còn phải đánh bao lâu nữa?”

Phải đánh bao lâu nữa.....

“Vẫn không tra được Quốc sư Viêm Lăng là ai sao?” Chỉ cần trừ đi người này, trận chiến này lập tức có thể kết thúc. Dù thiện chiến đi nữa, cũng chỉ biết dùng vũ lực.

“Không được, hoàn toàn tra không được, thám tử ẩn nấp trong địch doanh cũng không thấy quân sư nào.” Tra xét một năm cũng không tra được, Trương Trùng cũng bắt đầu hoài nghi có quân sư này hay không.

“Phải không.....?” Hắn hạ mắt, một đạo sáng xẹt qua tròng mắt đen.

Mùa đông khắc nghiệt sao? Vậy là còn thời gian bốn tháng.....

“Một cơ hội tốt như vậy lại bị bỏ qua? Huynh nghĩ cái gì vậy? Thiếu chút nữa là có thể giết chết con quỷ đáng ghét kia, kẻ sách thật vất vả mới thành công, chúng ta sẽ thắng đó!”

Trong quân doanh Viêm Lăng, tiếng gầm tức tối phát ra trong từ trong chủ tướng, Viêm Lăng quốc Tam hoàng tử, cũng là Viêm Lăng Đại tướng quân, tức giận đi tới đi lui.

“Tên quỷ kia làm sao có thể giết chết dễ dàng, lần đầu tiên người cùng hắn đối chiến, không phải xem mất mạng đó sao.” Tiếng nói nhẹ phát ra từ sau màn trúc.

Gia Luật Khôi tức thì im lặng, thẹn quá hóa giận, tròng mắt nhìn rèm trúc: “Đó là ngoài ý muốn!”

Ai biết cái tên Quỷ tướng quân kia hèn hạ như vậy, đánh thì đánh thôi! Chờ cái gì hòa công, kết quả thiêu cháy cả một vùng, lúc hắn đang chỉ huy, đột nhiên một mũi tên bắn về phía hắn, nếu không phải hắn kịp thời tránh thoát, thì mũi tên kia không phải cắm trên vai hắn mà là trái tim của hắn rồi.

Kết quả là đành phải lui binh, lần đầu tiên trong đời, Gia Luật Khôi hẳn phải chật vật như vậy, hắn không phục, thù này nhất định phải báo.

Ai ngờ đối phương lại vẫn cứ đùa giỡn chiến thuật, biết không đánh được bọn họ, liền đùa giỡn làm tiêu hao thể lực và tính nhẫn nại của bọn họ.

Ngay lúc sắp phải thua, lão Nhị đột nhiên hiến kế, giúp bọn hắn lật ngược tình thế.

Tình hình này làm bọn họ vô cùng kinh ngạc, hẳn biết Viêm Lăng quốc giành được chính quyền trên ngựa, dùng võ lập quốc, trọng võ khinh văn, mà Nhị ca văn nhược này luôn bị bọn họ xem thường.

Không ngờ đến cuối cùng là vị Nhị ca luôn bị bọn họ khi dễ này giúp đỡ, nếu không có hắn, Viêm Lăng quốc đã phải thua ngay từ một năm trước.

Nhưng bây giờ vất vả lắm mới có cơ hội thắng, vậy mà phải bỏ cuộc, bảo hắn làm sao không tức? Nhị ca đang suy tính cái gì?

“Có thể ngoài ý muốn suốt một năm, thật giỏi cho cái lý do ngoài ý muốn.” Một năm qua, Tam đệ này của hắn thường chạy ra từ quỹ môn quan, nếu không phải hắn da thô thịt cứng, tứ chi phát triển, chỉ sợ cái mạng ngu xuẩn này đã bị quỷ bắt mất rồi.

“Lại nói, lần này đối phương trúng kế bởi vì chiến sự kéo dài suốt hai năm, đối phương có chút nóng nảy mới có thể bị trúng kế, nhưng ngay lúc trúng kế kia, hắn liền tỉnh táo lại.” Hắn đứng ở nơi xa quan sát chiến sự, thấy rõ ràng hết thảy.

Quân Kim Lăng bao vây thành vòng tròn trong nháy mắt, kỷ luật nghiêm cùng với phản ứng mau lẹ khiến người bội phục, bọn hắn vừa đánh vừa lui, vừa bảo vệ Tướng quân, mà Tu La tướng quân cầm đầu cũng không sợ hãi chút nào, cho dù bị bao vây, khí thế vẫn không giảm, khí thế đó giống như tiếng trống cổ vũ sĩ khí binh sĩ.

Ngay lập tức hắn biết được, nếu tiếp tục chiến đấu, đối với Viêm Lăng quốc cũng không có chỗ tốt, chỉ là gia tăng thương vong mà thôi, vậy thì không bằng đánh tâm lý đi.

Vì vậy hắn mới hạ lệnh, để đối phương lui binh. Tưởng rằng có thể thắng, cuối cùng lại thất bại, nhất định khiến binh sĩ mất hết sĩ khí, hơn nữa mùa đông sắp đến, binh lính Viêm Lăng bọn họ đã sớm quen với khí hậu ở đây, nhưng lính Kim Lăng thì không.

Trận này đánh càng lâu, lòng người càng nóng nảy.

Huống chi, Tu La tướng quân giống như chưa từng đánh qua trận chiến nào lâu như thế, chiến tích lúc trước của hắn, đều là trong vòng một năm thu phục quân địch, mà lần này lại đánh tới hai năm.....

Hắn nghĩ binh lính Kim Lăng nhất định sẽ vì thế mà nóng nảy, thời gian quyết định hết thảy, chiến tích bất bại không thể tiếp tục duy trì, sĩ khí sẽ bị hạ thấp.

“Tinh táo?” Cái rầm! Tên quỷ kia giống như con khỉ, còn muốn thủ hạ bao vây bảo vệ hắn! Cái gì mà Tu La tướng quân? Haaaa...! Cuối cùng cũng không phải sợ chết!” Gia Luật Khôi hừ khinh thường.

“A Khôi, người nên mừng vì những kẻ đối chiến với người trước kia đều giống người, nếu không người cũng không thể nào thắng nhiều trận như vậy.” Tiếng thở dài nhàn nhạt truyền ra từ phía sau rèm trúc.

“Có ý gì?” Nhị ca đang khen hắn sao? Tại sao hắn không cảm thấy cao hứng.

“Tóm lại, bốn tháng sau ngừng đánh, để binh lính nghỉ ngơi thật tốt!” Hắn nhỏ giọng, tiếng đàn tranh truyền tới từ sau rèm.

“À!” Nghe âm thanh đàn tranh, biết Nhị ca muốn kết thúc buổi nói chuyện, Gia Luật Khôi không thể làm gì khác hơn không cam lòng mà gãi gãi đầu, làm bầm ra khỏi doanh trướng: “Thật là....Không hiểu được suy nghĩ của mấy người đọc sách....”

Trước khi lão Tam ra khỏi doanh trướng, giọng nói lạnh nhạt truyền ra từ sau rèm trúc.

“Phải rồi, hôm nay lúc ta đang quan sát trận chiến, phát hiện có người núp ở chỗ tối nhìn ta, ta đã cho người bắt giữ, chính đệ xử lý đi.”

“Đệ hiểu rõ rồi, đệ sẽ xử lý.” Khuôn mặt Gia Luật Khôi hiện lên sát khí, thân phận của Nhị ca không thể bị tiết lộ.

“Sau khi xử lý, nhớ kỹ đưa đến chỗ quân Kim Lăng.” Hắn nhàn nhạt phân phó một câu.

“Vì sao?” Gia Luật Khôi đặt câu hỏi.

Nhưng đáp lại hắn chỉ có tiếng đàn.

Biết Nhị ca không để ý đến hắn, Gia Luật Khôi tiếp tục nói thầm “Giải thích một chút thì có sao? Biết động não là giỏi à....”

Không để ý tới lão Tam đang lải nhải, hắn hạ mắt, đầu ngón tay thon dài trắng nõn thong thả khảy đàn tranh.

Tiếng đàn tạo thành khúc nhạc du dương, như hồ nước chảy lăn tăn gọn sóng, nhìn như dịu dàng, lại nghe không ra được tình cảm của người đàn.

Tu La tướng quân....Hắn nghĩ đến người mặc chiến bào màu bạc, mặt nạ che khuất khuôn mặt, nhưng hai tròng mắt đen sáng chói, lông mày kiên định bất khuất, so với ngân bào trên người còn sáng ngời hơn.

Hắn quan sát từ xa vô số lần, thân hình mảnh khảnh giúp hắn hành động mau lẹ, khí thế mạnh mẽ như ngọn lửa, cho dù bị giam trong tù cũng không chút nào do dự. Hai mắt kia, lấp lánh hào quang, cực kỳ chói mắt.

Hắn không khỏi tò mò, dưới mặt nạ là dạng người nào, khuôn mặt thế nào mới có được ánh mắt sáng ngời kiên định đó?

Hắn gia nhập chiến sự này do không muốn nhìn thấy Viêm Lăng bại trận, dù sao đây cũng là quốc gia của hắn, huống chi Đại ca cũng lên tiếng cầu xin hắn, thân là đệ đệ cũng không thể không giúp. Lại nói hắn cũng không thể nhìn lão Tam chết vì không có đầu óc, cho dù ngu xuẩn thế nào đi nữa, suy cho cùng cũng là đệ đệ của mình.

Hắn đối với việc tập võ không có hứng thú, Viêm Lăng quốc dùng võ vi tôn, tuy hắn là Nhị hoàng tử, nhưng trời sanh tính tình hắn lạnh nhạt, không có hứng thú với quyền thế.

Hắn không sống ở Hoàng cung mà sống trong núi rừng, cuộc sống đơn giản, rất ít người biết đến sự tồn tại của hắn, mà hắn xưa nay luôn làm theo ý mình, có rất ít thứ khiến hắn hứng thú, nhưng bây giờ....

Nghĩ đến đôi mắt kiên định, cánh môi màu nhạt giương nhẹ.

Sắp đến mùa đông khắc nghiệt, hai bên đình chiến, đối phương có thể nhẫn nại sao? Hôm nay hắn biết đối phương nóng nảy, nếu không cũng sẽ không trúng kế kẻ thù.

Đối địch, phải tránh vội vàng xao động, một khi xao động.....

Hắn nhàn nhạt cười, tiếng đàn vẫn vương trong doanh trướng, giống như dẹt lưới, im lặng chờ đợi..

Đêm, tuyết đầu mùa còn chưa đến, con gió thổi đã mang theo hàn ý.

Một hắc ảnh bay trong đêm, lặng lẽ tiến vào doanh trướng Viêm Lăng quốc, tránh thoát binh lính đi tuần, thân thủ di động nhanh nhẹn trong các doanh trướng.

Hắn biết đây là hành động nguy hiểm, một khi bị phát hiện, hắn không chắc có thể trốn thoát, nhưng tình thế hiện tại bắt buộc hắn phải làm như thế.

Hôm nay Viêm Lăng quốc đưa đến một thủ cấp, đó là thám tử mai phục trong doanh trướng Viêm Lăng, hẳn luôn chọn thám tử có tính tình tinh tế cẩn thận, thân phận bị phát hiện nhất định có nguyên nhân.

Hắn lớn mật giả thiết, thám tử kia phát hiện ra quân sư Viêm Lăng quốc, hơn nữa nhất định cũng bị phát hiện, cho nên mới mất mạng.

Viêm Lăng quốc ngu ngốc đưa thủ cấp đến thị uy, nhưng cũng khiến hắn hoài nghi quân sư này đang ở trong doanh trại Viêm Lăng. Mặc dù không xác định, nhưng hắn nhất định phải đến tra xét.

Nếu hắn may mắn đoán trúng, vậy hắn có thể ngay lập tức lấy mạng người này, nếu không, ít nhất cũng biết được đối phương là ai.

Hắn vẫn không biết nội tình của đối phương, địch trong tối ta ngoài sáng, đối với bọn họ cực kỳ bất lợi, nếu biết rõ đối phương là ai, vậy thì có thể tra rõ lai lịch, ngày sau cũng dễ xuống tay.

Đương nhiên, ngay bây giờ nếu có thể giải quyết đối phương là tốt nhất, giảm bớt phiền toái sau này.

Hắn nhanh chóng đi tới chủ trướng, bên trong đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn truyền ra từ bên trong.

Là đàn tranh cổ! Viêm Lăng tướng quân ngu xuẩn đàn (đàn) đàn tranh cổ? Làm sao có thể? Hắn không tin cái tên ngu ngốc chỉ biết dùng vũ lực sẽ biết đàn tranh, vậy.....

Mất hứng lại, hắn đang chuẩn bị bước vào trong, lại phát hiện không đúng.

Có sát khí!

Hắn biết mình trúng kế, đưa thủ cấp của thám tử đến không phải vì thị uy mà dẫn hắn vào bẫy.

Hắn lập tức lùi về sau, muốn rời khỏi doanh trướng.

“Phản ứng rất nhanh! Tiến lên bao vây!”

Trong nháy mắt, đèn đuốc sáng rực, một đám binh lính nhanh chóng tiến lên, vây hắn ở bên trong.

“Hừ hừ, thật là can đảm! Dám một mình đến quân trướng Viêm Lăng.” Gia Luật Khôi hừ lạnh, tay cầm đại đao đứng giữa đám binh sĩ.

Bị bao vây, người mặc hắc y không có bất kỳ sợ hãi, miêng vải đen che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sáng ngời.

“Ánh mắt này.....” Gia Luật Khôi tròn mắt, cảm thấy ánh mắt này rất quen thuộc, rất giống cái tên chỉ biết che mặt quỷ: “Tu La tướng quân?”

Hắn vừa dứt lời, bốn phía lập tức nổi lên dao động.

“Yên lặng!” Hắn rống to, binh sĩ lập tức an tĩnh: “Không nghĩ đến nha! Tu La tướng quân đỉnh đỉnh đại danh thế nhưng đại giá quang lâm” Hắn lên tiếng, lộ ra nụ cười khát máu.

Nhưng người đang bị bao vây vẫn bình tĩnh, ánh mắt nhàn nhạt.

Hắn lạnh nhạt khiến Gia Luật Khôi không có thú vị: “Hừ! Không nói không quan hệ, Lão tử khó chịu người đã lâu, hôm nay nhất định phải.....”

“A---“

Tiếng kêu đau đớn đột nhiên ngắt lời hắn.

Hắc y nhân di động trong nháy mắt, lưỡi kiếm trên tay đâm về phía địch nhân, bóng dáng rất nhanh bay ra, giết phá vòng vây.

Biến hóa bất ngờ làm Gia Luật Khôi sững sốt: “Đáng chết! Còn ngây ra đó làm gì? Mau đuổi theo! Bắn tên!” Hắn tức giận dậm chân, Tu La quỷ đáng chết! Thừa dịp hắn đang nói chuyện mà đánh lén.

Binh lính vây đánh không ngừng, Hắc y nhân rất nhanh công kích, lưỡi kiếm trên tay chém qua, máu tươi tóe ra.

Những mũi tên bắn không ngừng về phía hắn, hắn mới đánh rơi mũi tên nhọn, người bên cạnh lại công kích đến, hắn nhanh chóng xoay người đánh trả, nhưng mũi tên lại bay ra từ phía bên trái, hắn lưu loát tránh thoát, lại không tránh được mũi tên phía bên phải.

“Ừm!” Đầu tên cắm vào bả vai, hắn buồn bực hừ một tiếng, dùng kiếm công kích, nhanh chóng xoay người bay lên, lợi kiếm xoay quanh, ngân châm phóng ra, địch nhân bao vây bốn phía không kịp tránh thoát, đồng loạt ngã xuống, mà hắn thừa cơ phi thân trốn thoát.

“Đáng chết! Mang cung đến!” Thấy một đám người mà không làm gì được một người, Gia Luật Khôi tức giận rống to, đón lấy cung tên giương bắn.

Cảm nhận được mũi tên phía sau, hắn nhanh chóng xoay người chém gãy tên, nhưng không ngờ Gia Luật Khôi bắn tên mạnh mẽ quá mức, khiến tay hắn tê rần.

Mới chém roi một mũi tên, mũi tên khác lại bắn tới, nhắm ngay giữa ngực hấn.

Máu tươi tràn ra, hấn cắn răng chịu đựng cơn đau, dùng mũi kiếm quét qua cây đuốt bên cạnh, để ngọn lửa bén vào lều kế bên.

Trận lửa mạnh mẽ, cắn nuốt những lều xung quanh trong nháy mắt.

Ngọn lửa bất ngờ ập tới khiến quân Viêm Lang hốt hoảng, đang lúc không biết nên cứu hỏa hay tiếp tục công kích kẻ địch, Hắc y nhân thừa cơ trốn khỏi quân doanh Viêm Lăng.

“Đáng chết! Mau cứu hỏa!”

Trước khi rời khỏi, hấn nghe Gia Luật Khôi rống lên, cánh môi giương nhẹ.

Gió thổi vù vù.

Hắc ảnh nhanh chóng bay nhanh, tiến vào trong rừng tối đen, thương thế trên người khiến hấn nhú máu, hơn nữa cảm thấy cả người bắt đầu vô lực.

Không đúng!

Hấn dùng chân, vô lực dựa vào cây bên cạnh, nương theo ánh trăng mờ ảo, cúi đầu nhìn vết thương.

Máu màu đen, đáng chết! Không nghĩ đến đám mọi rợ kia thế mà lại dùng độc.

Tay run run, hấn bẻ gãy thân tên, đưa tay rút ra mũi tên.

“Uhm!” Lòng mày nhăn lại, cơ thể run rẩy vì đau đớn, nhưng hấn không rên một tiếng, bẻ gãy tiếp một cây tên khác, đang muốn đưa tay rút ra, lại nghe âm thanh cành cây bị giãm truyền đến từ bên phải.

“Ai?” Hấn phòng bị nhìn về phía bên phải.

Đối phương không lên tiếng, nhưng hấn cảm giác được đối phương đang đến gần, nghe tiếng bước chân hư không vô lực là của người không biết võ công.

Phát hiện này khiến hấn thả lỏng cảnh giác, nhưng không dám xem nhẹ.

Đứng thẳng người, trước mắt chỉ một mảnh tối đen, làm hấn không nhìn rõ phía trước.

Hấn cắn chặt môi, muốn dùng đau đớn làm cho mình thanh tỉnh, nhưng hắc vụ trước mắt lại không tiêu tan, chân của hấn đã bắt đầu nhũn.

Độc bắt đầu phát tác!

“Ngươi....”

“Đứng lại!” Hấn nhắc kiếm lên, lấy tay xác định phương hướng.

“Ngươi bị thương.” Giọng nói thanh nhuận truyền vào tai hấn, sau đó là tiếng bước chân đến gần.

“Không được lại đây!” Hấn quát khế, tay cầm kiếm bắt đầu run rẩy, đầu óc cũng trở nên mơ hồ, hấn dùng lực lắc đầu, cảm giác được người lạ mặt đến gần hấn hơn, hấn nắm chặt chuôi kiếm đâm về phía trước, cổ tay truyền đến đau đớn, kiếm trên tay nhất thời rơi xuống.

Mà trước mắt ngày càng tối, chân của hấn nhất thời mềm nhũn, cả người ngã về phía trước.

Đối phương đưa tay ôm lấy hấn, tay vô ý kéo miếng vải trên mặt hấn, miếng vải đen rơi xuống, dưới ánh trăng mờ nhạt, lộ ra gương mặt thanh tú đầy đau đớn.

Mà tay vừa vận đặt ngay trước ngực, cảm xúc mềm mại khiến người lạ hoảng hốt.

Đưa tay mở rộng vạt áo ngực, thấy bộ ngực được quấn bởi tấm vải trắng, trông mặt đen không nháy, mà đôi môi nhạt khế gọi lên...

Bạn đang đọc truyện *Vì Quân Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Âm thanh lạnh lạnh làm nàng thức giấc.

Mở mắt ra, trước mắt là màn đen, nàng liền giật mình, lông mày lập tức chau nhẹ.

Cho dù ban đêm nàng cũng có thể nhìn thấy, nhưng mà bây giờ trước mắt chỉ là một mảng tối đen, nàng không nhìn thấy gì, trong lòng nhất thời gấp gáp, nàng nhanh chóng ngồi dậy, bả vai truyền đến đau đớn làm nàng cắn răng, đầu lông mày nhíu chặt, chân đạp trên người rơi xuống, nàng cảm thấy cơ thể mất mề.

Nàng không mặc quần áo?

Phát hiện trên người không một mảnh vải, nàng lập tức đưa tay kéo chăn đắp lại, chuyển đầu nhìn về phía bên phải, cho dù mắt không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn cảm nhận được nơi đó có người.

Khúc Lang Tĩnh vẫn chú ý động tác của nàng, cho dù phát hiện mình bị mù, nhưng gương mặt thanh tú vẫn bình tĩnh, không có một chút kinh hoàng, toàn thân trần trụi mà sắc mặt cũng không đổi, con ngươi màu đen mặc dù không có tiêu cự, nhưng vẫn nhìn khá chuẩn xác về phía hấn, không nói một lời, hai mắt nhìn hấn chằm chằm, nếu không phải xác định nàng bị mù, hấn sẽ nghĩ nàng có thể nhìn thấy được.

Thú vị!

Hắn đột nhiên đứng lên, lại phát hiện mặt nàng thoáng cảnh giác.

Hắn biết nếu hấn đến gần nàng, cho dù không nhìn thấy, nàng vẫn sẽ chờ cơ hội một kích lấy mạng của hấn, mặc dù gặp bất lợi, nhưng mãnh thú đang bị thương càng nguy hiểm hơn lúc bình thường.

Yên lặng ngồi xuống, tay chống má, đôi mắt đen như mực thú vị nhìn nàng: “Đừng kích động, chất độc trên người ngươi còn chưa giải hoàn toàn, tạm thời không thể vận dụng nội lực.”

Nghe lời hấn nói, nàng lập tức vận dụng nội lực, nhưng đan điền lại vô lực, sắc mặt nàng không đổi, cho dù không có nội lực, nàng vẫn có thể một kích giết hấn.

Khúc Lang Tĩnh đương nhiên cũng biết, hấn là thư sinh văn nhược không biết võ công, nàng tùy tiện bấm cũng có thể lấy mạng hấn.

Cho nên hấn mới cách nàng xa như thế, ngồi gần cửa nhất, như vậy lúc nguy hiểm mới có thể chạy kịp.

“Ta đã xử lý vết thương trên người ngươi, chỉ còn sót lại chút độc, uống thêm vài than thuốc có thể thanh trừ toàn bộ độc tố, lúc đó mắt ngươi có thể nhìn thấy lại.” Giọng nói ôn nhuận nói chậm rãi, nhìn nàng chằm chằm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gãi đàn.

Nghe tiếng đàn, nàng nhớ đến tiếng đàn cảm nghe được ở Viêm Lăng doanh.

“Bây này do ngươi thiết kế!” Nàng lên tiếng, thanh âm không giống nữ nhân kiều nhu bình thường, ngược lại có chút trầm thấp.

Tướng mạo của nàng cũng thế, không phải khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, chỉ có thể gọi là thanh tú, mang theo nét tuấn nữ của thiếu niên, tóc đen chạm vai, bả vai thon, vóc người nhỏ gầy, ai sẽ tin tưởng đây là Tu La tướng quân vang danh thiên hạ?

Hơn nữa còn là nữ nhân.

Hắn nhớ đến làn da màu mật, lúc hấn giúp nàng xử lý vết thương có chú ý đến các vết thương lớn nhỏ trên người nàng, lúc giúp nàng rút tên ra, nàng cũng chỉ thấp giọng hừ nhẹ, cho dù hôn mê, nhưng cũng chỉ cắn môi, lông mày nhăn lại, sắc mặt tái nhợt, lại không rên lên một tiếng.

Khi đó, hấn nhớ đến tình cảnh lúc nàng rút tên ra ở trong rừng, giống như vết thương không phải trên người mình.

Đối với mình mà cũng có thể ngoan độc như thế. Có ý tứ!

Hắn cố ý không mặc quần áo vào cho nàng, chính là muốn nhìn thấy lúc nàng tỉnh lại sẽ phản ứng thế nào, mắt bị mù, toàn thân lại trần trụi, nàng sẽ kinh hoàng giống cô nương bình thường sao?

Mà khi tỉnh lại đến giờ, gương mặt thanh tú không có một chút hoảng loạn, từ đầu đến cuối đều là khuôn mặt bình tĩnh, nhưng hấn chú ý thấy thân thể của nàng căng lên vì phẫn bị, mà miệng vết thương trên người vì động tác của nàng mà rớm máu, nhưng nàng vẫn lạnh nhạt, dùng đôi mắt đen nhìn hấn.

Rõ ràng nhìn không thấy, nhưng đôi mắt kia vẫn xinh đẹp như vậy.

“Ta nói không phải thì ngươi có tin không?” Hấn hỏi, giọng điệu tràn đầy trêu tức, mắt đen lười biếng nhìn nàng chằm chằm, muốn nhìn thấy sự thay đổi trên gương mặt bình tĩnh.

Đương nhiên không tin!

“Mục đích của ngươi là gì?” Người của Viêm Lăng quốc hận không thể giết chết nàng, nhất là Gia Luật Khôi đối với nàng càng căn răng nghiến lợi, thật vất vả mới bắt được nàng, sao có thể bỏ qua cơ hội này?

“Ngươi thì sao?” Hắn không đáp mà hỏi ngược lại: “Không nghĩ đến Tu La tướng quân vang danh thiên hạ lại là nữ cải nam trang, nghe nói Thánh nữ mất tím nghe theo thiên mệnh tìm đến ngươi, các ngươi có quan hệ gì?”

Thiên mệnh cái gì? Hắn căn bản không tin! Đối với truyền thuyết Thánh nữ Kim Lăng hoàng triều hắn từ chối cho ý kiến, huống chi sinh ra trong hoàng tộc Viêm Lăng, hắn đương nhiên biết Thánh nữ Kim Lăng hoàng triều là gì, nhưng mà, Thánh nữ kế nhiệm lần này, truyền thống đó không còn.

Đối mặt với câu hỏi của Khúc Lang Tĩnh, nàng lựa chọn trầm mặc, mắt nhắm lại, mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán, sắc mặt tái nhợt.

Máu nhiễm đỏ chân đệm, Khúc Lang Tĩnh nhìn máu chảy ra, lại không có bất kỳ động tác, ánh mắt hơi chuyển, tự làm bầm.

“Ta từng thấy qua Thánh nữ mất tím vào mười một năm trước, khi đó nàng vẫn là Đại quận chúa phủ Nam Vương. Hắn chú ý đến lông mi nàng run nhẹ, môi nhếch nhẹ.

“Dung mạo khuynh thành khiến người khác gặp qua khó quên, nàng vừa xuất hiện, thọ yến náo nhiệt bỗng yên tĩnh lại, không ai có thể dời mắt ra khỏi người nàng.” Khi đó hắn biết Nam Vương gia sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt, hắn thấy sự tham lam trong mắt Hoàng đế Kim Lăng, mà Nam Vương gia thế lực quá lớn, cho dù trung thành đi nữa, với lòng dạ tiểu nhân của Hoàng đế Kim Lăng cũng sẽ không dễ dàng tha thứ, huống chi lại thêm một họa thủy.

Mất đi Nam Vương, Kim Lăng hoàng triều như mất đi cánh tay phải, sớm muộn cũng sẽ suy bại.

Nàng chén chạm đến môi, hắn nhớ lúc ánh mắt lướt qua dung nhan khuynh thành, vô tâm nhìn về phía những đứa con khác của Nam Vương gia.

Ấu tử được Nam Vương phi ôm ở trong lòng, mà tiểu cô nương đứng bên cạnh Vương phi, so với tỷ tỷ xinh đẹp, Nhị quận chúa thua kém hơn nhiều, tướng mạo của nàng nhìn tương đối giống Nam Vương.

Khúc Lang Tĩnh nghĩ xong, hắn nhớ rõ tiểu cô nương này được Hoàng đế thu làm nghĩa nữ, hình như tên là: “.....Nam Hân Nhạc.”

Nàng bất ngờ chấn động, tay nắm chặt chân, lại nhanh chóng buông ra.

Khúc Lang Tĩnh thấy được động tác của nàng: “Không ngờ nha! Tu La tướng quân không chỉ là thân nữ nhi, còn là muội muội của Thánh nữ mất tím, Nam gia Nhị quận chúa được phong làm Hi Nhạc Công chúa.” Giọng điệu đùa cợt như muốn phá vỡ gương mặt bình tĩnh kia.

Nam Hân Nhạc mờ mắt, cho dù thân phận bị đoán trúng, gương mặt thanh tú vẫn lạnh nhạt, từ trong giọng điệu của nam nhân này nàng đoán được ý đồ của hắn, hắn muốn nàng lộ sơ hở để nàng mất tinh táo.

Mà nàng sẽ không để hắn toại nguyện.

“Ngươi là người của Viêm Lăng hoàng tộc.” Có thể tiến vào thọ yến trong cung, thân phận của hắn tuyệt đối không bình thường, thậm chí còn có thể cao hơn thân phận của Gia Luật Khôi, nếu không Gia Luật Khôi sao cho phép nàng sống?

Gia Luật Khôi là Tam hoàng tử Viêm Lăng quốc, thân phận cao hơn hẳn trừ Hoàng đế Viêm Lăng, cũng chỉ có.....: “Ngươi là nhị ca của tên ngu ngốc kia?”

Nàng có nghe qua chuyện về Viêm Lăng Nhị hoàng tử từ lâu, dần dần, Viêm Lăng có Nhị hoàng tử cũng bị lãng quên.

“Đa tạ ngươi đã chiếu cố đệ đệ ngu ngốc của tại hạ.” Lưu cho hắn cái mạng ngu ngốc, thật cảm kích bất tận!

Bấy được thiết kế tốt, người cũng đã đưa đến cửa, dễ dàng như bắt ba ba trong rọ, nhưng Gia Luật Khôi lại để cho người trốn thoát, Khúc Lang Tĩnh cảm thấy mất thể diện vì đệ đệ ngu ngốc của mình.

“Không giết ta vì muốn hành hạ ta để trút giận thay tên ngu ngốc kia?” Vậy phải mang nàng đến phòng giam chứ sao lại trị thương cho nàng?

“Đệ đệ ngu ngốc của ta còn chưa có giá trị này.” Nhìn máu thấm ra ngày càng nhiều, gương mặt kia đã sớm không còn huyết sắc, Khúc Lang Tĩnh nhìn ra được nàng cố chống đỡ, không thể không bội phục, nam nhân cũng không có người nào chống đỡ được lâu như thế.

“Cứu ngươi vì ta có hứng thú đối với ngươi.” Hắn thẳng thắn nói thẳng, hơn nữa bây giờ hứng thú hắn đối với nàng càng lớn.

“Ngươi sẽ hối hận vì không giết ta.” Đầu óc ngày càng mơ hồ, mồ hôi lạnh thấm ướt người, nhưng giọng nói nàng vẫn kiên định, thần sắc vẫn hờ hững, không lộ ra sự yếu đuối.

“Ngươi sẽ giết ta sao?” Hắn đứng dậy, thông thả đi về phía nàng.

Nghe tiếng bước chân của hắn, nàng nắm chặt tay, tròng mắt híp lại, chờ hắn đến gần trong nháy mắt.

Một bước, hai bước.....

Nàng nhanh chóng xuất thủ, lưu loát hướng đến cổ họng hắn, nhưng mới vừa động, cơ thể lập tức vô lực, gian nan ngã xuống giường.

Cánh tay cường tráng nhanh chóng tiếp được ôm nàng vào lòng.

“Ta không biết võ nhưng ta biết y thuật.” Giọng nói ôn nhuận như ngọc vang lên bên tai: “Mà giỏi nhất là dùng độc.” Muốn thu phục nàng, hắn còn nhiều thủ đoạn mà.

“Ngươi!” Nam Hân Nhạc cắn môi muốn phản kích, nhưng tay lại hoàn toàn nâng không nổi, cơ thể không có chút khí lực.

“Ngoan, ta cầm máu giúp ngươi.” Vải quần quanh miệng vết thương đã thấm đỏ, nếu máu chảy thêm nữa, nàng thật sự sẽ chết vì mất máu.

Đặt nàng nằm lên giường, cánh tay vô ý đụng phải bộ ngực sữa, hắn đình chỉ động tác, nhìn thân hình trần trụi kiều diễm, lại nhìn gương mặt bình tĩnh.

Khi tay vừa chạm vào bộ ngực, hắn rõ ràng cảm giác được cơ thể nàng hơi rung, nhưng khuôn mặt lại không lộ ra vết tích, trông mắt chuyển động, hắn thấy tai nàng chuyển hồng.

“Ha ha!” Nguyên lai không phải thật sự không thêm đề ý nha!

Nghe tiếng cười của hắn, Nam Hân Nhạc mím chặt môi, áp chế lửa giận, cực lực duy trì tỉnh táo.

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì ngươi.” Ít nhất bây giờ sẽ không—hắn hứng thú với nàng không phải thân thể mà là con người nàng.

Trên người nàng có tầng tầng bức tường bao quanh, hắn tò mò, sau khi phá vỡ những bức tường này, hắn sẽ lấy được cái gì? Mà nàng còn xinh đẹp, còn hấp dẫn hắn hay không?

Ngón tay lau mồ hôi lạnh trên mặt nàng, lúc nàng mở mắt ra, hắn cúi đầu lên tiếng.

“Nam Hân Nhạc, nhớ kỹ tên của ta là Khúc Lang Tĩnh.”

Hắn sẽ khiến nàng không thể quên được cái tên này.

Nóng quá!

Nàng cảm thấy giống như có lửa thiêu đốt toàn thân, nhất là bả vai, cơn đau giống như có con thú đang cắn, nàng cắn chặt răng, thống khổ nhẫn nhịn cơn đau.

Cảm giác này không xa lạ gì, trên chiến trường nhiều năm, nàng biết miệng vết thương làm nàng bị sốt.

Cắn chặt răng, nàng nhẫn nhịn cơn đau nóng rát, mà nàng lại gặp ác mộng, nhiều tình cảnh xuất hiện thoáng qua—

Nàng ôm tiểu đệ đệ tiến cung, nhưng vừa vào cung, nàng và đệ đệ bị chia tách, nàng vùng vẫy phản kháng, nhưng không địch lại sức của những người đó.

Nàng sợ đệ đệ bị khi dễ, nhưng nàng bị nhốt trong lãnh cung, không được bước ra nửa bước.

Nàng kinh hoàng, sợ hãi, sợ đệ đệ bị thương, sợ sẽ không còn nhìn thấy đệ đệ nữa, nhưng hôm sau cung nữ ôm đệ đệ đến, nói từ nay về sau đệ đệ sẽ ở cùng với nàng.

Nàng không biết nguyên nhân, mặc dù nghi ngờ Hoàng đế sẽ không tốt bụng như thế, nhưng nàng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể dùng sức ôm chặt đệ đệ đang kinh sợ, bởi vì hắn bình yên mà thả lỏng.

Từ đó trở đi, nàng và đệ đệ ở cùng tẩm cung, người trong cung hầu hạ bọn họ rất cung kính, hoàn toàn không dám có chút khinh thường, thái độ của bọn hắn khiến nàng nghi ngờ, không dám buông lỏng phòng bị.

Mỗi một món ăn, nàng đều lấy ngân châm thử qua, xác nhận không có độc mới dám ăn.

Thỉnh thoảng sẽ có phi tần trong cung đến đây, trào phúng có, thái độ thân thiết có, nàng cẩn thận ứng đối tất cả, nàng biết những người này dù mặt mũi hiền lành cỡ nào cũng không thể tin tưởng.

Nàng run run rẩy rẩy ôm đệ đệ, không cần thiết tuyệt đối không ra khỏi tẩm cung.

Mà Hoàng đế giống như quên đi sự tồn tại của nàng và đệ đệ, chưa bao giờ truyền gặp bọn họ.

Nàng vì thế mà thả lỏng, nhưng cũng phiền não tình huống của tỷ tỷ, không biết tỷ tỷ sống tốt không? Nhưng nàng không dám hỏi, chỉ sợ có gì nguy hiểm, cũng sợ mang đến phiền toái cho tỷ tỷ.

Không ngờ chưa tới nửa năm, Hoàng đế đột nhiên băng hà, đệ đệ trở thành Hoàng đế, tình huống bất ngờ này khiến nàng hoảng hốt, sau đó tỷ tỷ xuất

hiện.

Nàng không biết tỷ tỷ làm gì, nhìn nam nhân đứng phía sau tỷ tỷ, nàng biết hẳn—đương kim Tứ Vương gia, thân đệ của Hoàng đế, là Tướng quân giống phụ vương, nắm trong tay một nửa binh quyền Kim Lăng Hoàng triều, cũng là Nhiếp chính vương phụ tá đệ đệ.

Hắn xuất hiện cùng với tỷ tỷ khiến nàng nghi ngờ, nhưng tỷ tỷ không nói gì, chỉ vuốt đầu nàng, hỏi nàng muốn làm Công chúa tiếp hay muốn theo Nhiếp chính vương.

Nàng nhìn tỷ tỷ, lại nhìn nam nhân cao thâm khó đoán, cuối cùng dời mắt nhìn về phía tỷ tỷ, tỷ muội nhiều năm, nàng hiểu ý tỷ tỷ.

Nàng theo Nhiếp chính vương, hẳn dạy nàng võ công, dạy nàng binh pháp, dạy nàng đủ mọi thứ không chút che giấu, chỉ cần nàng chịu học thì hẳn sẽ dạy.

Nàng bắt đầu tập võ khá muộn, tốn nhiều thời gian sức lực hơn người khác, nàng chịu đựng hết tất cả thống khổ, nàng muốn trở nên mạnh mẽ, nàng muốn bảo vệ đệ đệ, bảo vệ tỷ tỷ.

Coi như trở thành Hoàng đế, nhưng những lão thần thần phục kia chỉ vì quan hệ với Nhiếp chính vương, trước khi đệ đệ toàn toàn nắm quyền, nàng phải bảo vệ hắn.

Nàng theo ý của tỷ tỷ trở thành Tướng quân, người duy nhất trong quân doanh biết thân phận của nàng chỉ có lão đại phu, nàng chỉ để hắn điều trị lúc nàng bị thương.

Nàng nhớ rõ lần đầu ra chiến trường, lần đầu giết người, nàng sợ, nhưng cũng chỉ có thể cầm chặt cây thương, tiến về phía trước tiếp tục giết kẻ thù, nàng không thể sợ hãi, nàng không có tư cách sợ.

Nàng muốn bảo vệ rất nhiều thứ nữa.....

Nàng không thể ngã xuống ở đây, nàng muốn thoát khỏi quá khứ!

“Cắn đến chảy máu.” Đầu ngón tay mát lạnh vuốt cánh môi bị thương: “Miệng vết thương rất đau à?”

Theo tiếng dò hỏi, bà vai truyền đến đau đớn kịch liệt, nàng đau đến thanh tỉnh, khuôn mặt tái nhợt toàn mồ hôi, ánh mắt không có tiêu cự hiện lên sự mê mang, ngực kịch liệt đập phồng.

“Tĩnh.” Lấy tay ra khỏi vai nàng, thấy không có chảy máu, Khúc Lang Tĩnh nhếch môi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn: “Ngươi gặp ác mộng, nhìn thấy gì?”

Hắn vẫn nghe nàng mê mang nói nhỏ, mặc dù không nghe rõ nàng nói cái gì, nhưng từ lông mày cau lại và bàn tay nắm chặt của nàng có thể cảm nhận được sự kích động của nàng.

Nam Hân Nhạc dần dần hoàn hồn, nghe tiếng hắn hỏi bên tai, mộng?

Không, đối với nàng mà nói điều đó chưa bao giờ là mộng.

Chuyển mắt nhìn hắn, nàng vẫn chưa nhìn thấy, mà miệng vết thương cũng đang kịch liệt đau đớn: “Phương pháp đánh thức người của ngươi thật đặc biệt.”

“Ngươi bị sốt nghiêm trọng, lại nằm mộng, chỉ có thể dùng cách này để đánh thức ngươi.” Hắn cười, tuyệt đối không có chút áy náy.

“Ác mộng đáng sợ như vậy sao? Khắp người ngươi đều là mồ hôi.” Hắn dịu dàng đưa tay phủ lên trán nàng: “Hơn nữa môi cũng bị cắn chảy máu.” Ngón tay chạm vào cánh môi.

Nàng không né tránh, mặc hắn đụng chạm, đôi mắt nhìn thẳng vào hắn, nàng vẫn chưa lấy lại sức, đã vậy nàng cũng không phí sức để vùng vẫy.

Khúc Lang Tĩnh cùng nàng nhìn nhau, nụ cười trên môi càng đậm: “Hân Nhi, ngươi càng như vậy ta càng cảm thấy hứng thú.” Ngón tay mập mờ vuốt nhẹ cánh môi nàng.

Nghe hắn xưng hô thân mật, Nam Hân Nhạc mặt mày không động, cũng không lên tiếng, một khi lên tiếng sẽ đụng phải ngón tay của hắn. Nàng hờ hững nhắm mắt lại.

“Ngươi muốn ta thân ngươi sao?” Hắn cúi người, hơi thở phát nhẹ vào nàng, để nàng có thể cảm nhận được hắn đến gần.

Không để ý đến hắn, mắt vẫn nhắm lại.

Cảm giác mềm mại chạm vào môi nàng, nàng vẫn không nhúc nhích, môi vẫn mím chặt.

Miệng vết thương truyền đến đau đớn kịch liệt, nàng hơi run lên, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì đau đớn mà mở ra, sau đó được đắp đầy vào trong miệng nàng.

Vị đắng đột ngột khiến nàng nhũn mảy, không ngờ tới sẽ có được thủy, làm nàng bị sặc, gương mặt tái nhợt vì sặc mà có chút huyết sắc.

“Rất đắng đúng không!” Hân cũng cảm thấy như thế, năm thìa hoàng liên không phải chuyện đùa, vị đắng trong miệng khiến Khúc Lang Tĩnh nhũn mảy, nhưng thấy sắc mặt nàng vì đắng mà thay đổi, hân cảm thấy rất đáng giá.

“Ngươi....” Sau khi bình ổn cơn sặc, Nam Hân Nhạc cảm thấy trong miệng tất cả đều là vị đắng, nàng khó chịu nhũn mảy, mới kêu lên một tiếng, môi lại bị áp chặt, sau đó được đắng lại ngập trong miệng.

Khúc Lang Tĩnh uy toàn bộ thuốc vào miệng nàng, lập tức rời khỏi, đứng lên châm trà, nhanh chóng xua tan vị đắng trong miệng.

“Khụ khụ....” Nam Hân Nhạc ôm miệng, toàn bộ miệng đều là vị đắng, khiến nàng ngay cả nước miếng cũng nuốt không nổi.

Uống xong trà, Khúc Lang Tĩnh cầm khối đường bỏ vào trong miệng, thành thói quen vào ghế, thưởng thức hình dáng chặt vật của nàng.

Hai má tái nhợt có thêm chút huyết sắc, đẹp hơn nhiều, thậm chí hai mắt kia bởi vì đắng mà phủ một tầng thủy quang, thần sắc lạnh lùng đã sớm biến mất.

Không muốn đếm xỉa đến sự tồn tại của hân, hân còn nhiều thủ đoạn khiến nàng để ý hân.

“Muốn uống trà để giảm đắng không?” Hân tốt bụng hỏi thăm: “Hay muốn ăn chút đường?”

Nàng hướng tới chỗ hân trừng mắt: “Khúc Lang Tĩnh....” Hành vi của hân làm nàng không kịp ứng phó, nàng cho rằng hân sẽ bức bách nàng, sẽ dùng thủ đoạn ép nàng khuất phục, nhưng hành động của hân lại ngoài dự liệu của nàng.

“Tốt lắm, ngươi nhớ tên ta rồi.” Đứng dậy đi về phía nàng, ngón tay nâng mặt nàng lên, hân cúi đầu xuống, đặt môi lên môi nàng, đưa viên đường đang ngậm vào trong miệng nàng.

Nam Hân Nhạc ngậm đường, viên đường ngọt làm giảm bớt vị đắng trong miệng.

Khúc Lang Tĩnh ngẩng đầu rời khỏi môi nàng, đầu ngón tay chạm vào khóe mắt nàng, giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng: “Hân Nhi, đừng nghĩ không đếm xỉa đến ta, ta sẽ không thương hại ngươi, ta có thể từ từ chơi cùng ngươi.”

Nam Hân Nhạc im lặng.

Môi mỏng tới sát bên tai nàng: “Nhớ kỹ lời ta nói.” Giọng điệu dịu dàng, lại làm lòng người run lên vì lạnh.

Nam Hân Nhạc nắm chặt tay, nhẹ nhàng mở miệng: “Ta sẽ nhớ lấy.” Hành động của hân, nàng sẽ nhớ lấy tất cả.

“Ha ha!” Nghe giọng điệu của nàng dao động, Khúc Lang Tĩnh cười, đang định lên tiếng, ngoài cửa truyền tới tiếng rống thô bạo.

“Nhị ca!”

Thật biết lựa thời gian, hân đang chơi vui vẻ!

“Ngươi muốn để hân biết ngươi ở trong này sao?” Khúc Lang Tĩnh cười hỏi, ngón tay phủ lên môi mềm.

Nam Hân Nhạc xoay mặt, Gia Luật Khôi xuất hiện khiến cơ thể nàng căng thẳng, mà ý định của nam nhân trước mặt này càng khó đoán.

Phản kháng hiếm thấy của nàng khiến hân cười nhẹ, không hề trêu chọc nàng nữa, Khúc Lang Tĩnh đứng lên đi ra phòng trúc, mà Gia Luật Khôi vừa đúng lúc đi tới cửa.

“Nhị ca, vì sao ngươi trở về đây ở?” Ở quân doanh không thấy Khúc Lang Tĩnh, Gia Luật Khôi biết hân nhất định trở về đây.

Nhị ca luôn luôn kỳ quái, hoàng cung thoải mái không ở, cố tình muốn ở lại phòng trúc trong sơn lâm, làm tên hương thôn dã phu.

“Mùa đông đình chiến, ta đợi tại doanh trường để làm gì?” Lại nói, hân khó mà tìm được niềm vui, đương nhiên không muốn người khác quấy rầy.

“À....” Gia Luật Khôi gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng lại khó chịu: “Cái....Nhị ca.....tên quý.....”

“Đã trốn thoát, đúng không?” Khúc Lang Tĩnh nhàn nhạt lên tiếng.

“Ừ!” Gia Luật Khôi mất thể diện cúi đầu xuống, nhưng lại không cam lòng: “Điều tại tên quý kia quá xảo trá, còn đốt một nửa doanh trường của chúng ta.....” Bị Khúc Lang Tĩnh nhìn chăm chú khiến hân nuốt xuống mấy lời còn lại.

Không biết vì sao, Nhị ca mặc dù không biết võ công, nhìn lại vẫn nhược không chịu nổi một kích, nhưng hân (GLK) từ nhỏ chỉ sợ hân (KLT).

“Quên đi, sớm đoán biết sẽ có kết quả này.” Huống chi bây giờ người đang ở trong phòng hân, mục đích của hân đã đạt được.

Thấy Khúc Lang Tĩnh dường như không tức giận, Gia Luật Khôi âm thầm thở ra.

“Nhưng mà hấn bị thương rất nghiêm trọng, đệ đuổi theo vết máu, nhưng đuổi đến nửa đường thì vết máu biến mất, xem ra đã được người cứu thoát, đệ nghĩ hấn còn ở trong Viêm Lang quốc. Hừ! Không biết cái tên tinh trùng lên não nào cứu hấn, lão tử mà biết nhất định phải chém chết hấn.Ách.Nhị ca, huynh làm sao mà nhìn ta bằng ánh mắt đó?” Hấn nhìn mà sợ hãi.

“Ngươi trở về đi.” Nếu không hấn sợ mình ngứa tay mà hạ độc thân đệ đệ.

“Ta mới đến lại đuổi ta về, ít nhất cũng để ta vào uống chén.Ta rời khỏi ngay lập tức.”

Nam Hân Nhạc im lặng nghe đối thoại ở bên ngoài, xem ra Gia Luật Khôi không biết nàng ở đây, nhưng cũng có thể là diễn kịch để gạt nàng.

Nàng hạ mắt, đối với Gia Luật Khôi nàng tuyệt đối không lo lắng, chân chính khó đối phó là một nam nhân khác.

Khúc Lang Tĩnh.Ở phía sau chỉ đạo quân Viêm Lang đúng là hấn, chỉ cần hấn không có ở đây, trận này có thể thắng.

Mùa đông khắc nghiệt, bốn tháng.

Hấn đối với nàng lại có hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Vì Quân Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nam nhân kia không có ở đây.

Không mở mắt ra Nam Hân Nhạc cũng biết trong phòng không có ai, điều này khiến nàng cảm thấy lạ. Mỗi ngày chỉ cần nàng tỉnh, Khúc Lang Tĩnh nhất định ở đây, sau đó sẽ tự mình uy nàng uống thuốc.

Nghĩ đến chén thuốc, đầu lông mày không tự giác chau chặt.

Thuốc đó chén sau so với chén trước càng đắng hơn, nếu nàng không uống, hấn tuyệt đối sẽ dùng miệng uy nàng khiến nàng ngoan ngoãn uống thuốc, hấn lại không để nàng cho nàng một hộp uống cạn, mà dùng thìa chậm rãi uy nàng.

Động tác chậm chạp khiến chén thuốc nguội dần, mà thuốc đã nguội lại càng đắng hơn.

Không phải chưa từng bị thương, cũng không phải chưa uống qua thuốc, nhưng Nam Hân Nhạc lần đầu phát hiện mình ghét thuốc đắng như thế.

Thuốc này làm miệng nàng qua vài ngày sau vẫn cảm thấy đắng, lúc nuốt nước bọt cũng cảm thấy giống như đang uống thuốc.

Nàng biết Khúc Lang Tĩnh cố ý, hấn muốn xem nàng có phản ứng gì, muốn nàng tức giận, chỉ cần nàng để ý đến hấn, giọng nói hấn đều đầy vẻ đắc ý.

Hấn lấy việc nàng chặt vật làm vui, mỗi cử động của hấn, mỗi một câu nói đều có mục đích trêu chọc nàng.

Càng không để ý đến hấn, hấn sẽ càng hứng thú hơn, người như vậy khiến nàng khó có thể thăm dò được tính cách của hấn.

Nàng cho rằng hấn muốn nhốt nàng ở đây vĩnh viễn, cho đến khi hấn không còn thích thú, vì vậy đối với vết thương trên người, nàng cũng không trông cậy hấn thật sự điều trị.

Nhưng những thứ thuốc kia dù đắng, cũng không thể phủ nhận được công hiệu của nó, mà vết thương trên người được hấn ngày đêm thay thuốc, miệng vết thương đang dần dần tốt lên.

Nam Hân Nhạc thử cử động ngón tay, tay nàng không còn vô lực nữa, miệng vết thương dần tốt lên, thể lực nàng cũng đang khôi phục.

Như vậy nàng có thể dễ dàng động thủ.

Nhưng nàng không thể tùy tiện hành động, đối với cơ thể của nàng Khúc Lang Tĩnh nhất định kiểm tra, nhưng hấn dám chữa trị cho nàng, nhất định có nắm chắc, không sợ nàng động thủ.

Nam Hân Nhạc khẽ mím môi, nghĩ đến lúc hấn giúp nàng thay thuốc, khi đó nàng không có một chút sức lực, hấn hạ thuốc để nàng không thể động thủ.

Lúc hấn thay băng giúp nàng, người nàng dựa sát vào hấn, ngực dính vào lồng ngực hấn, má thì dựa vào bên cổ hấn.

Trên người hắn có mùi thuốc thoang thoảng, có lúc cánh tay cử động sẽ đụng phải ngực nàng, lau qua nhũ hoa, nàng nhắm mắt lại, đối với động tác của hắn không nghe không hỏi.

Thân thể nàng nổi lên phản ứng tự nhiên, nàng biết nhũ hoa của mình lúc bị ma sát sẽ đứng thẳng, cảm nhận tay hắn lúc đụng phải nhũ hoa sẽ tạm ngừng, hơi thở của hắn thổi ra trên vai nàng, làn da nàng không khỏi nổi lên phản ứng.

Lúc này nàng sẽ nghe tiếng cười nhẹ của hắn.

“Hân Nhi, nàng có biết đàn hương trong phòng chứa được thời tình không?”

Mùi ngửi mùi đàn hương, Nam Hân Nhạc mở mắt, nàng ngồi dậy, nghĩ đến điều hắn nói.

“Đàn hương này không có hại, chỉ có cùng người khác giới tiếp xúc thân thể thì thời tình mới có tác dụng, nhìn xem, không phải nàng có phản ứng sao?”

Hắn trêu chọc nàng tìm vui, ngón tay lướt nhẹ xuống bộ ngực, nhẹ nhàng khảy nhẹ nhũ hoa đứng thẳng làm nàng phát ra tiếng thờ gấp, lại lập tức mím môi nuốt xuống.

Mỗi một lần thay thuốc, hắn sẽ trêu chọc nàng như thế, mà mùi đàn hương vẫn không biến mất.

Hắn không muốn thân thể của nàng, lại sờ qua mỗi một tác da trên người nàng, nàng cắn môi nhẫn nhịn phản ứng động tình, mỗi lần thay xong thuốc nàng đều vô lực tựa vào người hắn thờ dốc, ngón tay hoàn toàn không cử động nổi chữ đừng nói đến động thủ giết hắn.

Nàng biết hắn không phải không muốn thân thể của nàng, lúc hắn trêu đùa nàng, nàng cũng cảm nhận được dục vọng dưới người hắn, nhưng hắn không vội muốn nàng, bởi vì phản ứng của nàng làm hắn vui vẻ hơn, nàng càng phản kháng, hắn càng vui vẻ, đối với nàng càng thích thú.

Nam Hân Nhạc rũ mắt xuống, nàng xuống giường, trên người phủ bạch y mỏng, áo này lớn hơn so với nàng, phủ xuống tới bắp đùi nàng mà phía dưới không có bất kỳ cái nào khác.

Nàng nhích chân, bước về phía trước, không nhìn thấy gì nàng cũng chỉ có thể lấy tay sờ soạng.

Nàng không phải muốn chạy trốn, mắt không nhìn thấy, nàng sẽ không khờ dại cho rằng mình có thể trốn thoát, chẳng qua cơ thể nàng dính dính khó chịu, hàng ngày nàng chỉ lau người – đương nhiên là nam nhân ấy động thủ, đối với việc bị Khúc Lang Tịnh sờ soạng khắp thân thể nàng cũng không có bất kỳ cảm giác, coi như hắn chiếm hữu nàng, nàng cũng không sao.

Từ một khắc bước chân lên chiến trường, nàng đã không còn xem mình là nữ nhân, thân thể này ai muốn thì cứ lấy đi, nhưng mạng của nàng chỉ có nàng mới có thể nắm trong tay.

Nghe tiếng nước chảy bên ngoài, nương theo âm thanh nàng bước ra ngoài.

Ba!

Đá phải vật gì đó, nàng nhắm mi, nghe âm thanh cái ghế ngã xuống.

Nàng theo hướng bên phải mà di chuyển, đi về phía trước lại vấp phải cái ghế trên đất, cả người chật vật ngã nhào trên đất.

Nam Hân Nhạc không phát ra một tiếng, chỉ là đầu lông mày nhíu chặt, đôi mắt không thể nhìn thấy khiến nàng ảo não, nàng không thích cảm giác không nắm bắt được trong tay.

Bò dậy, đầu gối truyền tới đau đớn, sắc mặt nàng không đổi, đưa tay sờ về phía trước, nghe thấy tiếng nước bên ngoài, từ từ đi về phía trước.

Nàng đụng được cánh cửa, đẩy mở cửa, mò mẫm bước ra.

Nghe tiếng nước truyền tới từ bên trái, nàng đi về phía bên trái, ngửi thấy mùi lưu huỳnh nhàn nhạt, là ôn tuyền?

Lông mày cau chặt vì điều này mà giãn ra, cảm giác buồn bực vì không thể tự giúp mình cũng vui bớt, môi mím chặt khẽ nhếch lên.

Đúng lúc chuẩn bị đi về phía trước, Nam Hân Nhạc cảm giác được cái nhìn chăm chú từ phía trước, lập tức thu lại nụ cười nhạt, nàng dừng chân, gương mặt không cảm xúc nhìn về phía trước.

Nghe tiếng bước chân, Khúc Lang Tịnh mở mắt, sau khi thấy môi nàng gọi lên nụ cười nhạt thì giật mình, gương mặt lạnh nhạt trước giờ bởi vì cười mà trở nên nhu hòa, ánh mắt cũng hiện lên chút vui vẻ, không còn bình tĩnh vô ba.

Chỉ một nụ cười nhạt lại như ngày xuân khiến lòng người rung động.

Nhưng chỉ chớp mắt, nụ cười kia đã biến mất, ánh mắt khôi phục tỉnh táo như bình thường, yên lặng nhìn thẳng về phía hắn.

Khúc Lang Tịnh không khỏi cảm thấy đáng tiếc, hắn nhìn còn chưa đủ.

Hắn bước chậm về phía trước, ôn tuyền thuận theo bước chân của hắn mà tạo sóng, bọt nước theo lồng ngực hắn trượt xuống hòa vào trong nước, hắn lười biếng dựa lên phiến đá trắng trong ôn tuyền, gác tay lên, mắt đen nhìn thẳng Nam Hàn Nhạc.

Nàng chỉ mặt chiếc áo đơn của hắn, cổ áo mở rộng để lộ ra bả vai nhỏ đang băng bó, hắn nhìn đôi chân thon dài kia, chạm vào miệng vết thương trên đầu gối.

“Té ngã?” Tính toán thời gian thì nàng cũng đã thức, nhưng hắn không vội trở về nhà vì muốn xem nàng sẽ làm gì, không nghĩ đến nàng sẽ đến ôn tuyền.

Nghe lời hắn hỏi, Nam Hàn Nhạc rũ mắt xuống.

Khúc Lang Tĩnh cũng không trông cậy nàng trả lời hắn, ngoại trừ lúc động tình, cảm xúc của nàng rất ít dao động, nụ cười vừa rồi giống như đóa hoa, xuất hiện vội vàng nhưng khiến người khó quên.

Tròng mắt đen hơi trầm xuống, hắn nghĩ đến nụ cười thoáng qua kia.

“Sao không đến đây?” Hắn lên tiếng, giọng nói ảm chứa khiêu khích: “Hay là.Không dám?”

Nàng không nói, di chuyển bước chân, tay cũng không đưa lên sờ soạng nữa mà xuôi theo thân người, đi về phía trước giống người bình thường, tự ái của nàng không cho phép nàng yếu đuối trước mặt hắn.

Khúc Lang Tĩnh khẽ hí mắt, thấy nàng vừa vặn còn cách bờ ôn tuyền hai bước chân thì dừng lại, hắn nhú mày, nhìn thẳng ánh mắt của nàng.

Đôi mắt đen kia trùng hợp cũng đang nhìn về phía hắn, giống như thật sự nhìn thấy được hắn.

Lỗ tai nhạy cảm nghe tiếng hô hấp của hắn cùng hơi nóng ôn tuyền phát ra, Nam Hàn Nhạc dừng chân lại, sau đó cúi đầu xuống, phát hiện hắn đang nhìn nàng không chớp mắt.

Nàng đưa tay cởi nút áo, đan y rơi xuống bên chân, thân người kiều diễm không chút che đậy, trần trụi đứng trước mặt hắn.

Không có chút thẹn thùng, dù sao nàng cũng nhìn không thấy, cứ coi như không có ai là được.

Nam Hàn Nhạc phớt lờ ánh mắt bên trái, mò chân về phía trước, lúc mũi chân đụng nước thì nàng âm thầm thở ra, bước về trước, nàng không biết phía dưới nước có bậc thềm, Khúc Lang Tĩnh định lên tiếng nhưng lại ngậm miệng, lấy tay chống má nhìn nàng.

Quả nhiên nàng giẫm hụt chân, không ngờ phía dưới có hố, cả người nhào về phía trước, ngã ùm vào ôn tuyền.

Lúc này Khúc Lang Tĩnh mới đưa tay kéo nàng: “Ồ đây có bậc thềm nàng không thấy sao?” Ôm nàng vào lòng, hắn dịu dàng nhỏ tiếng.

Mặc dù nín thở ngay lập tức, nhưng Nam Hàn Nhạc vẫn bị sặc, che miệng ho nhẹ, đẩy tay hắn ra, lạnh nhạt nói: “Ta có nhìn thấy hay không, người không phải rất rõ ràng hay sao.” Mắt nàng mù nhưng biết rõ chỗ hắn ngồi.

Nàng trả lời làm hắn nhếch môi, đưa tay nâng cằm nàng lên: “Hai mắt này nói nhìn không thấy thì ai sẽ tin tưởng?” Mắt rõ ràng bị mù nhưng vẫn xinh đẹp như vậy, không chút sợ hãi, phát ra khí thế bức người.

“Thế nào? Người không tự tin vào độc của mình sao?” Nàng trào phúng.

“Chứ sao.....” Khúc Lang Tĩnh đang định trả lời, Nam Hàn Nhạc đột nhiên công kích cổ họng hắn, tốc độ nhanh chóng làm người không ứng phó kịp.

“Ha ha!” Tiếng cười nhẹ phát ra, thân thể nàng đột nhiên run rẩy, vô lực ngã xuống, vết thương trên vai giống như bị chém vài đao, đau đến cắn răng, mồ hôi lạnh toát ra.

“Hân Nhi lạnh nhạt, Hân Nhi không bao giờ nói nhiều, hôm nay thế nào nói nhiều vậy đây?” Khúc Lang Tĩnh nâng nàng dậy: “Vết thương trên vai nàng bị ta hạ một loại thuốc, nếu không thay thuốc đúng giờ, sau nửa canh giờ sẽ phát tác, rất đau sao?”

“Người.” Nam Hàn Nhạc cực lực nhịn đau, thở ra, cắn răng lên tiếng: “Người đã sớm tính toán thật tốt!”

Cho nên lúc nàng tỉnh trong nhà mới không có ai, mà hắn ở ôn tuyền chờ nàng tới gần, tạo cơ hội cho nàng.

“Không, nếu nàng ngoan ngoãn, ta thật sự muốn thay thuốc giúp nàng.”

Nhưng nàng đột nhiên nói nhiều, hắn cũng đành phải phối hợp.

Nam Hàn Nhạc nhắm mắt lại, biết nhất cử nhất động của mình đều bị đối phương đoán trúng, nàng nắm chặt quyền, móng tay cắm thật sâu vào trong thịt.

Nàng sẽ không cầu xin hắn, vết thương này nàng nhịn được.

Nhìn gương mặt nàng trắng bệch, mồ hôi lạnh ướt trán vẫn không kêu lên một tiếng, Khúc Lang Tĩnh không khỏi than nhẹ: “Thật là bướng bỉnh!” Nhưng

nàng như vậy mới khiến hắn hứng thú.

Hắn tự tay lau mồ hôi lạnh trên trán nàng: “Chỉ cần nàng cười cho ta xem, ta sẽ giải hết độc cho nàng.”

Nàng mở mắt, cười theo ý nguyện của hắn, chẳng qua nụ cười kia cực lạnh, đầy ý khinh thường và chế nhạo, sau đó nàng thả lỏng thân mình ngã đi.

Khúc Lang Tĩnh ôm nàng, vuốt tóc dính trên má nàng, nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đôi môi mềm mại bị nàng cắn nát.

Mà lông mày nàng vẫn cau chặt, không lộ ra một chút yếu ớt, tựa như con người của nàng, cho dù đến phút cuối cũng không lên tiếng cầu xin.

Đầu ngón tay lau vết máu trên môi, hắn nhìn gương mặt cho dù ngủ mê man vẫn bừng tỉnh: “Bướng bỉnh như vậy.....Xem ra cứng đầu cứng cổ không được rồi!”

Hắn thì thầm, con người đen sâu kín lướt qua một chút ánh sáng.

Tỉnh lại lần nữa, miệng vết thương đã không còn đau, Nam Hân Nhạc mở mắt, ngược nhìn thấy mái nhà.

Nàng sững sờ, mắt của nàng.....Nàng nhìn thấy rồi!

Nhanh chóng đứng dậy, nàng nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình ở trong phòng trúc, bàn ghế trong nhà toàn bộ làm từ trúc, bên phải có kệ sách, trên kệ chất đầy sách, kệ bên là thư án, bên cạnh cửa sổ đang mở là chiếc ghế dựa, một quyển sách đặt trên ghế, đàn tranh được đặt trên bàn bên cạnh. (Ta mù văn tả cảnh hồi còn đi học phổ thông, mn thông cảm nhé nhé)

Phòng trúc không lớn, nhưng nhìn cách bày biện đồ đạc trong phòng thì có thể nhìn ra chủ nhân nơi này rất biết thưởng thức.

“Nàng tỉnh sớm hơn ta nghĩ.” Giọng nói ôn nhuận truyền tới từ cửa, Nam Hân Nhạc ngược mắt nhìn về phía nam nhân.

Đó là gương mặt cực kỳ đẹp, không phải loại tuấn mỹ đoạt hồn người mà là kiểu tuấn nhã sạch sẽ như ánh trăng, khí chất trên người ôn nhuận như ngọc, tóc đen rủ xuống, được buộc tạm bằng khăn lụa, quần áo trắng nõn như tiên nhân, khiến người dễ dàng dờ xuống phòng bị.

Nhưng ánh mắt Nam Hân Nhạc cực lạnh, nàng nhớ kỹ giọng nói này, nhìn chằm chằm ánh mắt nam nhân, nàng không coi thường thâm trầm trong mắt hắn.

Nam nhân này tuyệt đối không giống như vẻ bề ngoài vô hại của hắn, ít nhất mấy ngày này nàng đã tường tận thủ đoạn của hắn rồi, chẳng qua vì sao hắn lại giải độc trên người nàng? Hắn muốn làm cái gì?

Không để ý đến sự cảnh giác của nàng, Khúc Lang Tĩnh đi vào trong nhà, đưa chén thuốc trên tay cho nàng: “Đúng lúc thuốc được chuẩn bị tốt, thừa dịp còn nóng uống đi!”

Nhìn chằm chằm chén thuốc đen nhánh, nàng đưa tay đón lấy, ngửa đầu một hơi uống cạn, nhưng lại không đắng giống như trước, so với cái đắng lúc trước, lần này ngược lại giống như nước đường rồi.

“Này, không sợ ta hạ độc?” Khúc Lang Tĩnh ngồi lên ghế, khuôn mặt tuấn nhã đầy ý cười, nhìn thấy nàng, hai mắt lấp lánh hữu thần, làm tâm hắn dao động.

“Có cần thiết sao?” Buồng chén xuống, nàng nhàn nhạt nhìn về phía hắn: “Lấy năng lực của người tùy thời đều có thể hạ độc ta, cần gì phải hạ trong chén thuốc?”

“Thật cảm ơn sự đánh giá của nàng đối với ta.” Có thể được Tu La Tướng quân khen ngợi chính là vinh hạnh.

“Giải độc trên người ta, người không sợ chết sao?” Nàng hạ mắt, phát hiện nội lực của mình vẫn chưa khôi phục nhưng sức lực đã trở về, hơn nữa mắt nàng đã hết mù.

“Nàng nói đi?” Hắn cười hỏi, tư thái nho nhã, nụ cười thông dong nhìn như vô hại trên gương mặt tuấn mỹ nhưng lại ẩn chứa thâm trầm.

Nam Hân Nhạc ngược mắt, phát hiện cho dù mình nhìn thấy được vẫn không cách nào nhìn thấu ý nghĩ của hắn, hắn đối với bản thân rất có tự tin hay vẫn cho rằng nàng thật sự vẫn bị hắn nắm trong tay?

“Khúc Lang Tĩnh, đừng tự tin như thế!” Nàng sẽ không khuất phục.

“Ta biết ta đang đối mặt với một con mãnh hổ.” Hơi không chú ý sẽ bị cắn đứt cổ: “Nhưng mà ta luôn luôn thích thuần hóa mãnh hổ.”

Thấy con người đen lướt qua đạo ánh sáng, nụ cười bên môi hắn càng sâu hơn: “Nàng muốn giết ta mà ta lại muốn thuần hóa nàng, nàng cảm thấy ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng?”

“Hiện giờ ta có thể nói cho người biết đáp án.” Đôi mắt đen hiện ra sát ý, khí thế凛冽 khiến người kinh sợ, nhưng thần sắc Khúc Lang Tĩnh vẫn không

thay đổi.

“Hân Nhi, nàng xác định muốn động thủ?” Tay hắn lay động dây đàn, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, nụ cười nhạt bên môi như nước.

Nhưng trong lòng Nam Hân Nhạc không khỏi run nhẹ, nàng thu lại sát khí, biết không thể cứng đối cứng cùng hắn, mặc dù hắn không có võ công, nhưng công phu hạ độc của hắn so với võ lực còn đáng sợ hơn.

Khúc Lang Tĩnh nhích môi, đôi mắt xinh đẹp nhìn nàng: “Hân Nhi, nàng là người thông minh.” Mà hắn, thích nhất là nói chuyện cùng người thông minh.

“Mục đích của ngươi rốt cuộc là cái gì?” Nàng lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Có lẽ.....Làm cho nàng yêu ta.” Hắn tò mò, khi đó nàng còn hay không hấp dẫn hắn như thế này.

“Cái gì?” Nam Hân Nhạc hoảng hốt vì lời nói của hắn.

Khúc Lang Tĩnh đứng dậy, khuôn mặt tuấn mỹ đầy ý cười, con ngươi tối tăm trầm tĩnh nhìn người đang không hiểu ý của hắn: “Nàng muốn giết ta mà ta lại muốn làm nàng yêu ta, nàng nói, chúng ta ai sẽ thắng?”

“Ngươi.....” Nam Hân Nhạc nhìn hắn, không hiểu hắn đang nghĩ gì.

“Chúng ta đánh cược! Thời gian ba tháng rưỡi, chỉ cần nàng có thể giết ta, nàng thắng.” Hắn hấp dẫn nàng: “Hoặc là.....Nàng cũng có thể để ta yêu nàng, chỉ cần khiến ta mất phòng bị, nàng sẽ có cơ hội giết ta.....

Tiếng nói ôn nhuận hấp dẫn nàng, Nam Hân Nhạc rũ mắt xuống, một lát sau mới lên tiếng.

“Được!”

Nàng đánh cược cùng hắn.

“Đây là gì?”

Ngày thứ hai đặt cược, Khúc Lang Tĩnh mang những thứ chuẩn bị đã lâu thả vào trên ghế, Nam Hân Nhạc nhìn những thứ đó khó hiểu.

Khúc Lang Tĩnh liếc nhìn nàng một cái, nhích môi cười: “Quần áo.”

Nàng đương nhiên biết là quần áo, chẳng qua là.....: “Đây là nữ trang.” Nhìn những trang phục màu sắc thanh nhã, chất liệu mềm mại kia, đầu lông mày nàng nhẹ nâng.

“Đương nhiên.” Chuẩn bị vì nàng, đương nhiên là nữ trang: “Chẳng lẽ nàng muốn mặc quần áo của ta?”

Nhìn áo đơn trên người nàng, hắn lấy một món từ trên bàn ra: “Nàng xem, ngay cả cái yếm ta cũng chuẩn bị tốt.” Bây giờ nàng không mặc yếm, cảnh xuân xinh đẹp như ẩn như hiện dưới áo đơn trắng.

Nam Hân Nhạc nhìn cái yếm trên tay hắn, đột nhiên không biết nói gì.

Từ mười năm trước nàng đã không mặc nữ trang nữa chứ đừng nói là yếm, nàng luôn dùng vải quần chặt bộ ngực lại.

“Nàng không phải là chưa từng mặc yếm chứ?” Khúc Lang Tĩnh nhìn nét mặt của nàng suy đoán, sau đó nhìn thấy đôi đồng tử thoáng qua chút thẹn thùng.

Hắn nhin không được mà bật cười.

“Cười cái gì?” Nam Hân Nhạc lạnh lùng trừng hắn.

“Không có gì.” Khúc Lang Tĩnh ho nhẹ, nén cười, nhưng trong mắt vẫn đầy ý cười: “Có cần ta dạy nàng cách mặc không?”

“Không cần!” Nàng khẽ mím môi: “Ta không mặc cái này, đưa cho ta nam trang.” Nàng sẽ không mặc những thứ nữ trang này.

“Thật sao?” Giọng điệu Khúc Lang Tĩnh đầy vẻ thất vọng: “Đáng tiếc, thiếu mất một cơ hội để hấp dẫn ta, đối với người mặc nam trang ta sẽ không động lòng.....”

Hắn đặt cái yếm xuống: “Vậy không thể làm gì khác hơn là mang đồng y phục này vứt đi.”

“Đợi chút.” Nam Hân Nhạc lên tiếng.

“Ừ?” Hắn nhíu mày nhìn nàng.

“Đi ra ngoài.” Đắn đo thật lâu, nàng mới lên tiếng.

Khúc Lang Tĩnh nén cười, nghe lời ra khỏi phòng trúc.

Hắn nghe tiếng mở cửa, xoay người lại, ánh mắt kinh diễm.

Nam Hân Nhạc mặc bộ nữ trang màu xanh nhạt, nàng cao hơn so với nữ tử bình thường, dưới bạch sa lộ ra dáng người phiêu dật, thắt lưng tôn lên eo thon nhỏ, tóc dài chạm vai, giống như thiếu niên thanh tú lại pha lẫn nét dịu dàng của nữ nhân. Ánh mắt nàng vẫn lạnh nhạt, nhưng hắn nhận thấy trong mắt nàng có nét không tự nhiên, nhìn nàng như vậy có chút đáng yêu.

“Rất đẹp.” Nhìn chằm chằm mắt nàng, hắn cười nhạt, thật lòng khen ngợi: “Nếu có thể cười nữa thì đẹp hơn.”

Cười!?

Nam Hân Nhạc lạnh lùng nhìn hắn, mặc mấy thứ áo lưới này đã là cực hạn của nàng, sao nàng có thể cười với hắn?

“Ngươi cười làm ta vui vẻ, sẽ mê hoặc được ta.” Giọng nói hắn rất dịu dàng: “Có nhớ chúng ta đang đánh cuộc không?”

Nàng chớp mắt, con ngươi rũ xuống, mắt một lúc, bờ môi lờ mờ hiện lên một chút tươi cười, đôi mắt đen nâng lên, ánh mắt thâm thúy khiến tâm Khúc Lang Tĩnh đột nhiên co rút.

Nàng thật sự rất đẹp, chói lóa làm người khác không thể mở mắt.

“Xem ra người rất cố gắng để thắng nha!” Một lúc sau hắn nhàn nhạt phun ra một câu, tròng mắt đen vẫn tham lam nhìn nàng cười.

Mà nàng nghe thấy lời hắn, bờ môi cười nhạt càng sâu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Quân Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Đánh cuộc bắt đầu, Nam Hân Nhạc luôn tìm kiếm cơ hội.

Đối với Khúc Lang Tĩnh nói cái gì yêu hay không yêu, nàng không cảm nhận hắn thật tâm, huống chi nàng tuyệt đối sẽ không yêu cũng không nhận tình yêu của hắn, nàng không có hứng thú chơi cùng hắn, nàng đáp ứng chẳng qua là nàng có lý do, mục đích của nàng chỉ có một.

Khúc Lang Tĩnh cũng biết ý đồ của nàng, nhưng hắn nguyện cùng chơi với nàng, kết quả một ngày lại một ngày, nàng hoàn toàn không tìm được thời cơ để xuống tay.

Nam Hân Nhạc ngẩng đầu nhìn nam nhân đang nằm trên tảng đá lớn, cần câu đặt cạnh chân hắn, lưỡi câu chìm vào trong nước, hắn thì nhắm mắt lại, nhìn như đang ngủ.

Nàng thu hồi ánh mắt, tròng mắt nhìn cái bóng trong nước.

Đối với người trong nước, nàng cảm thấy có chút xa lạ, quần áo màu vàng quá mức nhu hòa, nàng không thích, nhưng tất cả y phục hắn đưa đều có màu sắc thanh nhã.

Vuốt ve vải vóc trơn mềm, nàng giặt mình, thật lâu rồi nàng không mặc quần áo như vậy.

Nhạc Nhi – màu vàng này rất thích hợp với tiểu nữ nhi của ta, giống như hướng dương của ngày xuân.

Nàng nhớ rõ khi đó phụ vương ôm nàng trên cánh tay, phụ vương đâm râu vào khuôn mặt nàng khiến nàng cười khanh khách không ngừng, cố tránh cái miệng đang muốn hôn đến.

“Mau thả nàng xuống.Đầu tóc loạn thành như vậy, mẫu phi giúp con buộc tóc lại.”

Nàng nhìn mình trong nước, tóc chạm tới vai, ngắn hơn rất nhiều so với lúc nhỏ, kể từ khi mẫu phi không còn, nàng cũng không để ai chạm vào tóc nàng, sau này lại cắt ngắn, dù sao nàng cũng không cần nuôi tóc dài.

Mở lòng bàn tay ra, tay của nàng rất thô ráp, ngón tay đầy vết chai, thật không phù hợp với hoa phục mềm nhẵn trên người.

Nam Hân Nhạc nhếch môi tự giễu, nàng đã sớm không còn là đóa hướng dương trong miệng phụ thân.Ngón tay bắn ra kinh lực vào hồ nước, làm mặt nước yên ả gọn sóng lăn tăn.

Đúng vậy, nội lực của nàng đã khôi phục ngày hôm qua.

Khúc Lang Tĩnh.Nam nhân này thật sự không sợ nàng.

Đứng lên, nàng nhìn về phía nam nhân, hần vẫn nhắm mắt, gió thổi nhẹ làm lay động áo trắng trên người hần, khiến người không đành lòng phá vỡ sự yên tĩnh này.

Nhẹ di chuyển bước chân, Nam Hân Nhạc yên lặng đi đến bên cạnh hần, mắt của hần vẫn đang khép, giống như không phát hiện nàng đến gần.

Nàng nhìn hần chăm chăm, ngón tay giấu trong tay áo chuyển động.

Pằng dạt!

Nàng buông lỏng ngón tay, mà đôi mắt đen cũng hé mở, sâu kín nhìn nàng, nàng nhìn thấy con ngươi của hần thoáng qua ý cười.

Nam Hân Nhạc dò mắt: “Cá cần câu.”

“Ta biết.” Khúc Lang Tĩnh đuổi thất lưng: “Nhưng mà ‘cá’ của nàng tựa hồ chạy mất.”

Dừng một chút, hần lại nói tiếp: “Thất vọng sao?”

Nam nhân này.

Biết nhất cử nhất động của mình đều bị hần nhìn thấu, Nam Hân Nhạc cảm thấy mình giống như tôm tép nhai nhép, hoàn toàn bị hần nắm giữ trong tay.

Cảm giác này cực kỳ khó chịu!

Thấy khuôn mặt nàng lạnh lẽo, Khúc Lang Tĩnh nở nụ cười, cầm cần câu lên, mỗi câu đã bị ăn hết, mà cá cũng chạy mất.

“Ai nha nha, cá của ta cũng chạy, thật là đồng bệnh tương liên mà!” (cùng chung cảnh ngộ) Cầm cần câu lên, hần lắc lắc móc câu đã không còn miếng mồi, một chút cũng không che giấu ánh mắt chế nhạo.

Nhàm chán!

Không muốn nói chuyện cùng hần, Nam Hân Nhạc xoay người, khoe mắt liếc thấy hần lôi từ trong ngực áo ra cái gì đó, sau đó đưa tay đến gần sau đầu nàng.

Nàng nhanh chóng xoay người lại, đưa tay phản kích.

“Đừng khần trương.” Sớm đoán được nàng sẽ phản ứng, Khúc Lang Tĩnh né sang bên cạnh, tay phải hướng đến tóc nàng.

“Làm gì?” Cảm giác hần đang làm gì tóc của nàng, nàng nhú mày muốn tháo xuống.

“Đừng động.” Hần bắt được tay của nàng: “Ừ, nàng xem.” Ý hần bảo nàng cúi đầu nhìn xuống dòng nước trong.

Nam Hân Nhạc nhìn về phía mặt nước, con ngươi màu đen lập tức sững sờ.

Tóc nàng được cài lên bằng một cây lược gỗ, thủ công rất tinh tế, mà hoa văn khắc trên lược gỗ là một đóa hướng dương.

“Tóc nàng không thể buộc lại, vậy dùng cái này đi!” Giọng nói ôn nhuận thật nhẹ: “Rất xứng với xiêm y hiện giờ của nàng! Màu vàng rất hợp với nàng, tựa như hướng dương ngày xuân.”

Giống như đã từng trải qua khiến nàng chấn động.

“Ta thấy nàng không có lược, nên làm cho nàng một cái, ta nghĩ chỉ làm lược chải thôi thì quá đơn điệu, cho nên khắc hoa văn lên, bình thường nàng cũng có thể dùng làm trâm cài.

Cho nên có lúc hần sẽ biến mất là do hần làm cây lược này sao?

“Hân Nhi, vui không?” Nàng chậm chạp không trả lời, cúi đầu nhìn dòng suối, Khúc Lang Tĩnh khẽ nhướn mày: “Hân Nhi?”

Hần nâng mặt của nàng lên: “Thế nào.?”

Lời nói còn lại toàn bộ biến mất khi chứng kiến mờ mịt trong mắt nàng, ánh mắt của nàng không còn lạnh nhạt mà là sự hoảng loạn.

Khi đối mặt với hắn, nàng lập tức thu liễm suy nghĩ trong mắt, sự vô thố cũng bị nàng áp chế: “Cám ơn!” Nàng lên tiếng, khuôn mặt khôi phục bình thản.

Nhìn nàng, Khúc Lang Tịnh còn chìm đắm hình ảnh ban nãy, lúc đó nàng không phải là một Tướng quân tinh táo, mà là tiểu cô nương bị nàng giấu trong vực thẳm.

Mặc dù lúc này nàng vẫn là bộ dáng lạnh nhạt, nhưng nhìn đến ánh mắt lảng tránh của nàng, Khúc Lang Tịnh không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nàng chưa bao giờ tách ánh mắt hắn ra, chỉ có lần này nàng lại không dám nhìn thẳng hắn.

Phát hiện này khiến hắn vui vẻ, hắn phát hiện thêm một mặt khác của nàng, không hề lạnh nhạt, không hề hồ hững, mà là hình dáng sinh động hoảng loạn đáng yêu.

“Cám ơn không phải dùng miệng để nói.” Hắn nắm lấy cằm nàng, để nàng đối mặt với hắn: “Mà dùng hành động để bày tỏ.” Nói xong, hắn cúi đầu che lại môi mềm.

Nam Hàn Nhạc không hề né tránh, cũng không phải lần đầu tiên đụng môi hắn, mắt đen bình thường nhìn hắn chằm chằm lần này lại nhắm lại.

“Vì cái gì?” Liếm nhẹ đôi môi mềm mại, nàng nhu thuận khiến hắn lấy làm lạ.

Đối mặt với nghi vấn của hắn, nàng chần chờ một lúc, mới thông thả phun ra hai chữ: “Tạ lễ.”

Khúc Lang Tịnh cười nhẹ, đầu lưỡi tiến vào trong miệng nàng, nếu chính nàng đưa đến cửa, hắn cũng không khách khí.

Cảm nhận được hơi thở của hắn, Nam Hàn Nhạc còn chưa kịp thở, hô hấp đã bị hắn đoạt lấy, hắn mút chặt cái lưỡi thom tho, từng ngậm từng ngậm nuốt lấy hương vị ngọt ngào thuộc về nàng.

Mà hô hấp của nàng dần dần dồn dập bất ổn, trong miệng toàn là mùi vị của hắn, trong mũi cũng tràn ngập mùi thuốc nhàn nhạt trên người hắn, nàng giống như bị khóa chặt bởi mùi vị duy nhất thuộc về hắn, tâm co chặt, có cảm giác như bị hắn cắn nuốt.

Thật lâu sau hắn mới rời khỏi môi nàng, hô hấp của nàng bởi vì nộ hân vừa rồi mà nặng nề, chỉ thấy má nàng phồng hồng, môi mềm càng thêm kiều diễm như đóa hoa.

Hắn vuốt ve môi mềm, giọng nói ôn nhuận làm động lòng người: “Hân Nhi, ta rất thích tạ lễ này.”

Hắn nghĩ có người tựa hồ đang tránh hắn.

Nói tránh cũng không phải là không thấy bóng người, dù sao hai người ở cùng một phòng, ngủ chung một giường, sớm chiều chung đụng, không muốn gặp mặt là không thể nào.

Chẳng qua ánh mắt của nàng né tránh, cho dù cùng hắn đối mặt cũng là vội vã nhìn thoáng qua, sau đó dời đi ánh mắt, vẻ mặt cũng rất lạnh nhạt.

Tình hình này hình như bắt đầu từ sau lần ‘Tạ lễ’.

Hắn biết Nam Hàn Nhạc muốn giết hắn, đáp ứng đánh cược với hắn chỉ vì ứng phó, kỳ thật muốn thừa dịp diệt trừ hắn.

Hắn đều nhìn trong mắt, chẳng qua không nói, hoặc phải nói hắn rất hưởng thụ thời gian cùng nàng ở chung một chỗ, kỳ thật nàng không lạnh lùng như bên ngoài.

Hơn nữa nàng cứng mềm đều không ăn. Hắn sử dụng tư thái mềm dẻo, đối tốt với nàng, lòng mảy nàng sẽ khề nhẵn nhụi, lại lập tức xem như không có chuyện gì, tiếp nhận hắn đối tốt, chỉ là ánh mắt không được tự nhiên, sau đó sẽ quan sát hắn, xem hắn có mục đích gì hay không.

Động tác nhỏ của nàng hắn đều đặt trong mắt, cảm thấy nàng như vậy rất thú vị, không giống ngày xưa hắn biết nàng, ngược lại bây giờ nàng giống tiểu động vật, rất đáng yêu.

Nếu nàng biết hắn nghĩ nàng như thế, nhất định khuôn mặt sẽ trầm xuống.

Trong lòng Khúc Lang Tịnh suy nghĩ, khóe môi gợi lên ý cười nhẹ nhàng, không biết tại sao, càng biết nhiều mặt của nàng, ánh mắt hắn càng khó rời khỏi người nàng.

Tựa vào bên cửa, hắn nhìn người đang ngồi trên ghế dựa, nàng cầm cuốn sách trên tay, đối với cái nhìn chăm chú của hắn làm như không thấy.

Ánh mắt chuyển qua tóc nàng, thấy cây lược đang cài, mấy ngày nay, trừ rửa mặt, nàng đều không tháo xuống.

Mặc dù nàng không nói, nhưng qua hành vi của nàng hắn biết nàng rất thích món quà này.

Nam Hàn Nhạc sớm phát hiện ánh mắt của Khúc Lang Tịnh, chẳng qua cố ý coi thường, đầu ngón tay lật trang sách, tâm thần sớm bị nam nhân đứng

ngoài cửa nhiễu loạn.

Chẳng qua hắn không mở miệng, nàng cũng coi hắn không tồn tại.

“Hân Nhi.” Nếu nàng không để ý tới hắn, vậy thì hắn sẽ gọi nàng trước.

Nam Hân Nhạc không ngẩng đầu, tay đang lật sách lại tạm ngưng.

“Ta phải xuất môn.”

Nàng lập tức ngước mắt nhìn hắn.

“Chịu nhìn ta rồi hả?” Khúc Lang Tịnh chế nhạo, thấy mặt nàng lạnh lẽo cũng không trêu chọc nàng: “Vết thương của nàng thiếu một vị thuốc, ta muốn lên núi hái một ít mang về.”

“Vết thương của ta không sao rồi.” Miệng vết thương đã bắt đầu kết vảy, căn bản không cần thay được nữa.

“Sẽ lưu lại sẹo.” Điều này đối với cô nương gia cũng không tốt.

Giống như cảm thấy lời hắn nói rất buồn cười, Nam Hân Nhạc khẽ nhếch môi: “Trên người ta không thiếu sẹo.” Nàng cũng không quan tâm.

“Nàng không thiếu, ta thiếu.” Biết suy nghĩ của nàng, Khúc Lang Tịnh cười nhạt, khuôn mặt tuấn mỹ đầy ôn nhu: “Hơn nữa ta quan tâm.”

“Ngươi....” Nàng giật mình vì lời hắn nói, còn có ánh mắt của hắn. Bởi vì đánh cược cho nên đối tốt với nàng sao?

“Ta thấy trời có chút âm u, có thể sẽ mưa, nếu trời mưa có thể ngày mai ta mới trở về, bữa tối ta đã chuẩn bị tốt, khi nào nàng đói thì hâm lại là được.” Bữa ăn của hai người đều do hắn chuẩn bị, vị Tướng quân trước mặt này căn bản không biết chuyện bếp núc.

“Vậy ta đi....”

“Đợi chút.” Nàng đặt sách xuống, đứng lên: “Ta đi với ngươi.”

“Sao?” Hắn ngạc nhiên nhíu mày, không đoán được nàng sẽ nói điều này. Không phải nàng đang tránh hắn sao? Hắn tưởng nàng hy vọng hắn cách xa nàng ra.

“Nếu thuốc vì ta mà hái, ta không thể nào ở nhà chờ đợi được.” Nàng sẽ không thiếu nhân tình của bất kỳ kẻ nào, mặc dù nàng thấy hành động của hắn không cần thiết, hơn nữa vết sẹo không ảnh hưởng đến nàng, nhưng hắn nói hắn để ý....

Nam Hân Nhạc hạ mắt, trong lòng bởi vì lời này mà chấn động.

Nhìn nàng quát cường, biết nàng không muốn thiếu nợ hắn, Khúc Lang Tịnh không khỏi cười, phải nói tính tình nàng cứng rắn, nịnh bợ chút cũng không được?

Nhưng hắn cũng hiểu được nàng thực khả ái giống tiểu hài tử bướng bỉnh.

“Được rồi, vậy thì đi thôi!” Nếu nàng muốn đi cùng, hắn cũng rất vui khi có người đi chung.

Nam Hân Nhạc yên lặng theo sau hắn, sơn đạo không được bằng phẳng, có chút gập ghềnh, hơn nữa càng lên đỉnh càng vòng vèo lại càng vắng vẻ.

Đường này đối với nàng không là gì cả, nhưng nhìn hắn vất vả nhọc nhọc vậy mà bước đi lại vững vàng, hơi thở tuyệt đối không gấp gáp.

Hắn vẫn đang mặc một bộ quần áo trắng, rõ ràng đang đi trong sơn đạo nguy hiểm, nhưng tư thái của hắn vẫn bình tĩnh ưu nhã, giống như đang đi dạo trong bức tranh thủy mặc có sơn thủy uốn lượn.

Nam nhân này khiến người khó nắm bắt, ôn nhu như ngọc, nhưng hơi không chú ý sẽ bị bại dưới nụ cười nhạt đó.

Nếu không phải do hắn, hai quân sẽ không giằng co lâu như thế, Gia Luật Khôi ngu ngốc kia thế mà lại có nhị ca? Bọn họ không có một điểm nào giống nhau, hơn nữa cũng khác họ.

Điều nàng cảm thấy kỳ quái nhất là hắn thế nhưng độc cư ở rừng núi, nàng cứ tưởng chỗ này chẳng qua chỉ là nơi ở tạm thời của hắn, nhưng mấy ngày này nàng lại phát hiện không phải, dường như hắn định cư lâu dài tại nơi này.

Hơn nữa cả ngọn núi này chỉ có hắn sống, trong vòng mười dặm không có bất kỳ người nào khác, phía sau phòng trúc là vườn rau, bên trái là ôn tuyền, cách phòng trúc không xa có một dòng suối, hắn câu cá ở nơi đó, thỉnh thoảng vào rừng bắt thú hoang, gà rừng.

Cuộc sống tự túc tự cấp giản dị của hắn rất tự tại, tuyệt đối không giống Hoàng tử, nàng nghĩ đến món ăn hắn nấu, nguyên liệu mặc dù đơn giản nhưng lại

rất ngon.

Một Hoàng tử còn giỏi nấu nướng hơn so với Tướng quân là nàng, hẳn rốt cuộc là dạng người gì?

“Đang nghĩ gì? Khúc Lang Tịnh quay đầu, thấy lông mày nàng nhăn lại, không khỏi tò mò.

“Ngươi và Gia Luật Khôi không cùng họ.”

Hơn nữa Viêm Lăng quốc trọng võ khinh văn, hẳn thân là Hoàng tử mà một chút võ công cũng không biết, nhưng Gia Luật Khôi hình như rất kính trọng hắn. Lần đó Gia Luật Khôi đến phòng trúc, mặc dù nàng ở trong phòng, nhưng từ trong giọng điệu Gia Luật Khôi có thể thấy hắn cẩn thận, giống như rất sợ đắc tội Khúc Lang Tịnh.

“Ta theo họ mẫu thân, đây là điều kiện để mẫu thân ta gả cho phụ hoàng, nàng muốn lưu lại hậu thế cho Khúc Gia. Đúng, ta chưa nói với ngươi phải không? Mẫu thân ta là người của Kim Lăng Hoàng triều.” Hắn cười với nàng, khuôn mặt tuấn nhã bởi vì nụ cười nhạt càng trở nên dịu dàng: “Nghĩ đến hình như chúng ta không phải không có quan hệ với nhau.”

Nam Hân Nhạc tránh ánh mắt hắn, nhưng đôi mắt đang cười của hắn rơi vào trong mắt nàng, khiến nàng không được tự nhiên, trong lòng nổi lên dị dạng.

Hắn làm sao vậy? Gần đây hắn luôn dùng ánh mắt đó nhìn nàng.

Rất dịu dàng, giống như đang nhìn một bảo bối quý giá, mà trong mắt không có bất kỳ tính kế, chỉ có nhu tình khiến nàng không dám nhìn thẳng.

“Không nghĩ đến người Kim Lăng cũng sẽ gả cho ngoại tộc.” Tính tình dân chúng Kim Lăng luôn luôn bài xích ngoại nhân, lại càng đừng nói đến cùng ngoại tộc thành thân.

“Không có biện pháp, mẫu thân ta bị lưu đài, lúc gặp phải giặc cỏ được phụ thân ta cứu.”

Lưu đài? Khúc?

Nam Hân Nhạc nhíu mày, trước kia hình như nàng có nghe Nhiếp chính vương đề cập qua, họ Khúc ở Kim Lăng không dễ gặp, mà Khúc thị bị lưu đài thì chỉ có.....

“Quan thành Khúc gia?”

Được triều đình phong là Hoàng thượng, phú khả địch quốc, sau này bởi vì thông địch bán nước, toàn bộ gia sản bị thu hồi sung vào quốc khố, toàn bộ nam nhân bất kể còn nhỏ đều bị trảm thủ, nữ quyến thì bị lưu đầy đến quân doanh làm doanh kỹ.

“Tiên hoàng của các ngươi vì để đạt được mục đích, tội danh gì cũng có thể đưa ra!” Khúc gia có tài phú khổng lồ lại bị tội danh thông địch phản quốc, không cho bất kỳ cơ hội phản minh đã kết tội.

Nghe Tiên hoàng, ánh mắt Nam Hân Nhạc lạnh lẽo, chú ý tới biến hóa của nàng, Khúc Lang Tịnh cười nhạt.

“Nam Vương phủ bị diệt là chuyện sớm muộn, Hoàng đế tuyệt đối không có cách nào bỏ qua cho những thứ sẽ uy hiếp đến hoàng quyền, cho dù trung thành cũng như vậy, huống chi lại có một Nam Ngụy Từ họa thủy.....”

“Câm mồm!” Nàng quát khế, con ngươi đen lạnh như băng: “Ngậm miệng của ngươi lại.”

Phụ vương là vô tội, dung mạo tỷ tỷ làm sao có tội? Hết thấy tất cả đều do.....

“Ngươi nghĩ vì sao ta độc cư nơi rừng núi?” Khúc Lang Tịnh đột nhiên hỏi lại.

“Cái gì?” Bởi vì lời hắn hỏi mà sững sờ.

Khúc Lang Tịnh cười đến thâm trầm, ánh mắt sâu kín, giống như một cái đầm sâu: “Cho dù vô tội như thế nào, nếu ảnh hưởng đến ngôi vị Hoàng đế sẽ có tội.”

Nói xong hắn tiếp tục đi về phía trước, còn nàng thì nhìn bóng lưng của hắn, nghĩ đến lời hắn nói.

Theo họ mẫu thân, có thể thấy lúc đó Quân vương Viêm Lăng sùng ái mẫu thân của hắn như thế nào, vậy địa vị của hắn.....

Nhưng cuối cùng ngôi vị Hoàng đế lại rơi vào tay người khác, bên trong hoàng cung hắc ám nàng càng biết rõ hơn bất kỳ ai, sau khi ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, điều thứ nhất muốn làm đó là diệt trừ tất cả uy hiếp đến đế vị cả hắn.

Láy tài trí của hắn, muốn đoạt lại ngôi vị Hoàng đế không phải không được, nhưng hắn lại độc cư nơi rừng núi, rất ít người biết Viêm Lăng quốc Nhị hoàng tử.

“Vì sao?” Vì sao hắn nói chuyện này với nàng?

Khúc Lang Tịnh không ngừng chân: “Có lẽ làBởi vì chúng ta đồng bệnh tương liên.” Nàng vì sinh tồn mà bước ra chiến trường, hắn thì lựa chọn một mình ẩn thế.

Nam Hàn Nhạc vì lời hắn nói mà nhếch môi: “Thật đáng mừng.”

“Ừ?”

“Nếu ngươi là Nam Lăng vương, Kim Lăng chúng ta sẽ nguy hiểm rồi.” Hắn vừa xuất hiện thì trận chiến phải kéo dài hơn một năm, nếu là Quân vương, ai biết Viêm Lăng quốc sẽ cường đại như thế nào?

Khúc Lang Tịnh dừng chân, nhìn nàng kỳ lạ: “Nàng đang cùng ta nói đùa sao?” Hắn không có nghe nhầm đúng không?

Nam Hàn Nhạc lạnh mặt, khuôn mặt nghiêm túc: “Không, ta nói là lời thật.”

Hai người đối diện chốc lát, Khúc Lang Tịnh lập tức cười ra tiếng, hắn không nói gì, chẳng qua ánh mắt lại đầy ý cười.

Hắn lại phát hiện thêm một mặt khác của nàng, thì ra nàng cũng sẽ nói đùa.

Nam Hàn Nhạc dời mắt, làm như không để ý đến hắn, nhưng môi lại lờ mờ giương nhẹ.

Hai người đối mặt như thế, ai cũng không nói chuyện, chẳng qua không khí có chút yên tĩnh và ái muội, giống như có cái gì đó lặng lẽ sinh sản.

“Ba đáp!” Con mưa bắt ngờ đánh vỡ yên tĩnh giữa hai người.

“Trời mưa.” Con mưa này thật biết chọn thời gian, nhìn giọt mưa rơi ngày càng nhiều, Khúc Lang Tịnh không còn lựa chọn: “Đi thôi! Thuốc muốn hái cách phía trước không xa.”

Nàng không nói, chỉ cuối đầu theo hắn đi về phía trước, không tới chốc lát, bọn họ đi tới bên cạnh vách núi.

“Thuốc ở đâu?” Nàng chỉ thấy vách núi, không thấy bất kỳ dược thảo nào.

“Ở trên vách đá dựng đứng.” Khúc Lang Tịnh lấy ra một sợi dây thừng bắt đầu buộc vào thân mình, sau đó đi về phía vách núi.

Thắt dây thừng vào một tảng đá lớn, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị tốt.

“Ngươi” Hắn đều hái thuốc như vậy? Hắn không sợ chết sao? Huống chi hắn một chút võ công cũng không biết.

“Ở đây chờ ta.” Hắn phản phó, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn là nụ cười ôn nhu.

Nam Hàn Nhạc nhìn hắn, tròng mắt chứa nghi hoặc: “Ngươi không sợ ta chém đứt dây thừng sao?” Hắn quên nàng rất muốn lấy mạng của hắn sao.

“Nàng sẽ sao?” Thần sắc hắn không thay đổi, một chút cũng không lo lắng.

“Đương nhiên.” Có cơ hội vì sao muốn bỏ qua?

“À!” Hắn gạt đầu hiểu rõ: “Vậy ta xuống dưới.”

Nắm lấy dây thừng, hắn chuẩn bị leo xuống.

“Đợi chút.!” Nàng gọi hắn lại, không hiểu hắn đang nghĩ, hắn thật sự không sợ nàng động thủ sao? Nhìn hắn, nàng khẽ mím môi, sau đó vươn tay: “Đưa ta, ta xuống hái.”

“Ừ?” Khúc Lang Tịnh nhú mày.

“Thuốc là để ta dùng, ta tự hái.” Nàng sẽ không thiếu nợ hắn.

Thấy nàng kiên trì, Khúc Lang Tịnh đưa dây thừng cho nàng.

Nam Hàn Nhạc đón lấy dây thừng, lại nghe hắn nói: “Thật may, ta luôn chờ nàng nói câu này.”

Nàng ngẩng đầu, thấy khẩu khí hắn vui sướng, cười nháy mắt với nàng.

Nàng bóp chặt dây thừng, lần đầu tiên trong mười lăm năm nàng có xúc động muốn dùng dây thừng giết người.

Dời mắt, nàng gọn gàng nhảy xuống vách núi, một tay nắm lấy dây thừng, nàng đu mình trên dây, chân đạp lên vách núi, nhanh chóng di chuyển xuống dưới, trong chốc lát, nàng nhìn thấy trên vách đá dựng đứng có một cây cỏ kỳ lạ, rõ ràng là cỏ, trên ngọn lại có màu trắng, giống như đóa hoa.

“Chính là nó.” Trên đỉnh, Khúc Lang Tịnh lên tiếng, thấy nàng đưa tay hái dược thảo, chân đạp vào vách đá, nắm dây thừng bay lên.

Mà gương mặt kia không đổi sắc, võ nghệ tinh xảo khiến người than thờ.

Oanh!

Bầu trời đột nhiên đánh xuống một tia sét, trận mưa càng lớn, mà tia sét đánh đúng vào tảng đá bên cạnh, hần thấy nút thắt dây thừng trên tảng đá đột nhiên buông lỏng, rơi!

Nam Hân Nhạc cảm thấy dây thừng trên tay chùn lại, người nàng cũng rơi xuống, nàng nhũn mảy, đang chuẩn bị lấy tay nắm lấy vách núi, dây thừng trên tay lại căng ra.

Nàng ngẩng đầu, thấy Khúc Lang Tĩnh nằm phía trên, tay thì đang nắm lấy dây thừng, giọt máu từ trên tay hần nhỏ xuống: “Leo lên đi.” Mặc dù trận mưa rất lớn, nhưng nàng vẫn thấy rõ nụ cười nhạt trên mặt hần, thông dong mà dịu dàng.

Trong lòng nàng khẩn trương, rù mắt xuống, nắm lấy dây thừng và vách đá nhanh chóng bay vọt người lên, xoay người một cái, nàng rơi vào trên đất bằng.

Mà nàng vừa đứng yên ổn, bùn đất dưới người hần lại đột nhiên sụt lún, rót ra một mảng, Khúc Lang Tĩnh ngẩn ra, không kịp phản ứng, cả người thuận theo khối đất rơi xuống.

Nam Hân Nhạc không chút nghĩ ngợi, lập tức phi thân nắm lấy tay hần, lòng bàn tay dính chất dịch đặc, là máu của hần, nàng xem miệng vết thương trên tay hần, lúc hần bắt được đoạn dây thừng mà bị cắt.

Khúc Lang Tĩnh ngẩng đầu, đang nguy hiểm tính mạng, hần lại không loạn: “Nàng không phải muốn mạng của ta sao? Bây giờ chính là cơ hội.” Chỉ cần nàng buông tay, mạng hần sẽ không còn.

Mắt nàng thâm sâu, bốn mắt nhìn thẳng. Hần nói đúng, vì sao nàng phải cứu hần? Mím chặt môi, nàng lần nữa li khai ánh mắt.

“Nắm chặt.” Hít sâu một hơi, cánh tay phát lực, dùng lực kéo hần lên.

Khúc Lang Tĩnh nhìn nàng chằm chằm, nàng dùng toàn bộ sức lực toàn thân kéo hần lên khỏi vách núi, hai người rời ra nơi sụt lún, trận mưa càng ngày càng to.

“Vì sao?” Nhìn nàng tựa người vào thân cây, hần lên tiếng, ánh mắt thâm nhiên, hần cho là nàng sẽ để mặc hần rơi xuống vách núi.

Nàng không phải muốn giết hần sao? Vì sao bỏ qua cơ hội này? Rơi xuống dưới hần không chết cũng mất nửa cái mạng.

Nam Hân Nhạc rũ mắt: “Người vừa mới cứu ta.” Nàng chỉ trả lại cho hần.

“Ta cứu nàng bởi vì ta không muốn mạng của nàng, mà nàng không phải, nàng đã quên nàng vẫn muốn lấy tánh mạng của ta sao.” Khúc Lang Tĩnh đi về phía nàng, giống như phát hiện ra điều gì, môi khẽ nâng lên.

Nếu là trước kia, nàng tuyệt đối sẽ không cứu hần, mà mắt lạnh nhìn hần rơi xuống vách núi, nhưng nàng lại cứu hần, vì cái gì?

Hần nâng cằm nàng lên, không tha cho ánh mắt đang né tránh của nàng, tròn mắt đen trầm tĩnh nhìn nàng, thông thả lên tiếng: “Hân Nhi, nàng đối với ta mềm lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Quân Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Mưa to như trút, bầu trời đánh xuống từng cơn sét, tình tình này không thể nào xuống núi.

Khúc Lang Tĩnh khá quen thuộc với rừng núi, dẫn nàng đến một sơn động, bên trong có sẵn củi và cỏ khô.

“Trước kia lúc đến hái thuốc cũng thường gặp phải trời mưa, trú tạm nơi này một đêm, lâu dần, chỗ này trở thành nơi cư ngụ khác.” Hần vừa nói vừa lại góc cầm lấy củi khô mang đến giữa sơn động, cầm lấy đá đánh lửa.

Chỉ một lúc sau đồng củi khô liền bốc cháy, ngọn lửa sáng rực chiếu sáng cả sơn động, cũng làm giảm đi cái lạnh.

Khúc Lang Tĩnh lại dùng củi làm giá áo đơn giản: “Cởi quần áo ra để hong khô, không khí trên núi rất lạnh, mặc quần áo ướt không tốt.”

Hắn cởi áo khoác ra, lại không nghe thấy động tĩnh của nàng, quay đầu qua, thấy nàng đứng ở một bên, ánh mắt nhìn chằm chằm tay hắn.

Khuôn mặt tuấn mỹ chứa nụ cười nhạt, ánh mắt hắn dịu dàng: “Yên tâm, tay của ta không sao.” Chỉ chút ít thương tích mà được nàng chú ý, hắn cảm thấy rất đáng giá.

“Chẳng qua chỉ là vết thương nhỏ, không có gì, nàng không cần lo lắng.” Chẳng qua bị dây thừng cửa rách da, máu đã được nước mưa làm trôi sạch, bây giờ cũng không còn chảy máu nữa.

Nam Hân Nhạc ngẩn ra, bàn tay nàng nắm chặt: “Ta không có quan tâm ngươi.” Dừng một chút, nàng lại nói: “Ta cũng không có mềm lòng.”

Nàng không có mềm lòng đối với hắn.

“Cứu ngươi vì không muốn thiếu ngươi, ngươi cứu ta một mạng, ta trả lại ngươi một mạng, rất công bằng.” Trừ điều đó ra không có bất kỳ nguyên nhân nào khác.

“Ừ rất công bằng.” Hắn đồng ý lời nàng nói, nụ cười bên môi lại càng sâu hơn: “Không nghĩ đến ngươi đối với kẻ địch cũng yêu cầu công bằng.” Ở trên chiến trường còn có thể sống đến bây giờ cũng coi như mạng nàng lớn.

Trong mắt Nam Hân Nhạc thoáng qua chút chật vật, nụ cười nhạt ở khóe miệng hắn càng thêm chói mắt, nàng nhìn không được trào phúng lại hắn: “Không phải ngươi cũng vậy hay sao? Vì muốn thắng cuộc đến mạng cũng không cần, còn thật dụng tâm lương khổ.”

Đáng tiếc hắn phí công vô ích rồi!

Đánh cược? Hắn không nghĩ đến điều này.

“Ngươi đối tốt với ta, đưa ta chiếc lược cài, lại nói chuyện của ngươi cho ta nghe, không tiếc tánh mạng cứu ta, không phải để ta yêu ngươi sao?”

Không, có lẽ mới bắt đầu là như vậy, nhưng về sau đối với nàng dịu dàng, sủng nàng là tự nhiên mà làm, hắn không còn nghĩ đến chuyện đánh cược nữa.

“Khúc Lang Tĩnh, ngươi đừng phí tâm tư, ngươi sẽ không thành công.” Nàng tuyệt đối sẽ không để mình thua ván này.

Hành vi của hắn trong mắt nàng là như vậy sao? Tất cả đều là tính kế, không có thật lòng?

“Đã như vậy, vì sao nàng hoảng loạn như vậy?” Nếu không quan tâm, vì sao nàng mất tinh táo? Tiếp tục duy trì bình tĩnh không phải rất tốt sao?

“Hân Nhi, nàng để ý ta.” Nếu không nàng sẽ không mất đi tinh táo ngày trước.

Biết nàng quan tâm hắn, trong lòng Khúc Lang Tĩnh tràn đầy vui sướng, không phải loại vui vẻ vì chinh phục thành công, mà là.... Một loại phát ra từ nội tâm.

Hắn lơ mơ phát hiện, hắn đối với nàng có chút không giống trước kia, mục đích không đơn thuần như trước, không còn là nhất thời thú vị nữa.

“Ta không có!” Nàng phản bác, ánh mắt không còn bình tĩnh: “Trên đời này ta chỉ quan tâm hai người, mà trong đó không có ngươi!”

Trừ tỷ tỷ và Vũ đệ, nàng sẽ không thật lòng với bất kỳ ai khác, huống chi là hắn, người mà nàng muốn giết chết.

“Nếu giống như nàng nói, vậy vì sao nàng lại kích động như vậy? Sự tinh táo của nàng đâu? Sao lại không thấy? Hơn nữa hiện tại nàng đang hét lên với ta, đây là nàng sao?” Ánh mắt hắn rạng rỡ, giống như hiểu rõ tất cả, lúc hắn đang chăm chú, Nam Hân Nhạc hoảng hốt dời đi ánh mắt.

“Nàng lại muốn né tránh sao?” Hắn không để nàng trốn tránh: “Mỗi khi nàng muốn phủ nhận sẽ tránh ánh mắt của ta, nàng sợ cái gì? Sợ bị ta nhìn thấu? Hay sợ phát hiện con người thật của mình?” Trước kia hắn sẽ để nàng trốn, bởi vì nàng luống cuống như vậy làm hắn cảm thấy đáng yêu.

Nhưng bây giờ thì không, nàng vừa mới triệt để chọc tức hắn.

Đánh cược đúng là do hắn nói, nhưng Khúc Lang Tĩnh hắn sẽ không bởi vì đánh cược mà đối tốt với một người, đúng là nàng làm hắn hứng thú, nhưng hắn sẽ không vì hứng thú nhất thời mà không cần tính mạng của mình.

Đối tốt với nàng do không kìm lòng được, nàng không phát hiện lúc nàng một mình đều lộ ra sự cô tịch, khi đó nàng giống như đứa trẻ không làm được gì, nhưng sự yếu ớt đó mới lộ ra một chút sẽ bị nàng thu hồi ngay lập tức, giống như không được lộ ra bất kỳ mềm yếu nào.

Hắn xem nàng ở trong mắt, tâm tình đó hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Phụ hoàng độc sủng mẫu thân hắn, hắn được sủng ái vô cùng, vị trí đó khiến người thèm muốn, trong hoàng cung này những người tiếp cận hắn có mấy ai là thật tâm.

Bọn họ ghen tị hắn có được sự yêu thương của phụ hoàng nhưng phải nịnh bợ hắn, muốn thông qua hắn làm phụ hoàng chú ý, cũng muốn tìm cơ hội tốt để lật đổ hắn.

Hắn nhìn những gương mặt già dôi dặt, dần dần hắn cũng giống như họ, cười không còn thật tâm, làm bất cứ chuyện gì cũng phải cẩn thận không để người khác bắt được nhược điểm.

Ở hoàng cung, không thể có sự ngây thơ, mà vẻ mặt đó của nàng hắn không xa lạ gì, trước kia hắn cũng từng có loại biểu tình đó.

Mới đầu hắn cảm thấy hưng thú là Tu La tướng quân, “hắn” lên chiến trường, chói mắt khiến người không thể dời mắt, hắn thiết kế bấy chính là muốn nhìn mảnh hồ bị nhốt còn xinh đẹp nữa hay không, nhưng không nghĩ đến Tu La tướng quân là nữ nhân, khơi dậy sự hiếu kỳ của hắn.

Hắn không giao nàng cho Gia Luật Khôi, hắn tò mò vì sao một nữ nhân lại trở thành Tướng quân. Biết rõ thân thể của nàng khiến hắn cảm thấy thú vị, mặc kệ hắn đối với nàng thế nào, thần sắc của nàng vẫn tỉnh táo ngạo nghễ, tuyệt đối không khuất phục, nàng như vậy mang đến cho hắn hứng thú triệt để, đánh cược cũng vì muốn chơi cùng nàng.

Hình dáng tịch mịch của nàng lại đã động đến hắn, khiến hắn đối tốt với nàng, không liên quan đến đánh cược, hắn chỉ muốn đối tốt với nàng, sủng nàng, làm nàng nở nụ cười.

Nhưng, ở trong mắt nàng, hắn làm tất cả đều chỉ là tính kế với nàng, tất cả đều là muốn thắng cược!

Thì ra hắn đối tốt với nàng, nàng toàn suy nghĩ như thế.

“Nam Hân Nhạc, không nghĩ đến nàng nhát gan như thế, đối mặt với ta, nàng chỉ biết trốn tránh sao?” Lần đầu tiên hắn dùng gương mặt lạnh lùng đối với nàng, gương mặt tuấn mỹ không còn chứa nụ cười nhạt, con ngươi đen cũng ẩn chứa sự giận dữ, không còn vân đạm phong khinh.

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì?” Nam Hân Nhạc lạnh lùng ngược mắt, gương mặt thanh tú đầy hờ hững, lần đầu tiên thấy hắn thay đổi sắc mặt, nàng lạnh lùng nhếch môi: “Khúc Lang Tĩnh, ngươi muốn, ta vĩnh viễn sẽ không cho.”

Khúc Lang Tĩnh nheo mắt, bắt được sự quật cường thoáng qua trong mắt nàng, hắn cười.

“Ngươi cười cái gì?” Hắn đột nhiên cười khiến nàng hoảng hốt, lại cố gắng trấn định, sắc mặt càng lạnh lùng.

“Nàng nói đi?” Hắn không trả lời mà hỏi ngược lại, tiến về phía nàng.

Nàng lui về sau theo ý thức, nhưng vừa phát hiện mình thế nhưng do dự, nàng lập tức dừng chân lại, nhìn hắn lạnh nhạt.

Nhưng Khúc Lang Tĩnh sớm thu toàn bộ động tác của nàng vào mắt, hắn cười vui vẻ hơn, con ngươi xinh đẹp thoáng qua tia sáng, giống như thợ săn bắt được con mồi.

Ánh mắt của hắn khiến Nam Hân Nhạc phát hoảng, nhưng nàng không để cho mình lộ ra chút sơ hở, cố gắng duy trì thần sắc lạnh nhạt.

Khúc Lang Tĩnh bước đến trước người nàng, con ngươi đen khóa chặt nàng: “Hân Nhi, không cần nàng cho vì ta đã lấy được.” Thân người hạ xuống, giọng điệu của hắn rất nhẹ rất êm, từng chữ từng chữ phá vỡ phòng thủ lòng nàng.

“Nàng không chỉ mềm lòng với ta, nàng còn động tâm với ta....”

Con ngươi đen run nhẹ, Nam Hân Nhạc mím chặt môi, thần sắc lãnh ngạo bắt đầu gọn sóng.

“Hành vi của nàng hoàn toàn bất đồng so với trước kia, bởi vì nàng hoảng loạn, nàng không còn cách nào động sát tâm với ta....”

“Câm miệng....”

“Nàng nhắc tới đánh cược vì muốn nhắc nhở mình đừng lao đầu vào, ta đối tốt với nàng, nàng đều lấy một lý do khác, muốn thuyết phục mình đừng động tâm, nàng không dám nhìn thẳng ta do nàng đang trốn tránh....”

“Câm miệng, câm miệng, câm miệng!” Nàng gầm nhẹ, đưa tay công kích hắn, muốn hắn triệt để im miệng.

Ai ngờ hắn lại chế trụ tay nàng, bẻ ngược ra sau, cường thế áp chế nàng tại trên tường, thân thể thon dài dính lên nàng.

“Ngươi....” Động tác của hắn khiến nàng hoảng hốt.

“Ta không biết võ công, nhưng bắt giữ đơn giản thì ta biết.” Nếu không phải nàng khinh địch lại đang hoảng loạn thì hắn không áp chế nàng được dễ dàng như vậy.

Nam Hân Nhạc cắn răng, muốn sử dụng nội lực bức hắn ra, nhưng phát hiện đan điền mình vô lực.

“Nàng cho rằng ta sẽ cho nàng cơ hội sao?” Lúc vừa mới đèn gần nàng, hắn hạ trên người nàng hóa công tán không sắc không vị.

Biết mình không thể thắng hắn, Nam Hân Nhạc cũng không phản kháng nữa, trong mắt chứa đựng sự quật cường bất tuân.

Thấy nàng như vậy, Khúc Lang Tĩnh không khỏi than nhẹ: “Hân Nhi, nàng nói ta nên bắt nàng làm sao bây giờ....”

Sùng nịch khôn cùng khiến nàng chấn động: “Đừng có dùng cái giọng điệu đó nói chuyện cùng ta!” Bọn họ là kẻ địch, hấn không nên đối xử dịu dàng với nàng.

“Ta muốn yêu nàng, sùng nàng, muốn đối tốt với nàng, để nàng không phải lộ ra ánh mắt tịch mịch, để nàng nở cười thật lòng.”

Một câu lại một câu nhẹ nhàng như nước truyền vào tai nàng, nàng run nhẹ, nhắm chặt mắt nhưng không cách nào ngăn cản được trái tim mình rung động vì lời hấn nói.

“Không liên quan đến đánh cược, cũng không có bất kỳ tính kế gì, đối tốt với nàng là do không tự chủ, có thể do ánh mắt của nàng gọi lên hồi ức của ta – ép mình trưởng thành, ép mình kiên cường, không để lộ ra một chút yếu ớt, lại càng không thể ngã xuống, chỉ sợ ngã xuống rồi sẽ không có cơ hội đứng lên.Hân Nhi, ta hiểu sự cô tịch của nàng.”

Một câu nói cuối cùng đánh vỡ sự tĩnh táo của nàng: “Không cần.” Nàng kích động tròn mắt trừng hấn: “Ta không cần người hiểu! Không cần! Người đi, người đi!”

Nàng vùng vẫy, giống mãnh thú bị thương liều chết muốn thoát khỏi tay hấn, nhưng thân thể hấn chặt chẽ chế trụ nàng, không cho nàng trốn thoát.

Hành động của hấn chọc tức nàng, Nam Hân Nhạc hoàn toàn mất đi lý trí, nàng không chút nghĩ ngợi, cúi đầu dùng sức cắn vào vai hấn.

Khúc Lang Tĩnh nhũ mày nhưng không phát ra tiếng: “Hân Nhi.” Hấn nhẹ lăm bảm tên nàng, nhấc đi nhấc lại, bả vai bị nàng cắn từ từ chảy ra chất dịch đặc.

Mùi máu tươi tràn vào trong miệng, nhìn thấy thịt nơi bả vai hấn gần như bị nàng cắn đứt, nhưng hấn không đẩy nàng ra, ánh mắt nàng giật mình.

Nàng nghe hấn gọi nàng Hân Nhi, ngay bên tai nàng, giọng điệu thương tiếc dần dần bình ổn tâm tình của nàng.

Nàng chậm rãi buông hàm răng ra, ngẩng đầu lên.

Còn hấn đưa tay lau máu nơi khóe miệng nàng, khuôn mặt tuấn nhã như ánh trăng khê mỉm cười: “Đủ chưa? Nếu chưa đủ thì có muốn cắn thêm một bên nữa không?”

Nàng giật mình, không có cách nào trả lời, chỉ có thể để tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn hấn, lại không biết về mặt nàng giờ phút này khiến nhiều người không thể từ chối.

Giống như đứa trẻ lạc đường không tìm được đường về nhà.

Khúc Lang Tĩnh nhẹ nhàng thở ra, cúi người che lại môi mềm, mà nàng nhắm chặt mắt lại, môi mở ra mặc cho hấn xâm nhập nàng.

Cúi khô bốc cháy phát ra âm thanh lách tách, hàn phong ngoài cửa động thổi vào khiến ngọn lửa lóe ra, quang ảnh trong động lắc lư, bên ngoài trận mưa như trút, sấm sét âm ầm, lại không thể quấy nhiễu môi lưỡi hai người quấn quýt.

Khúc Lang Tĩnh buông tay Nam Hân Nhạc ra, bàn tay nhỏ bé được tự do lại không đẩy hấn ra, ngược lại đưa lên ôm lấy cổ hấn, ngón tay luồn vào những sợi tóc đen mềm, kéo đầu hấn xuống, cái lưỡi mềm mại thơm tho tiến vào trong miệng hấn, niệng hấn tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt lại không lui khai, hai người càng hôn mãnh liệt, bàn tay nâng nâng nàng lên, lại di chuyển lên phía trên côi bỏ thất lung của nàng.

Váy lưới roi xuống tạo thành một vòng tròn trên đất, hơi thở hai người hỗn loạn, lưỡi cùng lưỡi quấn quýt lẫn nhau không thể tách rời, cũng như vòng tròn trên đất, bao quanh hai người.

Nam Hân Nhạc nâng chân lên ôm hông hấn, ngón tay mở vạt áo hấn, đầu ngón tay vuốt nhẹ làn da ấm áp.

Đầu ngón tay vuốt ve làn da bóng loáng, nhìn hấn gầy yếu, nhưng ẩn dưới lớp y phục là cả một cơ thể khỏe mạnh hữu lực, tuyệt đối không giống vẻ bề ngoài văn nhược.

Đầu ngón tay chạm vào làn da nóng rực, so với nàng cứng cáp hơn nhưng cũng bóng loáng, ngón tay trượt lên trượt xuống nụ hoa, cảm thấy hấn hơi run nhẹ, nàng càng cố ý khêu nhẹ.

“Ấn!” Khúc Lang Tĩnh thờ nhẹ, trừng phạt cần nhẹ môi nàng, nhưng không ngăn cản được động tác của nàng, ngón tay treu chọc ngực hấn, vui thích khi thấy hơi thở của hấn loạn nhịp.

Khúc Lang Tĩnh cười nhẹ, không bởi vì nàng treu đùa mà giận, hấn liếm cặp môi thơm, môi lưỡi gặm mút xuống dưới, đầu ngón tay cũng mở rộng cổ áo.

Hấn liếm qua miệng vết thương trên vai nàng, vết thương vừa lành có màu hồng nhạt, hấn vừa hôn nhẹ vừa kéo mở tiết y, nhũ hoa đã sớm đứng thẳng trên bộ ngực sữa.

Hấn quen thuộc thân thể nàng, dù không đoạt lấy nàng nhưng hấn cũng đã hôn qua mỗi một tác trên cơ thể nàng, làn da màu mật ong chỉ chít những vết

sẹo lớn nhỏ, không bóng loáng xinh đẹp, nhưng trong mắt hắn lại đẹp như trân bảo, hấp dẫn ánh mắt hắn.

Hắn cúi đầu ngậm một bên ngực mềm, giao hoạt cẩn nhẹ, ngậm lấy nhũ hoa, dùng môi lưỡi chơi đùa kiểu nhu.

Hắn biết nàng nhạy cảm, chỉ cần hắn lấy răng cắn nhẹ núm hoa, nàng lập tức bật ra tiếng thở gấp, phản ứng non nớt luôn luôn khơi dậy dục vọng chinh phục của hắn.

Môi lưỡi trêu đùa núm hoa, ngón tay dài di chuyển xuống dưới thân nàng, bàn tay thăm dò vào tiết khô, đặt lên hoa tâm xinh đẹp, cảm xúc ướt át khiến hắn dùng lực cắn núm hoa, ngón tay dài đâm vào hoa khẩu.

“Ân....” Nàng hừ nhẹ, đầu gác lên vai hắn, bụng dưới bối vì hắn tiến vào mà căng lên, cơ thể run nhẹ, bàn tay đặt trên ngực hắn đã sớm không còn sức trêu đùa khi tay hắn tiến vào.

Ngón tay dài thông thả chuyển động, cảm thụ u mật của nàng bao chặt lấy, còn có nàng phản ứng tuy non nớt nhưng lại rất đáng yêu, giống như cặp vú nhỏ nhỏ, khi ngón tay hắn trêu đùa đã sớm đứng thẳng.

Dịch đặc theo ngón tay chuyển động mà trượt ra, nàng nghe âm thanh dịch thủy lan tràn, cũng nghe tiếng hắn cắn mút vú nàng, âm thanh dâm mỹ này kích thích các giác quan của nàng.

Khi hắn liếm mút bầu vú no đủ như có điện chạy qua, hai nhũ hoa dính đầy nước miếng, làn da màu mật ong toàn bộ đều có ấn ký của hắn.

Hắn đang lưu lại trên người nàng từng dấu hôn, đó là ấn ký thuộc về hắn, kiểu đồng xinh đẹp này chỉ có hắn mới có thể đoạt lấy, tiếng thở dốc ướt át của nàng cũng chỉ có hắn mới có thể nghe thấy.

Đóa hoa hướng dương xinh đẹp này chỉ có hắn mới có thể có.

Rút ra ngón tay dài, hoa tâm thấm ướt dịch thủy mê người, hắn nâng mông lên, cỡi bỏ dây lưng, để dục vọng đã sớm căng cứng tiến đến nơi u mật.

Cảm nhận được sự cứng rắn của hắn, Nam Hàn Nhạc cúi đầu, nhìn dục vọng của hắn, nam tính nóng hổi so với ngón tay còn to lớn hơn khiến nàng run nhẹ, không biết do sợ hãi hay hưng phấn.

“Nhìn cho kỹ.” Giọng nói ôn nhuận tràn đầy tình dục, trông mắt đen nhìn nàng thật sâu.

“Nhìn ta như thế nào chiếm lấy nàng.”

Đầu phái nam đẩy mở hoa tâm, sau đó thông thả tiến vào.

Nam Hàn Nhạc cảm giác chính mình tựa hồ từ từ bị mở ra, cảm giác dị vật xâm nhập khiến nàng cảm thấy không khỏe, còn chưa kịp thích ứng, hắn đột nhiên hung hăng xâm nhập, tiến sâu vào bên trong.

Nàng nhũm mày, phía dưới cảm thấy đau buốt, nhưng sự đau đớn này cũng không phải không thể chịu đựng, so với vết thương trước kia, sự đau đớn này cũng không tính gì.

Chỉ là loại cảm giác sưng đau do bị mở ra khiến nàng không thể thích ứng, mà hắn cũng không cho nàng thời gian thích ứng, từ từ rời khỏi lại dùng lực tiến vào.

“A....” Nàng nắm lấy vai hắn, đầu ngón tay đâm vào bả vai hắn, mỗi một lần hắn chuyển động đều mang theo dịch đặc lẫn tơ máu, đau đớn dần biến mất, trở thành một loại cảm giác nàng không biết tên.

Cảm giác được thân thể của nàng dần dần thả lỏng, thậm chí cái mông còn di chuyển nhẹ nhàng, nghênh hợp hắn ra vào, Khúc Lang Tịnh không còn áp lực, phóng túng chính mình ra vào cơ thể nàng.

Nam Hàn Nhạc cắn môi, cố gắng không để bật ra tiếng rên rỉ, khi hắn tiến nhập kiểu đồng giống như bị ném lên trên, thể nghiệm một loại khoái cảm điên cuồng.

Cảm giác rất lạ, giống như mình không còn là chính mình, chỉ có thể thần phục hắn xâm chiếm, bị hắn cắn nuốt.

Thấy nàng cắn môi, Khúc Lang Tịnh ngẩng đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, lúc rời khỏi môi nàng, dục vọng phía dưới đột nhiên đầy mạnh.

“A!” Tiếng ngậm kiểu mị phát ra pha lẫn mùi đàn hương, nghe mình phát ra âm thanh kỳ quái, Nam Hàn Nhạc vội vàng cắn môi.

“Đừng cắn.” Hắn lại mút chặt môi nàng, không để cho nàng có áp lực: “Ta rất thích tiếng rên của nàng.”

Đó là nhạc khúc tuyệt vời vì hắn mà phát ra.

“Ừ.... Không....” Nàng không thích âm thanh mình phát ra, nó quá nhu nhược, quá kiều mị, giống âm thanh của sự yếu ớt.

“Ừ.... Đừng nghỉ nhiều quá....” Mút đôi môi mềm, bàn tay xoa nhẹ kiểu đồng, thậm chí đi tới lối vào hoa tâm, nắm nhẹ hoa châu kiểu diễm đã sớm

sung to.

Hắn muốn đóa hương dương này triệt để hé mở dưới thân hắn!

Lần đầu tiên trong đời, hắn sinh ra dục vọng chiếm đoạt nồng đậm, hắn muốn hung hăng đoạt lấy nàng, vĩnh viễn ôm nàng vào lòng.

Cảm giác xa lạ khiến Khúc Lang Tịnh sợ hãi, nhưng lại không cách nào buông tay, hắn biết tâm của hắn đã không còn đập như lúc ban đầu.

Nhưng hắn không có cách nào khống chế, chỉ có thể trầm luân.

“Chỉ cần cảm thụ ta, ôm ta. Hưởng thụ ta cho nàng.” Hắn từng chút từng chút trêu chọc nơi yếu ớt của nàng, khiến nàng không thể suy nghĩ, chỉ có thể tùy hắn vũ động, cảm thụ dục vọng nóng bỏng của hắn một lần lại một lần xâm nhập nàng, công chiếm linh hồn nàng.

Còn hắn thì ở lưu lại từng ấn ký của riêng hắn trên người nàng, bất kể là trong hay ngoài, tất cả đều là hơi thở hắn lưu lại.

Mà nàng chỉ có thể tùy hắn vũ động, rên rỉ bất lực khi hắn chiếm đoạt, mặc cho tất cả của hắn dính vào nàng, không thể tránh thoát, đến chết không rời.

Ngon lửa vẫn lập lòe, quang ảnh chập chờn trên vách động, bên ngoài mưa xối xả, bên trong tràn ngập hương vị tình dục.

Nam Hân Nhạc từ từ mở mắt, có một cánh tay gác ở bên eo nàng, bên tai nghe tiếng tim đập trầm ổn, người đang ôm nàng cũng trần truồng giống như nàng, bên dưới là cỏ khô, bên cạnh là chiếc áo trắng của hắn rơi trên mặt đất, cơ thể hai người quấn quýt, đùi phải của nàng thậm chí còn đặt giữa hai chân của hắn, tư thế thân mật giống như đóng cảnh uyên ương.

Thân thể đầy đau đớn, giữa hai chân vẫn có thể cảm nhận được sự ướt át, cảm giác xâm chiếm tiến vào thân thể nàng, khiến nàng muốn quên cũng không được.

Nàng ngẩng đầu, động tác thật nhẹ, hạ mắt nhìn người bên dưới.

Hắn ngủ thật say, khuôn mặt tuấn mỹ không có một chút phòng bị, thậm chí còn có một chút trẻ con khiến người khác không còn cảm thấy thâm trầm khó hiểu.

Nàng im lặng nhìn hắn, hô hấp của hắn vững vàng, ngủ thật say.

Ngón tay thon thả di động, đi tới cổ họng hắn, chỉ cần dùng lực, hắn sẽ mất đi hô hấp trong tay nàng.

Nàng mím chặt môi, đầu ngón tay khẽ khép lại, một tác lại một tác muốn bẻ gãy cổ họng hắn. Nhưng cuối cùng lại dừng lại.

Chỉ kém một chút, đầu ngón tay khép chặt một chút là có thể cắt đứt hơi thở của hắn, nhưng tay nàng lại không động được, không có cách nào xuống tay.

Nàng nhắm mắt, thu tay lại, trên khuôn mặt có sự vùng vẫy, cuối cùng chỉ có thể hóa thành tiếng thở dài.

Nàng không biết, trên khuôn mặt ngủ say kia, đôi môi lặng lẽ giương nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Quân Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Mưa đã tạnh, giữa bọn họ cũng trở nên hòa nhập.

Bọn họ sống hòa bình, cả hai đều không nêu lên bất kỳ đề tài nhạy cảm nào, giống như người bình thường, sống yên lặng qua ngày.

Mỗi đêm, nàng bị hắn ôm, mặc cho hơi thở hắn dính vào nàng, mà nàng giống như nữ nhân bình thường, ôm ấp hắn, để hắn tiến vào mình.

Một ngày lại một ngày trôi qua, bọn họ duy trì sự hài hòa, sống những ngày yên ổn.

“Nàng đang làm gì?” Khúc Lang Tịnh nhìn nữ nhân trước mắt, chính xác mà nói là nhìn thứ trên tay nàng, nếu không nhìn lắm, thùng gỗ trên tay nàng có chứa y phục hắn.

Nam Hân Nhạc dời mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên: “Giặt quần áo.” Ngày hôm qua nàng nhìn thấy hân phơi y phục, hơn nữa còn cầm cái yếm của nàng trên tay!

Lập tức nàng mới nghĩ đến một chuyện – y phục của hai người đều do hân giặt.

Hân, một ngón tay còn dễ nhìn hơn so với nàng, lòng bàn tay còn non mềm hơn so với nàng, hai bàn tay kia chỉ thích hợp cầm đàn, xem sách, nhưng hân lại đi giặt quần áo!

Nghĩ đến tiết y tiết khổ đều do hân giặt, lập tức Nam Hân Nhạc có loại cảm giác xấu hổ quần bách muốn chết.

Trước không biết thì không nói, biết rồi thì nàng không thể im lặng được, vật cận thân sao có thể để hân giặt.

“Á!” Khúc Lang Tĩnh nhìn nàng ngượng ngùng, khuôn mặt rất đứng đắn: “Ngày hôm trước nàng nói muốn nấu ngô thiện, lại thiếu chút nữa đốt cháy phòng bếp lẫn phòng trúc của ta, bây giờ lại muốn giặt quần áo..... Nàng muốn ta không có y phục để mặc sao?”

Nếu muốn báo thù hân, tâm cơ này thật đáng nể.

Nam Hân Nhạc cắn môi, bên tai phấp hờng bởi vì lời hân nói, nghĩ đến hôm trước nàng thiếu chút nữa đốt cháy phòng, mặt nhỏ hiện lên quần bách nhàn nhạt.

Nàng chỉ là cảm thấy ba bữa cơm để hân chuẩn bị tựa hồ không tốt lắm, nhìn hân nấu cũng rất đơn giản, nàng nghĩ mình cũng sẽ nấu được, ai ngờ....

Thấy tai nàng ngày càng hồng, mặc dù cuối đầu, Khúc Lang Tĩnh cũng có thể tưởng tượng biểu tình xấu hổ lẫn không cam lòng của nàng, nhin không được cười ra tiếng.

Nghe tiếng cười của hân, Nam Hân Nhạc ngẩng đầu, có chút bức bối từng mắt hân, sau đó không thèm để ý đến hân, ôm từng gỗ đi về phía con suối.

“Đợi chút.” Khúc Lang Tĩnh ngăn nàng lại, khuôn mặt tuấn nhã rất thức thời thu lại nụ cười: “Đừng đến dòng suối, dùng nước ôn tuyền mà giặt!”

Bây giờ là mùa đông, nước suối rất lạnh, hân không nỡ để tay nàng bị lạnh cóng.

Nam Hân Nhạc cũng không phản đối, xoay người đi về phía ôn tuyền, đi được vào bước, nàng dừng lại: “Người muốn làm gì?” Theo sau nàng để làm gì?

“Ừ....” Khúc Lang Tĩnh đang tự hỏi nói như thế nào mới không chạm đến tự ái của nàng: “Nàng xác định muốn giặt quần áo sao?”

Đáp lại câu hỏi của hân là cái trừng mắt, Khúc Lang Tĩnh sờ lỗ mũi, lại không ngừng được nụ cười bên môi.

Gần đây nét mặt của nàng thay đổi nhiều, thậm chí sẽ tức giận, có lúc còn trừng hân, thỉnh thoảng lộ ra hình dáng xấu hổ đáng yêu.

Nghĩ đến ngày hôm trước nàng đứng ở phòng bếp, chỉ ngây ngốc đứng nhìn phòng ốc thiếu chút nữa bị nàng hủy diệt, mà trên mặt nàng dính đầy nhọ, toàn bộ y phục cũng dính đầy tro bụi, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hoảng hốt, lúc đối mặt với hân, mặc dù nàng vẫn giả bộ trấn định, nhưng ánh mắt lại không dám nhìn hân.

Mà hân cũng không khá hơn, vì cứu hỏa, y phục trên người toàn bộ đều thành màu đen, đầu tóc cũng rối bời, gương mặt cũng đen giống nàng, nhưng khi nhìn đến hình dạng của nàng, hân có giận cũng không thể phát, chỉ có thể vừa tức vừa buồn cười trừng mắt nàng.

Kỳ thật nhìn thấy bộ dáng nàng tưng quẫn, Khúc Lang Tĩnh lập tức suy nghĩ, coi như toàn bộ phòng đều bị đốt cũng không sao, xây lại là được, có thể nhìn thấy biểu tình hiếm thấy của nàng cũng coi như đáng giá.

Nàng trở thành như thế khiến hân cảm thấy vui vẻ, hân theo nàng tới ôn tuyền bên cạnh, thanh thoi ngồi vào một bên.

Nam Hân Nhạc cầm áo trắng lên, ngâm ướt y phục, cầm lấy gậy gỗ đập quần áo, thật đơn giản! Giặt quần áo thôi ai mà không biết?

Đặt gậy gỗ xuống, nàng lấy tay chà xát y phục.

Xoạt --

Nam Hân Nhạc trừng mắt nhìn y phục bị nàng xé rách, tựa hồ không thể tin được, sắc mặt nhất thời có chút cứng ngắt.

Nàng vừa quay đầu lại nhìn, Khúc Lang Tĩnh vừa chuyển đầu nhìn phong cảnh bên cạnh.

Nàng lập tức bỏ y phục rách vào thùng gỗ, lấy thêm một cái áo khác, lần này nàng nhớ kỹ phải nhẹ tay, sau đó bắt đầu chà xát.....

Roẹt -- lại rách!

Nàng dừng động tác lại.

Nàng lấy thêm một cái khác.....

"Khụ khụ, nàng có muốn giặt đồ của nàng trước không?" Hai món đó coi như xong, đó là cái áo khoác hần thích nhất.

Nam Hân Nhạc quay đầu trừng hần.

"Nàng giặt đi! Món này rách ta còn món khác để mặc, không sao." Ai, nàng báo thù bằng cách này thật khiến hần đau lòng.

Nam Hân Nhạc bực bội mím môi, bỏ y phục lại, không giặt nữa.

"Không giặt sao?" Ánh mắt Khúc Lang Tĩnh sáng lên, nhìn đến y phục của bản thân tránh được một kiếp, thật đáng ăn mừng nha!

"Ngươi rất cao hứng?" Âm thanh nàng lạnh lùng.

"Có sao?" Hần đưa ra khuôn mặt vô tội, nở nụ cười nịnh nọt: "Hân Nhi, nàng giúp ta giặt quần áo ta rất cảm động nhưng việc nặng nhọc này không thích hợp với nàng, nàng chính là Tướng quân....."

Hần ngậm miệng lại, biết mình nói cái không nên nói.

Nam Hân Nhạc ngẩn ra, đôi mắt tĩnh lặng.

Khúc Lang Tĩnh lập tức nở nụ cười, muốn chuyển đề tài khác.

"Nhị ca!"

Tiếng của Gia Luật Khôi truyền đến từ bên ngoài, hai người không khỏi giật mình, nhìn lẫn nhau, trong ánh mắt là sự phức tạp nói không nên lời.

Cuối cùng Nam Hân Nhạc dẫn đầu dời mắt.

Khúc Lang Tĩnh nhắm mắt, biết rằng cuộc sống bình yên này sắp biến mất, hần không nói gì, xoay người rời khỏi ôn tuyền.

Nhìn hần rời đi, Nam Hân Nhạc nhắm mắt lại, ngón tay từ từ nắm lại thành quyền.

Gia Luật Khôi vội vã đi tới nhà trúc, thấy trong phòng không có người, hần vừa đi ra khỏi phòng thấy Khúc Lang Tĩnh đi ra từ ôn tuyền.

"Nhị ca!" Hần nhanh chóng đi về phía Khúc Lang Tĩnh.

"Có chuyện gì?" Khúc Lang Tĩnh lạnh lùng, thần sắc không tốt.

"Ách....." Thấy sắc mặt hần khó coi, Gia Luật Khôi gãi gãi đầu: "Nhị ca, tâm tình huynh không tốt à?"

Hần có chọc tới huynh ấy sao? Sao hần cảm thấy lửa giận này vì hần mà phát ra.

"Đương nhiên không phải." Sắc mặt Khúc Lang Tĩnh khiến Gia Luật Khôi phải khiếp đảm: "Đệ đến nói cho huynh biết chuyện của Kim Lăng Hoàng đế."

Khúc Lang Tĩnh nhíu mày, hần không dấu vết nhìn về phía ôn tuyền, biết rõ khoảng cách này Nam Hân Nhạc nhất định có thể nghe rõ bọn họ nói chuyện.

Hần mím môi, con người đen thoảng qua một chút xúc động, hần muốn để cho Gia Luật Khôi rời đi, bất kể là Viêm Lăng quốc hay Kim Lăng hoàng triều, hần cũng không muốn nghe, cũng không muốn hỏi đến, nhưng hần chỉ có thể cố nhịn xuống, cố gắng tĩnh táo.

"Kim Lăng Hoàng đế thế nào?"

"Nghe nói tiểu Hoàng đế kia hình như ngã bệnh, thư tín truyền về nói cơ thể tiểu Hoàng đế vốn không tốt, lần này giống như bệnh tình rất nguy kịch, không khéo lần này mạng nhỏ có thể mất, Kim Lăng sắp sửa thay....."

"Câm miệng!" Khúc Lang Tĩnh quát khế, không để hần nói tiếp.

Kim Lăng Hoàng đế bệnh nặng? Nàng xem trọng thân nhân như thế.....

Gia Luật Khôi bị sắc mặt u ám của Khúc Lang Tĩnh dọa sợ: "Thế nào?" Hần nói gì sai sao?

Khúc Lang Tĩnh nhắm mắt: "Không có gì, ngươi nói tiếp đi."

Gia Luật Khôi thăm dò sắc mặt của hần, cũng không dám hỏi nhiều, tiếp tục lên tiếng: "Hoàng huynh nói đây là thời cơ tốt, mạng của tiểu Hoàng đế đang nguy kịch, tình hình Hoàng thành nhất định bất ổn, quân tâm ít nhiều gì cũng sẽ bị dao động, đây là thời cơ tốt cho chúng ta tấn công."

"Mùa đông còn chưa qua." Tiến công lúc này đối với Viêm Lăng quốc không có chỗ tốt.

"Đúng vậy, cho nên Hoàng huynh đề nghị...." Gia Luật Khôi không nói tiếp, không tiếng động tay đưa lên làm thủ thế chém xuống.

Khúc Lang Tĩnh hạ mắt, biết ý của Viêm Lăng Vương -- nếu lúc này không có cách nào tiến binh, mà Kim Lăng Hoàng đế lại bệnh liệt giường, vậy không bằng phái người ám sát, Hoàng đế vừa chết, vì tranh ngôi vị Hoàng đế, Kim Lăng hoàng triều nhất định mất bình tĩnh, chờ mùa đông qua đi, thừa dịp bọn hán nội loạn thì tấn công quy mô, xâm chiếm Kim Lăng quốc.

"Ba!"

"Ai?" Nghe tiếng động truyền đến từ ôn tuyền, Gia Luật Khôi trợn mắt, lập tức phi thân tiến về phía ôn tuyền.

"Đứng lại!" Khúc Lang Tĩnh gọi hán lại.

"Nhị ca?" Gia Luật Khôi nghi ngờ quay đầu.

"Khẩn trương cái gì? Nơi đó không có ai, là con mèo do ta nuôi." Thần sắc Khúc Lang Tĩnh bình tĩnh: "Lại nói người cảm thấy chỗ này của ta sẽ có người khác sao?"

"Đương nhiên không phải." Gia Luật Khôi cũng biết Khúc Lang Tĩnh luôn luôn quái gở, cũng không qua lại với ai, ở đây trừ bỏ hai người bọn họ đương nhiên sẽ không có người khác: "Nhưng mà..... Nhị ca, huynh nuôi mèo khi nào?"

Huynh ấy có hứng thú gì với mèo rồi hả?

"Mới đây." Khúc Lang Tĩnh nheo mắt: "Khi nào bắt đầu ám sát?"

"Mấy ngày này đang chuẩn bị tiến hành, hơn nữa trong hoàng cung cũng có người của chúng ta." Giống như nghĩ đến điều gì, Gia Luật Khôi nhu mày: "Đúng rồi, gần đây thám tử giám thị Kim Lăng Hoàng triều hồi báo, tên Tu La kia không có ở trong quân doanh, bên trong Viêm Lăng không tìm thấy hán, tưởng hán trốn trở về quân doanh rồi, nhưng tựa hồ không có, giống như là bốc hơi."

"Phải không...." Khúc Lang Tĩnh nhỏ tiếng, khuôn mặt tuần mỹ bình thản: "Dù sao hiện giờ cũng là mùa đông, hai bên sẽ không có thời gian cùng xuất hiện, lại nói, người khác không thấy đối với Viêm Lăng quốc cũng là chuyện tốt."

"Nói vậy cũng đúng." Gia Luật Khôi gật đầu: "Dù sao hoàng cung đang rối loạn, mặc cho quý Tu La thiện chiến thế nào cũng không dùng được, tốt nhất hán vĩnh viễn đừng xuất hiện, nếu không lão tử sớm muộn cũng lấy đầu hán! Chỉ cần không có hán, Kim Lăng hoàng triều có gì đáng sợ?"

"Đừng quên còn có Nhiếp chính vương và Thánh nữ mất tím." Khúc Lang Tĩnh nhàn nhạt nhắc nhở.

"Thánh nữ?" Gia Luật Khôi khinh thường hừ lạnh: "Trong hoàng tộc ai không biết Thánh nữ Kim Lăng hoàng triều chính là kỹ nữ bồi ngủ, có cái gì phải sợ? Cho tới Nhiếp chính vương, nghe nói trước kia hán là Tướng quân bách chiến bách thắng, nhưng mà tin đồn luôn khoa trương, lại nói đó là câu chuyện trà lâu, làm sao chính xác được?"

Khúc Lang Tĩnh không trả lời hán mà trầm mặc không nói.

'Không ai đề ý đến hán, Gia Luật Khôi ngậm miệng lại: "Đúng rồi, Hoàng huynh bảo huynh có rảnh thì trở về hoàng cung một chuyến, hơn nữa mùa đông sắp qua, huynh cũng nên trở về quân doanh rồi."

"Ừ!" Khúc Lang Tĩnh ừ nhẹ, lúc này mới ngược mắt nhìn Gia Luật Khôi: "Nói xong rồi thì người có thể đi."

"A!" Gia Luật Khôi ôm đầu: "Vậy đệ đi trước."

Thật là, có lý trà cũng không cho hán uống.... Gia Luật Khôi lăm bắm một mình, xoay người rời khỏi.

Gia Luật Khôi vừa đi, Khúc Lang Tĩnh lập tức xoay người, mà Nam Hân Nhạc cũng đi ra từ ôn tuyền.

Hai người đứng im đối mặt, không khí giữa bọn họ đã không còn bình yên nữa, trong lòng bọn họ biết rõ, nhưng vẫn cố xem như không có gì.

"Nàng nghe thấy hết rồi." Khúc Lang Tĩnh nhàn nhạt lên tiếng.

Về mặt Nam Hân Nhạc phức tạp: "Người không sợ ta tiết lộ kế hoạch của các người sao?" Biết rõ nàng ở đây, hán lại để Gia Luật Khôi nói ra toàn bộ kế hoạch.

Khúc Lang Tĩnh khẽ mỉm cười: "Ta sẽ không lừa dối nàng bất cứ chuyện gì." Lại càng không đề phòng nàng, hán không quan tâm hai nước, hán chỉ quan tâm nàng.

"Người...." Nam Hân Nhạc cắn môi, nhìn về mặt dịu dàng của hán, nàng không nhịn được dỗi mắt: "Người sẽ hối hận."

Nói xong, nàng không dám nhìn hấn nữa, vội vã đi vào phòng trúc.

Nhìn bóng lưng nàng biến mất, một lúc sau, Khúc Lang Tịnh mới nhỏ tiếng: "Ta sẽ không....."

"Qe' --"

Nam Hân Nhạc ôm miệng, khum đầu vào bồn, nhưng lại không nôn ra được cái gì, chỉ toàn nôn ra nước chua, nàng nhắm mắt lại, cố gắng nhịn xuống cảm giác không thoải mái.

Gần đây nàng thường nôn mửa, lúc đầu nàng không nghĩ nhiều, nhưng liên tục mấy ngày sau, hơn nữa quỳ thủy chậm đến, nàng cũng lờ mờ đoán ra được nguyên nhân.

Đưa tay xoa cái bụng bằng phẳng, ngón tay từ từ bóp chặt, nàng cắn môi, khuôn mặt nặng nề, nàng không nghĩ đến mình sẽ.....

Nàng nên làm sao bây giờ? Dù sao đi nữa, hải tử này không thể lưu.....

Nàng kiên định mở mắt, lau nước nơi khóe miệng, lại thấy một bóng dáng khác trong gương đồng, nàng nhanh chóng xoay người.

Khúc Lang Tịnh đứng trước cửa, vài ngày nay nàng không thoải mái hấn đều nhìn thấy, nhưng hấn cũng không nói gì.

Phát hiện ra bóng dáng của hấn, ánh mắt nàng khẩn trương.

Hấn than nhẹ: "Nàng gạt ta bao lâu rồi?" Nàng đã quên hấn là y giả sao, không cần chẩn mạch, chỉ cần nhìn thần sắc là có thể biết được tình hình của nàng.

Nàng mang thai, nếu không ngoài ý muốn thì cũng đã ngoài một tháng rồi.

Từ sau khi Gia Luật Khôi rời khỏi, bọn họ vẫn sống yên bình cùng nhau, chẳng qua là loại cảm giác vui vẻ không còn nữa.

Hai người triền miên kịch liệt, giống hai ngọn lửa, muốn thiêu rụi đối phương, không để cho nhau có thời gian thở dốc, lần nữa đòi lấy, cho đến khi mệt không chịu nổi.

Mà nàng ngày càng ít nói, vẻ mặt luôn chứa sự do dự, đối mặt với cái nhìn chăm chú của hấn luôn né tránh, mang thai cũng không nói cho hấn biết.

Nàng không nói, hấn cũng làm như không biết, nhưng nửa tháng trôi qua, không khí giữa hai người ngày càng căng thẳng, hấn cũng không thể tiếp tục trốn tránh.

A, Khúc Lang Tịnh hấn khi nào lại biết trốn tránh? Trong lòng hấn cười khổ.

"Hân Nhi, chúng ta nói chuyện rõ ràng đi!" Tạm dừng một chút, hấn mới thông thả nói tiếp: "Nàng không muốn đứa bé này sao?"

Hấn đều thấy vẻ mặt của nàng ở trong mắt, bao gồm ánh mắt cuối cùng của nàng, vì vậy hấn không thể im lặng mà không nói tiếng nào.

Nam Hân Nhạc mím môi, cúi đầu không nói.

Cho dù sớm biết được quyết định của nàng, ánh mắt Khúc Lang Tịnh không hkoir buồn bã, hấn nhắm mắt lại, trầm mặc rất lâu mới lên tiếng.

"Hân Nhi....." Hấn cố gắng hỏi một câu biết rằng không có khả năng: "Nàng không thể đi cùng ta sao?"

Nam Hân Nhạc chần động, ngẩng đầu nhìn hấn, trên khuôn mặt đầy sự ngạc nhiên.

Hấn nói gì? Đi cùng hấn?

Khúc Lang Tịnh cười với nàng, nụ cười của hấn thật dịu dàng, nhưng con ngươi đen lại tinh mịch như đầm, giống như đang nói trong một giấc mơ xinh đẹp.

"Chúng ta rời khỏi chỗ này đến nơi khác, không được xuất ra bản sự, cũng không hỏi thân phận của nhau, cùng sinh hoạt chung một chỗ, có được không?"

Nam Hân Nhạc nhìn hấn, bởi vì lời hấn nói mà tim đập mạnh, không hỏi bất cứ chuyện gì, không có chiến tranh, nàng không cần cảm ngân thương, không cần giết địch, không cần nghe bất kỳ tiếng khóc thê thảm nào.....

"Không được....." Giấc mộng đó thật đẹp, nhưng nó không thuộc về nàng.

Mặc dù sớm biết nàng sẽ cự tuyệt, nhưng chính tai nghe thấy thì lòng của hấn vẫn co rút đau đớn: "Nàng không bỏ được Kim Lăng quốc sao?"

"Ngươi cũng biết." Nàng cắn môi, ánh mắt thoáng qua chút đau thương: "Ta với ngươi không giống nhau, ta không thể vứt bỏ tất cả để rời đi."

Đúng vậy, nàng và hắn không giống nhau.

Khúc Lang Tịnh cười thật khó sô: "Vậy, nàng sẽ phải bỏ ta lại sao?"

"Ta....." Nam Hân Nhạc không trả lời được, cắn cắn môi, nàng lên tiếng: "Ngươi có thể cùng ta trở về Kim Lăng quốc, nếu Viêm Lăng Vương không chứa ngươi, vậy ngươi có thể....."

"Không thể nào." Khúc Lang Tịnh nhàn nhạt cắt lời nàng: "Hân Nhi, ta sẽ không thương hại đến con dân Viêm Lăng quốc." Coi như trên người hắn có nửa dòng máu Kim Lăng, nhưng hắn cũng không em mình là người của Kim Lăng quốc, dường dực hắn là Viêm Lăng quốc, hắn không thể nào giúp Kim Lăng quốc đánh giặc.

Đúng vậy! Sao nàng có thể nói ra đề nghị ngu xuẩn đó? Nam Hân Nhạc cười nhạt, nụ cười có chút miễn cưỡng: "Chung quy, chúng ta chỉ có thể là kẻ địch....."

Khúc Lang Tịnh vuốt ve mặt của nàng, ánh mắt đau đớn: "Thật sự không thể đi theo ta sao? Không cần để ý đến quốc gia, không cần để ý đến chiến sự, chúng ta cao bay xa chạy, không được sao?"

Nàng cúi đầu không trả lời.

"Chúng ta có thể tìm một nơi yên tĩnh giống nơi này, có ôn tuyền, có dòng suối nhỏ, chúng ta trồng rau, nuôi vài con gà, nàng sinh vài đứa trẻ mập mạp, con trai thì do nàng dạy võ, nếu là nữ nhi, ta sẽ dạy nó đàn, ta sẽ không để nó giống nàng, thiếu chút nữa đốt cháy phòng ốc."

Cuối cùng hắn cũng khiến nàng cười nhạt.

Ánh mắt của hắn dịu dàng say lòng người, cuối đầu xuống, dùng môi ngậm chặt nụ cười của nàng.

Nam Hân Nhạc nhắm mắt lại, mặc cho hơi thở hắn bao trùm, lông mi run nhẹ, cơ thể tới sát hắn, mặc hắn ôm chặt lấy mình.

Khúc Lang Tịnh hôn cái miệng nhỏ nhắn, cánh tay ôm chặt nàng, chỉ sợ nàng rời khỏi, mà hắn cũng không thể ôm nàng như vậy được nữa.....

Đột nhiên, ngực truyền đến một cổ đau nhói.

Hắn buồn bực hừ một tiếng, đẩy nàng ra, khoe miệng chảy máu, hắn từ từ cuối đầu, một cây chủy thủ cắm thẳng vào ngực hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Quân Khuyên Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Khúc Lang Tịnh hoảng hốt nhìn thanh chủy thủ cắm trên ngực, đau đớn lan tràn toàn thân, máu tươi tràn ra, hắn che ngực, không thể tin từ từ ngược mắt nhìn về phía người trước mặt.

Môi nàng vì nụ hôn của hắn mà đỏ rực, nụ cười đã không còn, đôi mắt đen hấp dẫn hắn bây giờ giống như lúc hắn nhìn thấy trên chiến trường -- lạnh nhạt, lạnh lẽo và vô tình.

Trong nhất thời, hắn hiểu được tất cả.

"Lúc nào thì....." Hắn cố gắng nuốt xuống máu đang dâng lên cổ họng. Trên chủy thủ có bôi độc, nàng thật sự muốn lấy mạng của hắn.

"Lúc mới bắt đầu." Thần sắc Nam Hân Nhạc hờ hững, đôi mắt đen không có một chút tình cảm: "Ngươi tính kế ta, ta cũng lập bẫy, rất công bằng có phải không?"

Từ lúc Viêm Lăng quốc đưa đầu của thám tử đến, nàng biết đây là một cái bẫy, mục đích của đối phương là cái gì? Nàng suy đoán lấy.

Cảm giác không phải muốn giết nàng mà là mục đích khác, đã vậy nàng tương kế tựu kế, chủ động đi vào ván cờ của đối phương, chính ta muốn cược một ván.

Nàng có tự tin cho dù là sát cục nàng cũng có thể toàn thân lui ra, nàng cá chính là người thiết kế ván cờ này có thể không giết nàng, và nàng đã thắng.

Nếu hắn có hứng thú đối với nàng, vậy thì nàng sẽ khiến cho hắn có hứng thú, cái hắn muốn, nàng sẽ không cho, bởi vì không có được mới khiến người truy đuổi.

"Đúng không....." Khúc Lang Tịnh nở nụ cười, ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng: "Nếu chủ động vào bẫy, nàng có rất nhiều cơ hội giết ta, có phải không?"

"Nhưng cơ hội thất bại cũng rất nhiều." Muốn khiến hấn mất đi phòng bị cũng không dễ dàng, không dễ xuống tay với hấn như vậy.

"Ha!" Khúc Lang Tịnh cười nhẹ, phun ra một ngụm máu đen: "Nàng diễn xuất thật sự rất tốt, ở vách núi cũng là nàng có ý cứu ta sao?"

Khiến cho hấn mất đi cảnh giác với nàng.

"Roi xuống vách núi chưa chắc ngươi sẽ chết, không nhìn thấy được thi thể thì tất cả đều không chính xác, huống chi ngươi ở rừng núi này nhiều năm, ai biết dưới đó có thật hay không nguy hiểm, cũng có thể là ngươi thử ta, nghĩ thế nào thì đó đều không phải là thời cơ tốt để động thủ, hơn nữa ta chỉ tin tưởng mình, chỉ có tự mình động thủ mới không có cơ hội thất bại." Nếu làm, thì phải một lần thành công, nàng không cho phép thất bại.

"Trong sơn động, nàng không động thủ cũng là diễn cho ta xem?" Hấn tiếp tục hỏi.

"Ngươi tỉnh không phải sao?" Cho nên nàng tiếp tục diễn cho hấn xem.

"Vậy..... Đứa bé thì sao?" Vì sao nàng để mình có thai? Nếu là ván cờ, nàng nhất định có thể tránh cho chuyện đứa bé phát sinh.

"Không có thai thì làm sao có thể đánh bại phòng bị cuối cùng của ngươi?" Lời vô tình phát ra từ cánh môi, thấy hình dạng hấn thống khổ, đôi mắt đen không có một chút dao động.

"Sai." Khúc Lang Tịnh nhắm mắt lại, bờ môi cười dịu dàng: "Cho dù không có đứa bé, ta cũng sẽ không phòng bị nàng."

Ngay từ lúc hấn thật lòng đối với nàng, hấn đã không còn đề phòng nàng nữa.

Lời nói của hấn không có bất kỳ ảnh hưởng đối với nàng, chẳng qua nhìn đến nụ cười của hấn, đôi mắt đen không khỏi chớp nhẹ, tựa hồ không hiểu, vì sao hấn còn cười được?

"Tin tức Kim Lăng Hoàng đế bệnh nặng là giả....." Mờ mắt ra, hấn khó khăn nói, nếu tất cả đều là ván cờ, vậy nhất định tin tức Gia Luật Khôi mang đến cũng là cái bẫy: "Đó là nàng muốn động thủ đúng không?"

"Mùa đông sắp qua đi." Chiến tranh lại bắt đầu, mà hấn không thể tồn tại, việc này ngày càng khiến nàng hiểu ra, có hấn ở đây, đánh được Viêm Lăng quốc là không thể nào.

"Đúng vậy....." Khúc Lang Tịnh cười nhạt, thần sắc đã sớm tái nhợt, môi cũng thành màu đen: "Nàng đã thắng ván cờ này."

Nàng làm hấn mất phòng bị, khiến hấn động tâm đối với nàng.....

Hấn thua triệt để, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, cắn răng, hấn không nhịn được hỏi: "Việc này..... Nàng thật sự không có bất kỳ cảm giác gì sao?"

Không có một chút quan tâm hấn sao? Nàng cười, nàng thình thoảng lộ ra thẹn thùng, đều là giả sao?

Nàng nhìn hấn, đôi con ngươi đen hết sức lạnh nhạt: "Trên đời này, chỉ có hai người có thể khiến ta quan tâm." Mà trong đó không có hấn.

Cùng một câu trả lời, trước kia hấn cảm thấy nàng nói dối, còn bây giờ..... Nhìn vẻ mặt nàng lạnh lùng, hấn cúi đầu nở nụ cười.

"Khụ khụ....." Máu đen không ngừng chảy ra, chân hấn mềm nhũn, khụy gối xuống.

Nam Hân Nhạc nhìn hấn, tuấn nhan giống như ánh trăng đã không còn vẻ thông dong, bạch y bị máu nhiễm đỏ, còn đầu tư thái thiên nhân ngày xưa?

Hấn bị thảm như vậy khiến nàng cảm thấy chói mắt: "Ta sẽ không để ngươi thống khổ quá lâu". Nàng giơ tay, chuẩn bị tiến về phía hấn.

"Nhị ca....."

Giọng nói Gia Luật Khôi khiến Nam Hân Nhạc dừng chân lại, nàng do dự một chút, cuối cùng bỏ cuộc. Trúng độc, lại bị chủy thủ đâm trúng tim, hấn sẽ không sống được.

Trước khi rời đi, nàng nhàn nhạt lưu lại một câu.

"Ta đã nói, ngươi sẽ hối hận." Nói xong, nàng phi thân rời khỏi.

Hối hận.....

Khúc Lang Tịnh nhếch môi, hấn nhớ kỹ lúc đó thế nào.....

"Nhị....." Gia Luật Khôi đi tới cửa, vừa nhìn thấy bộ dạng Khúc Lang Tịnh, hấn nhanh chóng xông lên trước: "Nhị ca! Sao huynh lại bị thương thế này?"

Thấy hấn nôn ra máu đen, máu ở ngực chảy ra cũng màu đen: "Đáng chết! Chủy thủ này có độc!"

Hắn đưa tay muốn rút chủy thủ ra, nhưng lại không dám động thủ, chỉ sợ rút ra, Khúc Lang Tĩnh sẽ mất mạng, nhưng không rút ra, độc công tâm cũng chết.

“Này, này.....” Gia Luật Khôi hốt hoảng không biết làm sao bây giờ.

Khúc Lang Tĩnh bắt lấy tay hắn, cố sức nói ra hai câu, sau đó đưa tay nhanh chóng rút chủy thủ ra.

Máu tươi lập tức bắn ra.

Nàng đâm vào rất chính xác, tay cầm chủy thủ không có chút run rẩy, cũng không chút do dự.

Nam Hân Nhạc im lặng nhìn tay phải của mình, chính cái tay này đã đâm chủy thủ vào ngực Khúc Lang Tĩnh, đây không phải là lần đầu tiên nàng giết người, nhưng lại nhớ thật kỹ âm thanh đao cắm vào ngực hắn, mỗi lần nhắm mắt lại, âm thanh kia khiến lòng nàng run rẩy.

Một đao này, ngay giữa tâm, hắn phải chết không thể nghi ngờ, huống chi trên chủy thủ nàng còn bôi độc, không cho hắn bất kỳ cơ hội sống nào.

Ván cờ này, nàng thắng.

Nàng trở lại quân doanh, hôm sau nghe thám tử hồi báo Viêm Lăng quân toàn bộ lui binh, tin tức này khiến nàng sững sờ, nàng cho rằng coi như thiếu đi Khúc Lang Tĩnh, Viêm Lăng quân cũng vẫn sẽ tấn công, mà không có Khúc Lang Tĩnh cản đường, đánh thắng là chuyện dễ dàng.

Nhưng Viêm Lăng quốc lại lui binh.

Nhìn tướng sĩ reo hò vui mừng, mặc dù trong lòng nàng nghi ngờ, nhưng nếu đối phương lui binh, vậy bọn họ cũng bớt việc, mấy ngày sau lập tức thu quân hồi kinh.

Tạm thời không có chiến sự, nàng cũng rời khỏi quân doanh, trở lại hoàng cung.

Sự tình kết thúc, nàng có thể nghỉ ngơi thật tốt, nhưng khi ở trong tẩm cung, lòng của nàng luôn không yên.

Nàng vẫn nghe giọng nói hắn, lúc ẩn lúc hiện bên tai nàng.....

Nhưng khi quay đầu lại không có ai.

Làm sao mà có người? Hắn đã chết, chính tay nàng đã giết hắn.

Nàng vĩnh viễn nhớ kỹ về mặt hắn hốt hoảng không tin, còn có..... Cuối cùng, bên môi hắn nở nụ cười nhạt.

Hắn cười vì điều gì?

Hắn nên tức giận, nên hận nàng, nên hận không thể lập tức giết chết nàng, nhưng hắn lại cười với nàng, đôi mắt nhìn nàng không có một chút giận hận, ngược lại là một loại..... cảm giác nàng không cách nào hiểu được.

Nàng không hiểu, thật sự không hiểu.....

Hân Nhi.....

Nàng nhanh chóng quay đầu, nhưng nơi đó không có ai, đôi mắt đen không khỏi mờ mịt.

"Nhạc Nhi? Nhạc Nhi? Nhạc Nhi!" Một bàn tay đặt lên mu bàn tay nàng.

"Ừ?" Nàng kinh ngạc hồi thần, đối diện là một đôi mắt tím.

Nhìn hình dạng muội muội mắt tròn, Nam Ngụy Từ hơi trầm ngâm, nàng mặc một bộ áo trắng thanh nhã, dung nhan thanh lệ không trang điểm vẫn tuyệt sắc, tóc dài tới eo, không cài trâm ngọc, khuynh thành tỏa sáng băng tuyết.

Nam Hân Nhạc giật mình, giống như nhìn ai đó xuyên qua nàng.

Một người cũng mặc áo trắng thuần, sợi tóc mềm mại luôn rủ xuống, tuấn nhan nhu hòa tựa như ánh trăng, giống như thiên nhân.

Mà người nọ luôn cười dịu dàng với nàng, cho dù là lúc nàng giết hắn.....

Thấy Nam Hân Nhạc lại mắt tròn, Nam Ngụy Từ nhẹ nhàng vuốt tóc của muội muội, yêu thương lên tiếng: "Đang suy nghĩ cái gì?"

Từ sau khi trở về hoàng cung nàng sẽ có hình dạng này, người mặc dù ở đây, nhưng hồn lại phiêu bạt nơi nào, không giống với hình dáng tinh tảo ngày trước.

"Cái gì?" Nam Hân Nhạc lẩm bẩm hỏi lại, tim vẫn đập mạnh và loạn nhịp.

"Muội đang nghĩ về Viêm Lăng quốc Quân sư sao?" Nam Ngụy Tử nhàn nhạt lên tiếng.

Tim Nam Hân Nhạc chấn động: "Không! Không có!" Nàng nhanh chóng phản bác, nhưng lại phát hiện mình quá kích động, nàng nở nụ cười gượng với tỷ tỷ: "Muội không có, tỷ suy nghĩ nhiều rồi."

"Phải không?" Nam Ngụy Tử cười thật dịu dàng, nhưng cũng không hỏi nhiều, đưa tay bưng chén canh trên bàn: "Uống chén thuốc này đi."

"Đây là cái gì?" Nhìn nước thuốc đen thui, Nam Hân Nhạc nhíu mày: "Cơ thể của muội rất tốt, không cần uống...."

""Phá thai."

Nam Hân Nhạc im bất, kinh ngạc nhìn Nam Ngụy Tử: "Tỷ....." Nàng cắn môi, không nghĩ đến tỷ tỷ sẽ biết.

"Nhạc Nhi, muội trở về được một tháng, sáng sớm thì muốn nôn, nghe mùi tanh của thức ăn cũng không dễ chịu, muội cảm thấy có thể lừa dối được tỷ sao?"

Nàng biết không thể, trong hoàng cung không có bất cứ chuyện gì có thể lừa dối được Nam Ngụy Tử.

"Tỷ không hỏi muội dùng phương pháp nào để trừ bỏ Viêm Lăng quốc Quân sư, nhưng muội phải biết cái gì nên lưu cái gì không nên lưu."

Nam Hân Nhạc sờ bụng, ngón tay nắm chặt y phục: "Muội hiểu...." Nàng cũng tính sẽ bỏ đứa bé, nhưng mãi không thể xuống tay được.

Nàng thử dùng thuốc, nhưng để tới nguội vẫn không có cách nào uống vào.

Nàng rõ ràng không muốn đứa bé này, sự hiện hữu của hân chẳng qua chỉ để nàng đạt được mục đích, nàng nghĩ qua, chờ mục đích đạt thành, nàng sẽ bỏ hân.

Mà Khúc Lang Tịnh chết rồi.... Mục đích của nàng đã đạt được, nhưng nàng lại xuống tay không được.

Thấy vẻ mặt muội muội vùng vẫy, Nam Ngụy Tử thở dài, vuốt tóc nàng an ủi, ngón tay đụng vào cái lược cài.

"Không được đụng!" Nam Hân Nhạc nhanh chóng nhảy lên, đưa tay giữ chặt lấy lược cài trên đầu, ánh mắt khản trương trừng Nam Ngụy Tử, thấy Nam Ngụy Tử trầm xuống, trong lòng nàng gấp gáp.

"Tỷ, muội....."

"Lược cài do Viêm Lăng Quân sư tặng?" Lược cài này không lúc nào rời khỏi Hân Nhi, nàng chỉ nghĩ Hân Nhi thích, cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ.....

Nam Hân Nhạc mím chặt môi, không trả lời.

"Hoa hướng dương." Cánh môi Nam Ngụy Tử giương lên, như nhớ về hồi ức nói: "Năm ấy phụ vương nói muội là hướng dương mùa xuân, là đóa hoa hướng dương đẹp nhất trong Nam Vương phủ của chúng ta."

Nam Ngụy Tử làm gọi lên hồi ức của Nam Hân Nhạc, Nam Hân Nhạc cũng khẽ mỉm cười, đôi mắt thâm lặng: "Đúng vậy...." Hân cũng đã nói, nàng là hướng dương mùa xuân.

Nam Ngụy Tử nhìn ánh mắt của nàng, mắt tím nheo lại, nhất thời hiểu được muội muội gần đây vì cái gì mà thất thường rồi.

Nhưng nàng sẽ không nói ra, Nhạc Nhi không hiểu cũng tốt, thời gian lâu dần, nàng sẽ quên đi.

"Nhạc Nhi, muội có thể sinh đứa bé này."

Ánh mắt Nam Hân Nhạc sáng lên: "Tỷ....."

"Sinh xong phải đưa ra khỏi hoàng cung."

"Không!" Nam Hân Nhạc trừng mắt: "Tỷ....."

"Nhạc Nhi!" Nam Ngụy Tử lạnh giọng: "Muội đã quên thân phận của mình sao? Muội không chỉ là Công chúa, muội còn là Tướng quân, đứa bé này chỉ là sự ràng buộc."

"Nhưng mà....."

"Chẳng lẽ muội muốn dẫn đứa bé lên chiến trường sao? Hay muội muốn dẫn nó rời đi? Bỏ lại Vũ đệ, bỏ lại tỷ?"

“Không có, muối không có....” Nam Hân Nhạc lắc đầu, sao nàng có thể bỏ lại bọn họ? Nàng đã từng lập lời thề, nàng sẽ bảo vệ bọn họ.

Thấy vẻ mặt muối muối thối khổ, Nam Ngụy Tử nhẹ giọng.

“Nhạc Nhi, muối có thể lựa chọn sinh hay không sinh, tỷ không ép muối, mỗi ngày tỷ sẽ sai người mang thuốc phá thai đến, muối còn thời gian một tháng để cân nhắc, uống hay không uống đều do muối làm chủ, đứa bé được sinh ra, tỷ sẽ đưa cho gia đình trong sạch nuôi dưỡng, sẽ không để hấn chịu khổ.”

Nàng đứng lên, giọng nói nhỏ nhẹ như than thở: “Nhạc Nhi, tốt nhất muối nên suy nghĩ một chút đi!” Nói xong, nàng xoay người rời khỏi.

Nam Hân Nhạc nhắm mắt lại, lông mày nhíu lại thật chặt, răng trắng cắn chặt môi, lát sau, nàng mở mắt ra, kiên quyết cầm chén thuốc lên.

Nhìn nước thuốc đen thui, nàng từ từ đưa lên miệng.

Hân Nhi....

Tay bung chén thuốc chấn động, nước thuốc vấy ra.

Nàng sinh đứa bé mập mạp, con trai thì nàng sẽ dạy hấn luyện võ, nếu là nữ nhi, ta sẽ dạy nàng đánh đàn....

Câm miệng!

Ta thích nàng cười, giống như hướng dương, hướng dương ngày xuân.

Câm miệng!

Chúng ta rời khỏi nơi này, đến địa phương khác, không được xuất ra bản lĩnh, không hỏi thân phận của nhau, như vậy sinh hoạt chung một chỗ, có được không?

Câm miệng!

Hân Nhi.... Hân Nhi....

“Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng -----” Nam Hân Nhạc dùng sức ném mạnh chén thuốc lên tường.

“Công chúa....” Nghe âm thanh, cung nữ vội vàng chạy vào.

“Đi ra ngoài!” Nam Hân Nhạc rống lên.

“Dạ....” Cung nữ bị dọa đến trắng bệch, kinh hoàng luống cuống rời khỏi.

Nam Hân Nhạc đưa tay quét toàn bộ những thứ trên bàn xuống, còn chưa đủ, nàng đưa tay dùng sức lật đổ bình hoa bên cạnh, đưa tay muốn đánh rơi gương đồng, nhưng lại thấy lược cài trên tóc từ trong gương.

Nàng giật mình, nghĩ đến lúc trong phòng trúc, mỗi ngày hấn đều đặc biệt chải đầu cài tóc cho nàng.

Nếu sau này tóc của nàng dài rồi, hàng ngày ta vẫn sẽ chải tóc cho nàng.

Sau này?

Làm sao mà có sau này?

Bọn họ căn bản không có sau này!

Gỡ lược cài, nàng đi tới cửa sổ, nhấc tay thật cao muốn ném lược vào trong hồ.

Nhưng.... Ngón tay lại cảm thật chặt lược cài, đầu gỗ đâm vào lòng bàn tay, nàng cảm thấy đau, lại không cách nào xuống tay được.

Thả tay xuống, nàng mở lòng bàn tay ra, nhìn đóa hướng dương.

Hấn nói, nàng là hoa hướng dương của hấn.

Hấn có biết đóa hoa này có độc, rất muốn tính mạng của hấn không?

Cho nên, nàng cầm lấy chùy thủ, không chút do dự đâm vào lòng ngực hấn.

Nàng vô tình, đối với hấn tàn nhẫn, mọi chuyện xảy ra cùng hấn đều là muốn khiến hấn mất đi phòng bị.

Nàng thiết kế bấy phải thật hoàn hảo, không có một chút sơ hở.

Nàng đã nói, hấn sẽ hối hận.

Đầu ngón tay phủ lên điêu vân, từng chút từng chút, vuốt ve đoá hướng dương hấn khắc cho nàng.

Nàng để ý ta sao?

“Không.” Trên đời này nàng chỉ quan tâm hai người: “Không.”

Không có hấn, không có.

Trong nháy mắt nàng nhớ tới thanh chủy thủ đâm vào lòng ngực hấn.

“Ngô! Đau!”

Nàng ôm lấy ngực, lồng mày chau chặt bởi vì đau đớn, tay vẫn nắm chặt lược cài, cầm đoá hướng dương hấn khắc vì nàng.

Thật là đau.

Nàng nhắm mắt lại, cười.

Khi đó, hấn cũng đau thế này phải không?

Có phải hay không?

Người sẽ hối hận.

Bỏ lại lời này, nàng rời đi mà không quay đầu lại, tay hấn muốn giữ nàng lại, lại phát hiện mình không có cách nào động được.

“Không.”

Hấn không.

Hân Nhi! Hân Nhi!.....

“Hân Nhi!” Khúc Lang Tĩnh dùng sức mở mắt, theo ý thức đứng lên, ngực lập tức đau đớn, hấn nhủ chặt lồng mày, nhin đau.

“Cuối cùng cũng tỉnh.” Viêm Lăng Vương ngồi ở một bên, mắt lạnh nhìn thẳng hấn: “Mạng của người lớn thật, bị thương như vậy mà cũng sống được.”

Khúc Lang Tĩnh nhắm mắt chờ cơn đau qua đi, mới thong thả tròn mắt nhìn về phía Viêm Lăng Vương: “Ta hôn mê bao lâu?”

“Một tháng.”

“Phải không.” Cùng thời gian hấn tính toán không sai biệt lắm, sau khi rút chủy thủ ra, hấn lập tức điễm huyết cầm máu, lại ăn Giải độc hoàn, sau khi kêu Gia Luật Khôi đưa hấn trở về hoàng cung liền bất tỉnh.

Trong lúc hấn hôn mê, mặc dù thần trí không rõ ràng, mà thân thể lại không có cách nào di chuyển, chỉ có thể một mực ở trong mộng cảnh.

Không, đó không phải là mộng.

Con người Khúc Lang Tĩnh tối sầm lại.

“Khúc Lang Tĩnh! Người đang làm cái gì? Nếu không phải vị trí trái tim của người cùng thường nhân bất đồng, cái mạng này của người đã không còn!” Viêm Lăng Vương cao giọng nói.

Lúc Gia Luật Khôi đưa Khúc Lang Tĩnh trở về, lần đầu tiên thấy Nhị đệ trọng thương như thế, hấn gấp đến độ gọi toàn bộ ngự y đội lệnh, không cứu được mạng Khúc Lang Tĩnh, toàn bộ bọn họ đều phải chôn theo.

“Còn có, người thế nhưng kêu A Khôi lui binh, người đang nghĩ cái gì?” Khi hấn hỏi Gia Luật Khôi là ai làm Khúc Lang Tĩnh bị thương như vậy, Gia Luật Khôi cũng mờ mịt không biết, chỉ nói trước khi Khúc Lang Tĩnh hôn mê phân phó hai câu.

Một là lui binh, hai là đưa hấn trở về hoàng cung.

“Vì sao lại muốn lui binh?”

“Không có ta, trận chiến cũng thắng không được, sao không lui binh, đỡ phải khiến binh lính đi tìm cái chết vô nghĩa.”

Không đếm xỉa đến lửa giận của Viêm Lăng Vương, giọng điệu Khúc Lang Tĩnh lạnh nhạt.

“Ngươi.” Mặc dù biết Nhị đệ nói đều là thật, nhưng Viêm Lăng Vương vẫn nuốt không trôi giọng điệu này.

“Tốt, chuyện lui binh trăm không truy cứu, trăm hỏi ngươi là ai khiến ngươi bị thương thành ra như vậy? Có phải cái tên Tu La Tướng quân hay không?”

Khúc Lang Tĩnh không nói.

“Đáng chết!” Viêm Lăng Vương cảm giận đứng lên: “Tên Tu La quả nhiên do ngươi cứu, lúc trăm nghe lão Tam nói đã cảm thấy kỳ quái, một người chịu trọng thương sao lại biến mất? Huống chi do ngươi thiết kế bấy! Không nghĩ đến thật sự người do ngươi cứu, ngươi đang nghĩ cái gì? Thế nhưng cứu kẻ thù, ngươi có biết thân phận của ngươi là gì không? Hay ngươi cho rằng trăm thật không dám trị tội ngươi!”

“Mạng của ta đang ở đây.” Khúc Lang Tĩnh ngược mắt, gương mặt tuấn mỹ tái nhợt vì thương thế, nhưng khí thế bức nhân vẫn không giảm chút nào: “Ngươi muốn thì cứ lấy đi.”

“Ngươi.” Viêm Lăng Vương tức giận trừng hắn.

Mà Khúc Lang Tĩnh thì nhắm mắt lại.

Mất một hồi, Viêm Lăng Vương phát mạnh tay áo, trừng mắt Khúc Lang Tĩnh, hắn cắn răng, cuối cùng chỉ có thể thở dài: “A Tĩnh, ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?” Giọng điệu hắn hòa hoãn, thật không hiểu suy nghĩ của Nhị đệ.

“Ngươi nhìn ngươi, cứu kẻ địch, kết quả thế nào? Người ta có cảm kích ngươi không? Không có, ngược lại đâm ngươi một đao, thiếu chút nữa lấy mạng của ngươi.”

“Đây là chuyện của ta.” Khúc Lang Tĩnh vẫn lạnh nhạt trả lời.

Viêm Lăng Vương lại bị lời nói của hắn chọc giận: “Cái gì? Đây là chuyện của ngươi, ngươi.” Hắn tròn mắt, cuối cùng lại chỉ có thể than nhẹ.

“A Tĩnh, trăm biết ngươi vẫn một mực phòng trăm, ngươi đối mặt với lão Tam cũng thật lòng hơn đối mặt với trăm, nhưng trăm muốn cho ngươi biết, trăm mặc dù từng ghen ghét ngươi, nhưng trăm chưa từng nghĩ sẽ giết ngươi, bởi vì ngươi là con trai của Khúc Phi, không có Khúc Phi thì không có trăm bây giờ.” Nữ nhân dịu dàng đó xem hắn như con trai ruột mà dạy dỗ, hắn mặc dù ghen tỵ Phụ hoàng độc sủng Khúc Lăng Tĩnh, nhưng hắn vẫn xem Khúc Lang Tĩnh là đệ đệ ruột của mình, nếu không hắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho Khúc Lang Tĩnh.

“Trăm biết lúc đó Phụ hoàng muốn truyền ngôi cho ngươi, nhưng ngươi lại cự tuyệt, sau đó ngươi rời khỏi hoàng cung là vì không muốn khiến trăm vướng mắc đúng không?”

“Ta đối với vương vị không có hứng thú, hơn nữa ngươi thích hợp làm Quân Vương hơn ta.” Tòa hoàng cung này đối với hắn như một nhà tù hoa lệ, cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ sẽ ở lại đây vĩnh viễn.

“A, cũng chỉ có ngươi khinh thường vị trí mà mọi người thèm muốn này.” Viêm Lăng Vương lắc đầu cười nhẹ.

“A Tĩnh, bất kể ngươi tin hay không, trăm thật tâm xem ngươi như đệ đệ.”

Khúc Lang Tĩnh nhìn về phía hắn, đôi mắt nheo lại: “Đã vậy, đáp ứng ta một chuyện.”

Viêm Lăng Vương nhú mày: “Chuyện gì?”

“Không được tiếp tục tấn công Kim Lăng quốc.”

“Cái gì?” Viêm Lăng Vương nhú mày.

“Hơn nữa phải sứ giả đến Kim Lăng Quốc, nói với Kim Lăng Hoàng đế, Viêm Lăng quốc chúng ta nguyện kết đồng minh cùng Kim Lăng quốc, hai nước chung sống hòa bình.”

“Không thể nào! Đây không phải yếu thế hơn Kim Lăng quốc sao? Viêm Lăng quốc chúng ta tuyệt đối không làm ra hành động hèn yếu như thế!” Ai không biết Viêm Lăng quốc bọn họ chinh chiến các nơi, tín niệm của bọn họ chỉ có đánh giết chiếm lĩnh, không có hòa bình chung sống.

“Là Viêm Lăng quốc không làm hay là Viêm Lăng Vương ngài không làm?” Khúc Lang Tĩnh nhàn nhạt trào phúng.

“Hoàng huynh, Viêm Lăng quốc hàng năm chinh chiến, quốc khố đã sớm thiếu hụt, cuộc sống dân chúng khổ khăn, mà ngươi thân là Quân Vương, lại tập trung mở rộng lãnh thổ, nâng cao uy danh của mình, ngươi có thể xem dân chúng thống khổ, có thể hỏi qua tướng sĩ bên dưới có nguyện ý đánh giặc tiếp hay không?”

Viêm Lăng Vương nhú chặt lông mày, triệt để bị hắn chọc giận: “Khúc Lang Tĩnh-----”

“Dân vì quý, xã tắc thứ chi, quân vì khinh (câu này mình không hiểu, ai giúp mình với). Hoàng huynh chẳng lẽ không hiểu đạo lý này? Cùng với thành tựu về chinh chiến của ngươi, có từng nghĩ qua, ngày sau sử sách ghi lại Hoàng huynh là một vị minh quân, hay là hôn quân không đoái hoài đến dân chúng khôn khổ?”

“Này.....” Viêm Lăng Vương ngậm miệng im lặng.

“Hoàng huynh, đất đai Viêm Lăng quốc sớm đã đủ, lúc ngài mở rộng bản đồ, có thể suy nghĩ gìn giữ đạo lý đó không?”

Viêm Lăng Vương sững sờ, lửa giận đã biến mất, trên khuôn mặt trầm tư, hiển nhiên đã nghe lọt lời của Khúc Lang Tĩnh.

“Đề trăm suy nghĩ thật kỹ.” Mất một lúc hần mới nói những lời này: “Ngươi nghỉ ngơi trước đi!” Nhíu chân mày, hần rời khỏi tầm cung.

Trước khi đi, hần ngừng chân, quay đầu nói: “A Tĩnh, ngươi đột nhiên nói những lời này với trăm, lại muốn trăm kết minh cùng Kim Lăng quốc bởi vì Tu La Tướng quân kia sao?”

Mặc dù lên tiếng dò hỏi, nhưng hần cũng không nghĩ Khúc Lang Tĩnh sẽ ngoan ngoãn trả lời, hỏi xong hần xoay người chuẩn bị rời khỏi.

“.... Vâng.”

Giọng nói nhỏ truyền đến từ phía sau, Viêm Lăng Vương tạm dừng chân, lại không hỏi thêm cái gì, nhấc chân rời khỏi.

Khúc Lang Tĩnh yên lặng rũ mắt xuống, đưa tay vuốt miệng vết thương trên ngực, sâu kín thì thầm: “Hân Nhi, chúng ta có thể không phải là địch nhân.”

Hần mạo hiểm tính mạng, nói những lời khiêu chiến quân uy Hoàng huynh vì muốn có được một cơ hội.

Chỉ cần hai nước không đánh nhau, vậy nàng cũng sẽ không cự tuyệt hần nữa đúng không?

“Hân Nhi.”

Nếu biết hần chưa chết, nàng sẽ có phản ứng gì?

Vết thương vẫn đau, hần cười lên.

Khúc Lang Tĩnh, ngươi thật khò!

Nhưng mà, hần thật muốn hỏi nàng, hại hần, nàng sẽ đau.

Bạn đang đọc truyện *Vì Quân Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Kim Lăng hướng điện, văn võ bá quan chia làm hai bên, tay cầm tấu chương, ánh mắt cung kính cúi đầu, nhưng trên mặt lại lộ ra sự khẩn trương.

Nửa tháng trước Viêm Lăng quốc phái sứ giả tới Kim Lăng, đưa lên thư tín của Viêm Lăng Vương, nói rõ muốn kết minh cùng Kim Lăng Hoàng triều, hòa bình chung sống.

Tin tức này khiến triều đình nghị luận liên tục, Viêm Lăng quốc đã tâm bưng bưng, sao đột nhiên yêu cầu kết minh, có phải có mưu đồ gì hay không?

Nhất thời giữa triều nghị luận ào ào, bách quan chia làm hai bên, tranh nháo không nghỉ, cuối cùng Nhiếp chính vương ra mặt hạ lệnh, xác định Viêm Lăng quốc đưa ra điều kiện kết minh gì rồi quyết định tiếp.

Ngày hôm nay Viêm Lăng quốc Tam hoàng tử đích thân đến, cùng Kim Lăng quốc ký kết đồng minh.

Kim Lăng Hoàng đế ngồi trên long vị, mặc long bào, đầu đội kim quan, mặc dù vẫn còn nhỏ, nhưng ẩn ẩn biểu lộ khí thế vương giả không thể xâm phạm.

Mà Nhiếp chính vương thì ngồi bên trái, hần nghiêng người dựa vào thành ghế, một tay chống má, áo bào màu đen thêu hoa văn màu vàng khiến hần tôn quý lại thâm sâu không thể lường, khuôn mặt tuấn mỹ chứa ý cười nhạt, nốt ruồi son nơi mi tâm hồng hồng điểm như lửa, một đôi tròng mắt đen đoạt hồn quét qua văn võ bá quan trong điện, cuối cùng nhìn về phía tiểu Hoàng đế.

“Hoàng thượng, Viêm Lăng quốc Tam hoàng tử đang chờ ở ngoài điện, có thể truyền rồi.”

“Đạ, Hoàng thúc.” Tiểu Hoàng đế cung kính gật đầu, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía văn võ bá quan: “Truyền.”

Không lâu sau, Gia Luật Khôi bước chân hữu lực đi vào hướng điện, cỡi võ giáp ra chính là cách ăn mặc truyền thống của Viêm Lãng, càng tôn lên vẻ quý khí uy vũ của hân.

“Gia Luật Khôi tham kiến Hoàng thượng.” Hân chấp tay hành lễ, giọng nói vang dội hữu lực, tư thái hữu lễ nhưng không mất đi khí thế Hoàng tử.

“Tam Hoàng tử miễn lễ, ban ngồi.” Hoàng đế giơ tay lên, thái giám bên cạnh lập tức mang chiếc ghế dựa đặt vào phía sau Gia Luật Khôi.

Gia Luật Khôi vén áo ngồi xuống, cũng không vòng vo, trực tiếp lên tiếng: “Lần này Bôn vương đến chính là việc kết đồng minh hai nước.” Thị vệ bên cạnh hân lập tức trình lên Hiệp ước.

“Tam Hoàng tử, về chuyện kết minh hai nước, có thể hòa bình chung sống cùng Quý quốc, trăm đương nhiên thật cao hứng, nhưng mà....”

“Ngừng!” Gia Luật Khôi không nhịn được ngắt lời Hoàng đế: “Đừng có bộ dạng úp mở, bôn vương nghe không hiểu, chúng ta trực tiếp nói rõ ràng.”

“Này.....” Tiểu Hoàng đế nhìn Nhiếp chính vương hỏi ý, thấy Nhiếp chính vương gật đầu, lúc này mới lên tiếng: “Mời Tam Hoàng tử nói.”

“Việc kết minh Bôn vương không tán thành, nếu có thể thì đã trực tiếp mang binh đến san bằng Kim Lãng quốc nguoi rồi, ký cái gì kết?”

Cũng không quản mình đang ở đâu, nói chuyện âm ỉ không khôn ngoan, khí thế Gia Luật Khôi ngông cuồng, nói chuyện thẳng thắn.

“Nhưng mà nếu Hoàng huynh ta kiên trì, vậy ta đi, ký kết đồng minh thì ký kết đồng minh, nhưng chúng ta phải nói rõ ràng các điều kiện.”

Tiểu Hoàng đế cũng không bởi vì Gia Luật Khôi nói mà tức giận, hân khẽ mỉm cười: “Điều kiện gì?”

“Đơn giản.” Gia Luật Khôi lúc lắc tay: “Viêm Lãng quốc chúng ta cái gì cũng không có, chỉ có ngựa và binh khí là tốt nhất, Viêm Lãng quốc xưng thứ hai thì không có ai dám đứng nhất, Kim Lãng Hoàng đế, nguoi có biết muốn bảo vệ quốc gia phải có ngựa tốt và binh khí tốt, Viêm Lãng quốc chúng ta muốn lấy hai thứ này đổi lấy hạt giống lương thực trồng trọt của Viêm Lãng quốc các nguoi, còn có kỹ thuật khai khẩn đất đai.”

“Này.....” Tiểu Hoàng đế lần nữa nhìn về phía Nhiếp chính vương bên kia.

“Này! Kim Lãng Hoàng đế, Bôn vương là đang hỏi nguoi, nguoi nhìn cái người giống nữ mẫu nguoi làm gì? Hay là Hoàng đế nguoi ngay cả chuyện này cũng không thể làm chủ?”

Gia Luật Khôi vừa nói xong, miệng bách quan lập tức hút khí lạnh, Tam Hoàng tử này thật không sợ chết, lời nói của hân là nghi ngờ uy quyền Hoàng đế, đáng sợ nhất là phản ứng của Nhiếp chính vương, nếu Nhiếp chính vương tức giận, giết hân tại chỗ, hai nước sẽ trực tiếp khai chiến, cái hiệp ước này không cần ký rồi.

“Ha!” Nhiếp chính vương cười ra tiếng, hân cười, quan lại hai bên lập tức im lặng, ngay cả thở cũng không dám dùng sức quá nhiều.

“Nghe nói Tam Hoàng tử hữu dũng vô mưu, hôm nay vừa gặp cũng thấy được lời đồn quả nhiên không thể tin.” Mỗi lời nói ra nghe như tùy tiện lại có thâm ý khác, xem ra phía sau Gia Luật Khôi có cao nhân khác a!

Ánh mắt của hân từ từ dời về phía tùy tùng đứng bên cạnh Gia Luật Khôi, tướng mạo tùy tùng bình thường, khiến người tiếp xúc qua sẽ không nhớ, nhưng hân cảm thấy có chút kỳ quái.

“Hừ, đừng cho Bôn vương nghe không hiểu nguoi đang cười nhạo.” Hừ hừ, tiếp xúc với với người đọc sách lâu ngày, hân cũng sẽ trưởng thành: “Nhưng Bôn vương sẽ không tính toán với nguoi, Kim Lãng Hoàng đế, nguoi tính sao đây?”

Tiểu Hoàng đế trầm ngâm: “Điều kiện quý quốc đưa ra mặc dù không tệ, nhưng mà với Kim Lãng quốc tựa hồ không có lợi.”

“Bất lợi chỗ nào hả?” Gia Luật Khôi ngoáy ngoáy lỗ tai, chuẩn bị rửa tay lắng nghe.

“Ngựa và binh khí của quý quốc là hiện vật, nhưng Kim Lãng quốc phải phái người đến Viêm Lãng quốc dạy các nguoi khai khẩn trồng trọt.....”

“A, thì ra là việc này!” Gia Luật Khôi vỗ tay: “Như vậy tốt lắm, chúng ta cũng phái người dạy các nguoi cách dưỡng ngựa tốt, vậy được chưa? Hơn nữa hai nước chúng ta cũng có thể cùng nhau lưu thông hàng hóa, ví dụ như sản vật hai nước có thể trao đổi cùng nhau, thương nhân có thể đi lại, cùng nhau làm ăn, như vậy đều có lợi, thế nào?”

Nghe Gia Luật Khôi nói, ánh mắt Nhiếp chính vương nheo lại, nụ cười càng sâu.

Xem ra người của Viêm Lãng quốc đã sớm nghĩ xong, ngay từ đầu đã muốn như thế, chẳng qua là không nói ra trước, mà chờ Kim Lãng quốc bọn họ lên tiếng.

Một lần nữa hân dời mắt về phía tùy tùng bên người Gia Luật Khôi, làm như phát hiện hân nhìn chăm chăm, đầu đối phương càng cúi thấp hơn.

Nhiếp chính vương nghiền ngẫm thu lại ánh mắt, ngón tay đặt ở trên ghế cử động nhẹ.

Thấy chỉ thị của hần, Kim Lăng Hoàng đế lập tức lên tiếng: “Tốt, theo lời Tam Hoàng tử, hai nước trao đổi lẫn nhau, hòa bình chung sống.”

“Thành giao.” Gia Luật Khôi vui vẻ vỗ tay, tùy tùng lập tức đưa hiệp ước lên: “Vậy thỉnh Hoàng thượng ngài ký vào đây!”

Thái giám tiếp lấy Hiệp ước trình lên trên.

Tiểu Hoàng đế nhận lấy Hiệp ước, mở ra nhìn, phía trên ghi đúng điều kiện mà Gia Luật Khôi đã đưa ra, hần ngẩn ra, lập tức hiểu được từ đầu đến cuối đối phương đã chuẩn bị tốt.

“Xem ra lời đồn quả thật không thể tin!” Hần cười nói, cầm ngọc tí ần lên.

“Nói hay nói hay.” Gia Luật Khôi đắc ý vỗ tay, vì việc này mà tồn của hần không ít thời gian, một chết lão tử!

“Tam Hoàng tử từ xa đến đây, có hay không nguyện ý ở hoàng cung thêm mấy ngày, để Trẫm có thể tiếp đãi?” Tiểu Hoàng đế cười cười, không ghét cái tính thẳng thắn của Gia Luật Khôi.

“Tốt, nhớ mỗi ngày mang đến cho ta món ngon cùng với rượu ngon đó nha!” Gia Luật Khôi cũng không khách khí.

“Đương nhiên.” Tiểu Hoàng đế cười ra tiếng.

Nhiếp chính vương hạ mắt, nhìn như đang suy nghĩ, ánh mắt thâm trầm lại nhìn về phía tùy tùng bình thường kia.

Tùy tùng vẫn cúi đầu xuống, khoe môi lại lướt qua nụ cười nhàn nhạt như có như không, trong mắt Nhiếp chính vương thoáng qua bén nhọn.

Thú vị! Xem ra tên tùy tùng này không đơn giản a....

Trong hoàng cung, mỗi ngày đều có một chén nước thuốc được đưa vào tẩm cung Nam Hân Nhạc, sau đó đều vẫn nguyên vẹn được cung nữ bưng ra.

Nam Ngụy Từ cũng biết rõ mọi tính toán, nàng không nói gì, thuốc vẫn đưa, nhưng nàng ra lệnh, trừ bỏ bên ngoài tẩm cung, Nam Hân Nhạc không thể đi nơi nào khác.

Nam Hân Nhạc biết ý tứ tỷ tỷ, nếu nàng muốn sinh ra đứa bé này, chuyện càng ít người biết càng tốt, trước khi đứa bé được sinh ra, nàng chỉ có thể ở trong tẩm cung.

Trừ cung nữ bên ngoài vì nàng đưa thiện ra, không có bất kỳ kẻ nào nhìn thấy nàng, nàng giống như bị cách ly trong tẩm cung, đối với chuyện bên ngoài nàng hoàn toàn không biết.

Nam Hân Nhạc cũng không hỏi chuyện bên ngoài, chẳng qua là thân nhiên nói với cung nữ đưa thuốc, sau này không cần mang đến nữa.

Nghe nàng nói, cung nữ không nói gì, nhưng hôm sau vẫn mang thuốc đến: “Thánh nữ nói Công chúa còn thời gian nữa tháng.” Cung nữ chỉ để lại câu này liền lui ra.

Xem ra tỷ tỷ vẫn chưa từ bỏ ý định.

Nàng cũng không nói gì, mỗi ngày đều ngoan ngoãn dùng bữa, đối với thứ thuốc đen tuyền kia làm như không thấy, dùng bữa xong thì ngồi lên ghế quý phi bên cửa sổ, trong tay cầm chặt chiếc cài, ngón tay vuốt ve đóa hướng dương theo thói quen.

Cảm thấy bốn phía có chút an tĩnh, nàng gọi cung nữ mang đàn tranh đến.

Nàng không biết đánh đàn, chỉ biết đơn giản dùng ngón tay khảy dây đàn, nghe tiếng đàn đơn điệu, nàng dần dần xuất thần.

Nàng nói chuyện ngày càng ít, thỉnh thoảng Nam Ngụy Từ đến xem nàng một lúc, đa phần nàng cũng trầm mặc.

Nàng thường làm nhất chính là ngẩng đầu ngắm trăng, sau đó ngủ say, hy vọng mơ thấy ánh trăng mà nàng chân chính muốn thấy nhất.

Nhưng, mộng luôn không đến.

Mỗi ngày trôi qua, nàng luôn chờ đợi sẽ nằm mộng, lại luôn tỉnh lại trong thất vọng.

Mở mắt ra, đêm vẫn còn dài, gió nhẹ lay động màn trướng, đôi mắt đen lập tức sắc bén: “Ai?” Nàng nhanh chóng ngồi dậy, đầu ngón tay ngưng tụ lực.

Vừa thấy người trước mặt, ánh mắt nàng giật mình, tựa hồ không thể tin được.

“Ngươi....” Đây là mộng sao? Nàng còn chưa tỉnh....

Nàng lập tức thu tay, khi thật sự mơ thấy hần, nàng cảm thấy rất sợ, hần sẽ nói gì với nàng? Có phải sẽ mắng nàng hay không? Dùng ánh mắt phản hận nhìn nàng?

Căn môi, nàng cong đầu gối lên, lộ ra khiếp sợ khó thấy, nàng không dám nhìn hắn, nhưng nhìn không được mà lặng lẽ ngược mắt nhìn trộm hắn.

Dù sao, nàng thật vất vả mới mở thấy hắn....

Thấy nàng lui lại nhưng ánh mắt lại chờ mong, Khúc Lang Tĩnh than nhẹ, đến gần giường.

Thấy hắn đến gần, thân thể nàng căng cứng, ôm chặt hai đầu gối hơn, đôi mắt đen mở thật to, thấy hắn ngồi lên giường, vươn tay về phía nàng.

Nàng nhắm mắt lại, nghĩ rằng hắn sẽ đánh nàng.

Nhưng bàn tay ấm áp lại dịu dàng vuốt ve má nàng: “Sao gầy vậy....” Giọng nói ôn nhuận giống như nhẹ than, sự thương tiếc khiến nàng run nhẹ.

Nam Hân Nhạc mở to mắt không tin được, tim đập mạnh và loạn nhịp, có chần chừ và không tin: “Người....” Hắn không trách nàng sao?

“Ăn cơm không ngon miệng sao?” Không chỉ khuôn mặt, thân thể cũng gầy đi không ít, mà giờ phút này, đôi mắt đen kia đang nhìn thẳng vào hắn.

Hắn cười, tuấn nhan như nguyệt khiến nàng không dám nháy mắt.

“Hân Nhi, sao vậy?” Nàng ngây ngốc như vậy, hắn lần đầu tiên nhìn thấy.

Nghe hắn gọi, Nam Hân Nhạc hồi thần, lập tức nghiêng người ôm chặt hắn, nàng dùng sức ôm, tham lam ngửi lấy mùi thuốc quen thuộc trên người hắn.

“Hân Nhi....” Nàng đột ngột hành động khiến hắn giật mình, cơ thể bị nàng ôm chặt, hắn có thể cảm nhận được nàng kích động: “Hân....”

“....Nhớ người.”

“Cái gì?” Hắn giật mình.

“Ta.... rất nhớ người....” Trong mơ, nàng có thể không cố kỵ, có thể thẳng thắn thừa nhận -- nàng, rất muốn hắn.

Ánh mắt hắn nhu hòa, nâng đầu nàng lên, hắn cúi đầu hôn lên môi mềm: “Hân Nhi....” Lầm bầm tên của nàng, mỗi một lần ní non, nhẹ nhàng hôn lên môi mềm, cuối cùng mới hôn nàng thật sâu.

Nàng ôm cổ hắn, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, chủ động nhiệt tình đáp lại hắn, nuốt lấy mùi vị thuốc về hắn, đầu lưỡi trơn trượt quấn quýt cùng hắn.

Hai người ngã xuống giường, tay sờ soạng cởi bỏ y phục đối phương, nàng chỉ phủ áo đơn thật mỏng, ngón tay luồn nhẹ, kiểu đồng mềm mại rơi vào trong tay hắn.

Bàn tay ấm áp trượt lên trượt xuống bầu ngực, đầu ngón tay khêu nhẹ nhũ hoa, lướt xuống chút nữa, lúc đặt lên cái bụng nhô cao khiến hắn ngẩn ra, nâng người lên, cúi đầu nhìn bụng nàng.

Thân thể của nàng gầy, nhưng cái bụng lại nhô cao, chẳng lẽ....

Hắn ngược mắt nhìn nàng.

Nam Hân Nhạc cười e thẹn với hắn: “Đứa bé, ta vẫn giữ lại.”

Ánh mắt hắn trầm tĩnh: “Vì sao?” Hắn cho rằng sau khi giết hắn, nàng sẽ lập tức bỏ đi đứa bé.

“Ta không biết....” Nàng không xuống tay được, mỗi một ngày trôi qua, nhìn bụng phẳng ngày càng tròn, nàng lại càng không nỡ.

Khúc Lang Tĩnh nhếch môi: “Ta rất cao hứng.” Hắn cúi người xuống, hôn lên bụng nàng, bàn tay dịu dàng vỗ về cái bụng hơi tròn, chậm rãi hôn xuống dưới, còi tiết khó trắng ra, cảm địa xinh đẹp sớm ướt.

Có thai khiến nàng càng nhạy cảm hơn.

Hắn hôn lên nơi tư mật kiều diễm, nghe tiếng nàng thở gấp bên tai, bất kể trải qua bao nhiêu lần, khi hắn ở dưới thân nàng luôn e thẹn, tuyệt không giống như Đại tướng quân lạnh lùng ngạo nghễ.

Mà hắn thích nàng như vậy, cảm thấy lúc này mới chân chính là nàng, có ai biết phía sau lớp mặt nạ quý, Tu La Tướng quân lãnh khốc giết địch, kỳ thật là một cô nương yếu ớt....

Nàng cũng không kiên cường, là thế cục buộc nàng phải kiên cường, khiến nàng không thể không cố gắng chống cự, ra chiến trường giết địch.

Nhưng hắn biết nàng chân chính, ngay dưới thân hắn, ngay trong bàn tay.

Đầu lưỡi nóng bỏng mút lấy hoa tâm, tà ác trêu chọc nàng.

Nam Hàn Nhạc cắn nhẹ môi, chân nàng mở ra cong lên, nơi tư mật của mình thì bị môi và tay hắn chiếm lấy, cảm giác tê dại cùng khoái cảm khiến nàng cảm thấy thẹn.

Nàng không nhịn được nhắm mắt lại, nhưng giác quan lại rõ ràng hơn.

Môi lưỡi thâm nhập vào nhụy hoa, ngón tay dài thăm dò vào hoa tâm, khiến nàng ra nhiều mật hoa, mà hắn thì thích nhất liếm vào trong miệng.

Tiếng mút nuốt cùng với ngón tay dài kích thích dâm mỹ, khiến nàng càng nghe càng e thẹn, hạ thân bức bối, cảm giác quen thuộc khiến tiếng rên rỉ bật ra từ đôi môi cắn chặt.

"Hân Nhi....." Rút ngón tay ra, hắn động thân đưa dục vọng tiến vào trong thân nàng, động tác kiên định lại ôn nhu, sợ làm tổn hại đến đứa bé trong bụng nàng.

Đó là hài tử của bọn họ, mà nàng lưu lại đứa bé của hắn, này đại biểu cái gì?

Nàng cũng không phải không quan tâm hắn nha!

Hắn kéo nàng, để nàng ngồi trên người hắn, sức nặng cơ thể giúp nam tính đâm thật sâu vào, nàng có thể cảm nhận rõ ràng hắn thật lớn.

Bàn tay bóp lấy mông tròn, hắn dùng lực đi lên phía trước, đâm vào hoa tâm, nhìn nàng cắn chặt môi, hắn ngậm cái miệng nhỏ nhắn, không để nàng tiếp tục cắn môi, hắn thích nghe âm thanh của nàng, hắn nhất định phải để nàng sửa đổi thói quen này.

"A Ân....." Tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ phát ra từ đôi môi đang hôn, đôi mắt phủ sương mù, nàng hạ mắt, thấy băng vải trắng như tuyết từ trong vạt áo của hắn.

Phát hiện hành động của nàng, hắn bắt được tay của nàng, chế ngự ra phía sau lưng nàng.

"Ngươi....." Nàng muốn tránh thoát kiềm chế của hắn.

"Hư....." Hắn hôn nàng, động tác trở nên cuồng dã, dục vọng chôn chặt trong hoa tâm dùng sức đâm thật mạnh, đánh vào chỗ mẫn cảm nhất của nàng, không ngừng trêu chọc thân thể của nàng, muốn khiến nàng quên tất cả.

Nếu thấy vết thương của hắn còn chưa khỏi, nàng nhất định sẽ cắn môi, sau đó lại lộ ra ánh mắt không biết đối mặt với hắn thế nào.

Hắn không cần nàng áy náy, hắn hiểu nàng.

Mặc kệ bao nhiêu lần, nàng cũng sẽ động thủ giết hắn, sẽ đâm chui thủ vào ngực hắn, nàng chính là như vậy.

Cũng chính vì nàng như vậy mới khiến hắn không thể buông tay, khiến hắn động tâm, khiến hắn chấp nhất.

Nam Hàn Nhạc bị động tác của hắn làm cho không cách nào suy nghĩ, cũng quên việc muốn ngăn chặn tay hắn, ngửa đầu cong người lên, cặp vú no đủ đứng sững bởi vì động tác của nàng, mà hắn thì cúi đầu ngậm lấy nhũ hoa ở một bên.

Môi răng cắn nhẹ nhũ hoa, phái nam cảm nhận được bên trong nàng cử động, hắn ngang nhiên tiến lên, ra vào ngày càng nhanh.

"Ừ a....." Kiểu đồng cơ hồ bị động tác bất ngờ của hắn ném bay, nàng khó chịu rên rỉ, đôi mắt bởi vì tình dục mà nhiễm sương mù.

Có thai khiến thân thể nàng mẫn cảm hơn, một lần lại một lần đòi nàng, vừa vận phái nam lại không rời khỏi nàng, một lần lại một lần xâm chiếm thân thể nàng.

"Hân Nhi....." Hắn mút chặt môi nàng, tham lam xâm lược nàng, đóa hoa hướng dương chói mắt này, cho dù có độc hắn cũng cam nguyện trúng loại độc này.

Hắn hôn nàng thật mạnh, theo tiếng rên rỉ của nàng đâm hạ thân vào thật sâu, dục vọng nóng bỏng dính chặt vào hoa tâm kiểu điên.

Quá nhiều kích thích khiến nàng run nhẹ, kiểu đồng cũng không còn sức chịu đựng, trước khi bất tỉnh chỉ lơ mơ nghe thấy tiếng thâm tình dịu dàng.

"Hân Nhi..... Hướng dương của ta....."

Là mộng.....

Lúc tỉnh lại, trên người nàng vẫn phủ quần áo đơn, giường vẫn sạch sẽ, không có một chút vết tích của tình dục.

Nam Hàn Nhạc kinh ngạc cuối đầu, mất một lúc, đôi môi mới nở nụ cười chế nhạo.

Đương nhiên là mộng, nàng làm sao quên, người nọ chết rồi, hơn nữa còn do chính nàng động thủ.

Nàng cười, thậm chí cười ra tiếng, màn trướng không che giấu được tiếng cười.

"Công chúa." Cung nữ mang chậu rửa mặt và khăn trắng, nghe tiếng nàng, không khỏi sợ hãi đứng trước cửa.

Gần đây Công chúa hi vọng vô thường, nghe tiếng cười của Công chúa khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Nam Hân Nhạc thu lại nụ cười, mệt mỏi nhắm mắt lại: "Vào đi."

"Vâng." Cung nữ đặt chậu nước vào trên bàn, tiếp theo thấm ướt khăn, cung kính đưa cho Nam Hân Nhạc: "Mời Công chúa rửa mặt."

Nam Hân Nhạc đón lấy khăn trắng, lau qua khuôn mặt, sau đó đưa lại cho cung nữ, lập tức bước xuống giường, đưa tay cầm lấy một cái áo khoác mặc vào.

"Công chúa muốn dùng đồ ăn sáng sao?"

"Không, ta muốn ra ngoài đi dạo." Nàng bây giờ không muốn đợi ở chỗ này, chỗ này không có mùi thơm của thuốc như trong mơ, không có ánh trăng xinh đẹp kia.

Nghe nàng muốn đi ra ngoài, cung nữ trở nên khẩn trương: "Công chúa, không được, Thánh nữ phân phó ngài không thể ra khỏi tẩm cung."

"Câm miệng, ta muốn đi đâu thì đi đó." Nam Hân Nhạc cất bước đi về phía cửa.

"Công chúa....."

Phiền!

Đôi mắt trở nên lạnh lẽo, đầu ngón tay bắn ra, cung nữ lập tức hôn mê.

Nàng lập tức cất bước đi ra khỏi tẩm cung, không muốn bị thị vệ trong cung nhìn thấy, nàng nhảy bèn tránh thoát cung nữ và thị vệ tuần tra.

Nàng đi về phía trước mà không có mục đích, đôi mắt mờ mịt, cũng không biết mình phải đi đâu, nàng chỉ không muốn chờ đợi ở tẩm cung.

"Tam Hoàng tử, người đánh qua nhiều trận chiến như thế, trận nào khiến người khó quên nhất?"

Nghe tiếng của Vũ đế, Nam Hân Nhạc dừng chân, lập tức xoay người, chuẩn bị rời khỏi chỗ này.

"Đương nhiên là trận đánh với Kim Lăng các người khó quên nhất!" Giọng nói này khiến nàng dừng chân lại, lông mày nhăn nhó.

Giọng nói này.....

Nàng đi về phía Ngự Hoa viên, thấy bên trong có hai người, một là Vũ đế, một là..... Gia Luật Khôi? Tại sao hắn lại ở đây?

Lông mày nàng nhăn lại, đang chuẩn bị tiến vào Ngự Hoa viên, khóe mắt liếc thấy tùy tùng đứng ở một bên.

Người nọ mặc trang phục Viêm Lăng quốc, cách xa Gia Luật Khôi, tướng mạo bình thường, không có bất kỳ chỗ nào khiến người khác chú ý.

Người như vậy không đáng chú ý nhưng đôi mắt Nam Hân Nhạc lại từ từ mở lớn, cơ hồ là kinh ngạc nhìn đôi mắt kia..... Nàng sẽ không nhận nhầm.

Nhưng là..... Làm sao có thể.....

Làm như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của nàng, tùy tùng nàng mất, cùng nàng đối diện.

Nam Hân Nhạc chấn động, thân thể lay nhẹ.

"Ai?" Gia Luật Khôi trừng mắt về phía Nam Hân Nhạc.

"Hoàng tỷ!" Thấy nàng, Tiểu Hoàng đế cảm thấy kỳ lạ: "Hoàng tỷ, sao tỷ lại ở đây?"

Nàng không phải nên ở trong tẩm cung sao?

Không nghe thấy lời nói của Hoàng đế, ánh mắt Nam Hân Nhạc nghi ngờ lại kích động, nàng đi về phía tùy tùng, khi tới trước người hắn thì dừng chân lại, mà ánh mắt thủy chung không rời khỏi hắn.

Nàng mở miệng nhưng không phát ra tiếng.

"Là người? Đúng không?"

Chương 9

"Tham kiến Công chúa."

Tiếng nói trầm thấp khiến nàng giật mình, không đúng, không phải giọng nói này.

"Ngươi....." Nam Hân Nhạc trừng mắt hắn, giọng nói như nỉ non: "Không đúng, giọng nói của ngươi không phải như thế....."

Giống như ôn ngọc, giọng nói thanh nhuận khiến người khác không thể quên được.

"Hoàng tử, tỷ đang nói cái gì?" Tiểu Hoàng đế đi đến bên cạnh Nam Hân Nhạc, nhìn nàng, vừa nhìn tùy tùng của Gia Luật Khôi: "Có cái gì không đúng sao?"

"Đúng nha, Công chúa, tùy tùng này của ta có vấn đề gì sao?" Gia Luật Khôi cũng hỏi.

"Tùy tùng?" Nam Hân Nhạc hồi thần từ hoảng loạn, nhìn về phía Gia Luật Khôi, lông mày lập tức nhíu lên: "Gia Luật Khôi, sao ngươi ở đây?"

Người của Viêm Lăng quốc sao xuất hiện tại hoàng cung Kim Lăng?

"Sao? Chẳng lẽ Công chúa không biết chuyện Viêm Lăng quốc kết minh cùng Kim Lăng quốc sao?" Không phải chứ? Đường đường Công chúa mà lại không biết chuyện đại sự này?!

"Kết minh?" Nàng nhìn về phía Hoàng đế.

"Đúng vậy, Kim Lăng và Viêm Lăng đã kết minh hôm qua, không hề xâm lược lẫn nhau, hòa bình chung sống." Tiểu Hoàng đế dừng một chút, nói rõ với nàng: "Thánh nữ nói cơ thể Hoàng tử gần đây không tốt, chuyện kết minh cũng không cần nói cho tỷ biết, tỷ đỡ phải quan tâm."

"Viêm Lăng quốc nguyện ý kết minh cùng Kim Lăng quốc chúng ta?" Nam Hân Nhạc khó có thể tin, nhìn về phía Gia Luật Khôi: "Sao có thể? Viêm Lăng quốc các ngươi xưa nay háo chiến, sao có thể cùng chúng ta kết minh?"

Có âm mưu gì, hay là muốn sau khi kết minh, thừa dịp Kim Lăng quốc bọn họ không phòng bị mà tấn công?

"Hừ, ngươi cho là Bồn vương nguyện ý sao?" Gia Luật Khôi hừ lạnh, chuyện kết minh là điều mà hắn trăm ngàn lần cũng không tán thành được không? Hắn tức giận nói: "Nếu không phải là di nguyện của người khác, Ngô Vương cũng sẽ không ra mệnh lệnh này."

Nam Hân Nhạc mở to mắt, nghiêm khắc trừng mắt Gia Luật Khôi: "Di nguyện? Có ý gì?"

"Di nguyện là di nguyện, nào có cái ý tứ gì?" Gia Luật Khôi bị hỏi mà không hiểu gì.

"Ta hỏi chính là người đã chết, hắn đưa ra di nguyện này là có ý gì?" Nam Hân Nhạc gần như là kích động rống lớn.

"Mọi người đã chết, ta sao biết được ý tứ gì?" Gia Luật Khôi bị hỏi cũng khó chịu: "Kỳ quái, ngươi quan tâm chuyện này làm gì nha?" Hỏi nhiều thế làm gì?

"Đúng vậy, Hoàng tử, tỷ thấy thế nào?" Tiểu Hoàng đế cũng lộ ra khuôn mặt khó hiểu, lo lắng nhìn nàng: "Sắc ặt tỷ thật khó coi, không thoải mái sao? Người đâu, mau gọi ngự y."

"Không cần." Nam Hân Nhạc nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình tỉnh táo: "Tỷ không sao." Nàng chỉ muốn biết mục đích của người nọ.

Muốn Viêm Lăng quốc kết minh cùng Kim Lăng quốc, hắn muốn làm gì?

Di nguyện..... Di nguyện này của hắn có mục đích gì?

"Nhưng....." Tiểu Hoàng đế vẫn lo lắng.

"Không có gì." Nàng cười an ủi Hoàng đế, sau đó quay đầu nhìn về phía tùy tùng đứng ở một bên, con ngươi đen hiện lên sự bén nhọn.

Đối mặt với cái nhìn chăm chú của nàng, tùy tùng yên lặng cúi đầu xuống.

"Ách....." Gia Luật Khôi giống như là phát hiện cái gì, kỳ quái gãi cằm: "Kim Lăng Hoàng đế, sao Kim Lăng Công chúa các ngươi không mang gậy?"

Tập tục thật đặc biệt.

"Cái gì?" Tiểu Hoàng đế cúi đầu, lúc này mới phát hiện Nam Hân Nhạc đi chân trần, "Hoàng tỷ, sao tỷ không mang giày?"

"Quên." Nam Hân Nhạc nhàn nhạt trả lời, ánh mắt vẫn đặt trên người tùy tùng.

"Sao lại có thể quên?" Chân của nữ nhân không thể tùy tiện để người khác nhìn nha: "Người đâu, mang giày của Công chúa đến đây."

"Không cần phiền phức." Nam Hân Nhạc đưa tay ngăn cản cung nữ, quay đầu về phía Hoàng đế: "Hoàng thượng, ta thấy Gia Luật Hoàng tử đối với hoa hoa cô cô tựa hồ không có hứng thú, không bằng Người dẫn hắn đi du hồ đi! Thuyền không phải cũng bỏ không sao? Người cũng có thể giải trí."

"Tốt lắm, ta thật sự không có hứng thú với hoa cô, bơi hồ nghe cũng không tệ." Nếu như có thể tìm người cho hắn hoạt động gân cốt thì càng tốt.

"Được rồi!" Có khách ở đây, Tiểu Hoàng đế cũng không tiện từ chối: "Hoàng tỷ, nếu tỷ cảm thấy không thoải mái nhớ để cho ngự y xem thử."

"Tỷ biết rồi." Nam Hân Nhạc nở nụ cười với Tiểu Hoàng đế, đối mặt với thân nhân mình coi trọng, nàng cũng không tiếc rẻ nụ cười.

Tùy tùng đứng phía sau hạ mắt, che lại ánh mắt thoáng qua.

Tiểu Hoàng đế mặc dù không yên lòng, nhưng hắn cũng hiểu rõ tính tình của Hoàng tỷ, không hề nhiều lời nữa, hắn nhìn về phía Gia Luật Khôi: "Tam Hoàng tử, chúng ta đi thôi!"

"Đợi chút!" Thấy tên tùy tùng muốn đi theo, Nam Hân Nhạc lên tiếng gọi hắn lại: "Ngươi lưu lại."

"Hoàng tỷ?" Tiểu Hoàng đế nghi ngờ dừng chân lại, Hoàng tỷ muốn lưu tên tùy tùng này lại làm gì? Hơn nữa cảm giác thái độ Hoàng tỷ đối với tên tùy tùng này có chút kỳ quái.

"Sao? Chẳng lẽ Công chúa có hứng thú với tùy tùng của ta?" không nghĩ đến nữ nhân Kim Lăng quốc chủ động như thế.

"Bỏn cung thấy tò mò với phong tục Viêm Lăng quốc, hơn nữa bây giờ đang buồn phiền, cho nên muốn mời tùy tùng của Gia Luật Hoàng tử nói một chút chuyện Viêm Lăng quốc, giúp ta giải trừ phiền muộn, không biết có được hay không?"

"Được, đương nhiên được." Gia Luật Khôi phân phó tùy tùng: "Ngươi lưu lại bởi Công chúa, nói một chút chuyện lý thú của Viêm Lăng quốc cho nàng nghe, Tiểu Hoàng đế, không sao chứ?"

Tiểu Hoàng đế nhìn Nam Hân Nhạc, mặc dù cảm thấy nghi ngờ, nhưng mà nếu Hoàng tỷ lên tiếng, Gia Luật Khôi cũng đồng ý, vậy hắn cũng không phản đối gì.

"Đương nhiên." Hắn gật đầu.

"Tốt, chúng ta đi thôi!" Gia Luật Khôi vung tay, dẫn đầu rời khỏi.

Tùy tùng bị lưu lại, hướng Nam Hân Nhạc chấp tay cúi đầu: "Không biết Công chúa muốn nghe tiểu nhân nói chuyện gì?" Giọng nói hắn vẫn thô ráp, giống như ma sát qua giấy.

Nam Hân Nhạc bình tĩnh nhìn hắn, lập tức nở nụ cười, Đôi mắt hiện lên sự phức tạp: "Không nghĩ đến ngươi còn có thể sống lại."

Nàng biết là hắn!

Cho dù hắn đã dịch dung, đổi giọng nói, nhưng nàng vẫn nhận ra hắn, trên đời này chỉ có hắn mới có thể có được đôi mắt đó --

Cao ngạo như trăng, nhưng lại trong suốt như nước.

Đôi phương cười nhẹ, giọng nói không còn thô ráp nữa, mà ôn nhuận như ngọc.

"Lần này không xem ta là mộng nữa sao?" Hắn ngừng đầu, trông mắt đen chứa nụ cười, khuôn mặt bình thường kia bởi vì đôi mắt mà không còn bình thân vô ba.

Nam Hân Nhạc mỉm môi, biết chuyện đêm qua là thật, đó không phải là mộng, thật là hắn..... Nghĩ đến những điều mình từng nói với hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên quần bách.

Khúc Lang Tĩnh thu thần sắc của nàng vào mắt, hắn cười khổ: "Chỉ có trong mơ nàng mới có thể tiếp nhận ta sao?"

Nam Hân Nhạc dời mắt, cắn răng lên tiếng: "Ngươi không nên xuất hiện."

"Xem ra ta không chết khiến nàng rất thất vọng." Khúc Lang Tĩnh đùa cợt, ánh mắt trầm xuống: "Cho dù chúng ta không còn là kẻ địch, nàng vẫn không thể tiếp nhận ta?"

Nam Hân Nhạc sững sốt, hốt hoảng nhìn hân: "Đây là nguyên nhân Viêm Lăng quốc kết minh cùng Viêm Lăng quốc? Làm sao có thể..... Viêm Lăng Vương sao có thể đáp ứng?"

"Bởi vì từ nay về sau, Viêm Lăng quốc không còn Nhị Hoàng tử nữa." Đây là điều kiện để Viêm Lăng Vương đáp ứng kết minh.

"Trẫm bắt quá chi hỏi chuyện người và Tu La Tướng quân, người vì hân không tiếc nhận lấy nguy hiểm chọc giận Trẫm, hân đối với người quan trọng vậy sao?" Vì một nam nhân? Viêm Lăng Vương không hiểu Nhị đệ thế nào nữa.

"Vâng." Khúc Lang Tĩnh không có ý định giải thích với Viêm Lăng Vương, đây là chuyện của hân, hân không nên nói với người khác.

"Tốt." Viêm Lăng Vương phát tay áo, vẻ mặt không còn ôn hòa, mà là thuộc loại uy nghiêm của quân vương: "Trẫm có thể đáp ứng kết minh cùng Kim Lăng quốc, nhưng mà từ nay trở đi, Viêm Lăng quốc không còn Nhị Hoàng tử, người cũng không thể vào hoàng cung nữa, đương nhiên, cũng mất đi tư cách ngồi lên vương vị này." Từ nay trở đi, hân chỉ có thể là tên nông phu, không còn là hoàng tộc Viêm Lăng quốc.

"Được." Hân trả lời không chút chần chừ, vương vị, tài phú, hân vốn không thiếu.

Thấy hân đáp ứng mau lẹ, Viêm Lăng Vương trợn mắt: "Người không hối hận?" Tiên hoàng khi còn sống lưu lại một mật chỉ, thậm chí trước khi lâm chung cũng nói thẳng với hân, nếu Khúc Lang Tĩnh muốn ngôi vị Hoàng đế, vậy hân phải vô điều kiện thoái vị, bởi vì ngôi vị Hoàng đế này vốn chính là của Khúc Lang Tĩnh.

Tiên hoàng khi còn sống nói những lời này, chính là đâm vào tim hân, cũng là con trai, vì sao Khúc Lang Tĩnh có thể được Phụ hoàng độc sủng?

"Hoàng huynh, mang mật chỉ hủy đi!"

"Cái gì?" Viêm Lăng Vương kinh ngạc trừng mắt: "Người....." Hân cũng biết chuyện mật chỉ?

Khúc Lang Tĩnh cười nhạt: "Vương vị --- cho tới bây giờ ta cũng không muốn."

Hân chưa từng quyến luyến qua bất kỳ cái gì, vốn cho là vì tính tình mình lạnh nhạt, nhưng sau khi gặp nàng, hân mới biết, là hân còn không chân chính chấp nhất qua.

"Hân Nhi, Viêm Lăng quốc Nhị Hoàng tử chết rồi, chết bởi thanh chủy thủ của nàng, bây giờ đứng trước mặt nàng, là Khúc Lang Tĩnh."

"Người....." Nam Hân Nhạc không thể tin được: "Người điên rồi sao....." Hân có biết hân bỏ qua cái gì không?

"Đúng vậy!" Khúc Lang Tĩnh cười, cười rất dịu dàng, nhưng cũng cười đến cuồng si: "Ta điên." Vì nàng điên cuồng.

Có nằm mơ cũng không nghĩ đến, hứng thú nhất thời, vui đùa nhất thời, đổ một canh bạc, lại khiến hân triệt để chìm luân.

Nam hân Nhạc lắc đầu, nàng lui về sau, bởi vì lời hân nói mà hoảng loạn, nàng há miệng, muốn nói cái gì.

"Nhạc Nhi."

Nam hân Nhạc cả kinh, quay đầu nhìn thấy Nam Ngụy Tử đi tới.

"Đi mau." Nàng cắn răng nhỏ tiếng, chỉ sợ Nam Ngụy Tử thấy hân, tỷ tỷ khôn khéo nhất định sẽ hoài nghi.

"Buổi tối ta sẽ tới tìm nàng." Khúc Lang Tĩnh lập tức rời đi.

Lúc hân lướt qua nàng, nàng chấn động mạnh, nàng chuyển đầu, chấn kinh nhìn bóng dáng hân rời đi.

Hân Nhi, ta dứt khoát.

Ta đã nói, người sẽ hối hận. Nàng đã nói với hân như thế.

Nhưng hân lại nói, hân dứt khoát.

Hân đang suy nghĩ cái gì? Nàng từng giết hân, thiếu chút nữa lấy đi tính mạng của hân, thế nào hân lại dứt khoát? Thế nào lại dùng giọng điệu kiên định nói dứt khoát với nàng?

Nàng căn bản cũng không yêu hân, đến gần hân vì muốn giết hân, tiếp xúc với hân chỉ là diễn trò, tất cả đều là giả!

Hân biết rõ ràng, vì sao..... Vì sao còn có thể nói dứt khoát?

"Vì cái gì....." Nam Hân Nhạc không hiểu, thật không hiểu, nàng mờ mịt nhìn lược cài trong tay áo, trong lòng tràn ngập khủng hoảng.

Bọn họ rõ ràng là kẻ địch, rõ ràng không thể có kết quả, nhưng, hần nói hần dứt khoát, cho dù chết trong tay nàng, hần cũng không hối hận.

Vì sao có thể không hối hận?

Vì sao có thể bỏ đi thân phận Hoàng tử? Vì nàng sao? Nàng có cái gì đáng giá để hần làm như thế? Nàng từng giết qua hần nha!

Nàng đối với hần hư tình giả ý, nàng đâm chủy thủ vào ngực hần, thậm chí bôi độc lên đó, chính là muốn hần chết, không cho hần bất kỳ đường sống nào.

Nàng đối với hần ngoan độc như thế, nhưng hần lại nói dứt khoát, nếu nàng là hần, nhất định sẽ hận không thể giết chết người đã lừa mình, tuyệt đối không thể nào nói dứt khoát, nhưng, hần lại nói....

“Khúc Lang Tĩnh, rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

“Ta nghĩ muốn nàng.”

Nàng ngẩng đầu, trừng mắt hần, đôi mắt hoảng loạn, rốt cuộc không cách nào tỉnh táo lại --- hần khiến nàng mất đi thói quen tỉnh táo.

Khúc Lang Tĩnh cười dịu dàng: “Ta nghĩ muốn nàng cười với ta.” Hôm nay thấy nàng cười với Tiểu Hoàng đế, hần ghen tị.

Hần mất nhiều công sức mới có được một nụ cười, cái tên tiểu tử kia lại dễ dàng có được, khiến hần bất bình.

“Ta nghĩ muốn mỗi ngày chải tóc cho nàng, tự tay làm lược cài cho nàng.” Nhìn nàng giữ chặt chiếc lược trong tay áo, ánh mắt của hần càng dịu dàng: “Ta cho rằng nàng đã vứt bỏ nó.”

“Ta....” Nam Hân Nhạc chật vật né tránh ánh mắt của hần, cái lược này cũng giống như đứa bé trong bụng, nàng muốn, nhưng lại xuống tay không được.

Khúc Lang Tĩnh tiến lên, cầm lấy chiếc lược trong tay nàng, nắm ngón tay vuốt tóc nàng: “Tóc của nàng dài rồi.” Dài qua bả vai rồi.

Hần cài lên tóc nàng, đoá hướng dương nằm trên tai nàng, ngón tay vuốt qua hoa văn hướng dương, trượt xuống bông tai khéo léo, cuối cùng tới khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Hân Nhi.” Hần cúi đầu xuống, áp trán lên trán nàng, trong mắt đen bình tĩnh đối diện với nàng: “Ta muốn nàng vĩnh viễn là đoá hướng dương thuộc về riêng ta.”

“Không!” Nam Hân Nhạc đẩy hần ra: “Không thể nào! Khúc Lang Tĩnh, chúng ta không thể nào!”

Vĩnh viễn nàng cũng không thể là đoá hướng dương của hần!

“Cho dù ngươi không còn quan hệ với Viêm Lăng quốc, ta cũng sẽ không thể nào thuộc về ngươi, giống như ngươi cũng không thể giúp Kim Lăng tấn công Viêm Lăng vậy.” Quan hệ giữa bọn họ không thể nào tiến thêm được.

“Viêm Lăng quốc đã kết minh với Kim Lăng quốc, sẽ không đánh nhau nữa....”

“Coi như không có Viêm Lăng quốc, cũng sẽ có quốc gia khác!” Hần còn không hiểu sao? Nam Hân Nhạc hít sâu.

“Ta và ngươi không giống nhau, ngươi có thể mặc kệ Viêm Lăng quốc, có thể không làm Hoàng tử, nhưng ta thì không được! Ta có người phải bảo vệ, đối với ta mà nói bọn họ so với điều gì cũng quan trọng hơn, ta không phải Nam Hân Nhạc, cũng không phải Hi Nhạc Công chúa, ta là Tướng quân, Tu La Tướng quân bảo vệ Kim Lăng Hoàng triều!

Ngay từ mười năm trước, lúc nàng từ bỏ vị trí Công chúa, nàng đã không còn sống vì mình.

Nàng nâng cằm lên, kiên định, không chút nào chần chừ: “Ngươi có thể không thích hợp làm Viêm Lăng Hoàng tử, nhưng ta không thể nào không làm Kim Lăng Tướng quân.”

“Hân Nhi....”

Nam Hân Nhạc rút chiếc lược trên đầu ra, nắm chặt trong tay: “Khúc Lang Tĩnh, ngươi có thể si cuồng, ta không thể.” Đi tới cửa sổ, nàng ném chiếc lược vào trong ao.

Bọn họ nghe âm thanh chiếc lược rơi vào trong ao, Nam Hân Nhạc nắm chặt tay, không để tay mình run rẩy.

Khúc Lang Tĩnh đau đớn nhắm lại mắt, lời nàng nói càng làm hần đau hơn so với chủy thủ, hần cố gắng nở nụ cười: “Hân Nhi, nàng còn ngoan độc hơn so với ta.”

Nam Hân Nhạc không nói, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay nhưng nàng lại không cảm thấy đau, nàng chỉ có thể ép mình nhìn hần, quyết tuyệt, không mang theo chút cảm tình.

“Hon nữa, là đối với mình ngoan độc.” Bọn họ rất giống nhau, đối với địch thù ngoan độc, đối với mình càng ác hơn, nhưng nàng càng tuyệt tình hơn so với hắn, nàng không giữ lại cho mình bất kỳ đường lui nào.

“Chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ những gì ta muốn.” Đòi này, bọn họ nhất định không có duyên: “Ta sẽ sinh hạ đứa bé, đến lúc đó sẽ phái người giao cho người, từ đó trở đi, chúng ta sẽ không còn bất cứ liên quan nào nữa.”

“Nếu ta không chịu?” Giọng nói hắn rất nhẹ, lại chứa sự quật cường, hắn không thể bỏ cuộc như vậy, hắn không thể buông tay nàng.

Nàng cũng không phải vô tình đối với hắn, nàng đang ép chính mình vô tình.

“Nếu ta cứng rắn mang nàng đi thì sao?” Muốn mang nàng đi, đối với hắn mà nói cũng không khó.

“Đáng tiếc người không có cơ hội này.”

“Tỷ tỷ!” Nam Hân Nhạc kinh ngạc nhìn ra cửa.

Nam Ngụy Từ đi vào tẩm cung, nàng vẫn mặc một bộ tuyết trắng, dung nhan thanh thoát điểm lệ mà lạnh lùng: “Viêm Lăng quốc Quân sư, Viêm Lăng quốc Nhị Hoàng tử, không nghĩ đến lại ngụy trang thành tùy tùng nhỏ nhoi.”

“Ta không còn là Quân sư, cũng không phải Nhị Hoàng tử.” Nhìn dung nhan tuyệt sắc khuynh thành, Khúc Lang Tĩnh không có một chút kinh diễm, trông mắt bình thản vô ba.

“Nhưng người là cây gai trong tim của muội muội.” Mà cây gai là thứ phải được rút ra.

“Tỷ!” Nam Ngụy Từ nói khiến trong lòng Nam Hân Nhạc cả kinh, nàng vội vàng lên tiếng: “Tỷ, bỏ qua cho hắn, muội sẽ không đi cùng hắn.”

“Muội đang cầu tình vì hắn.” Như vậy Khúc Lang Tĩnh càng không thể lưu!

“Muội.” Nam Hân Nhạc nhìn về phía Khúc Lang Tĩnh, cắn răng: “Tỷ, hắn là phụ thân của đứa bé, đứa bé này sinh ra sẽ không có nương, ít nhất phải để nó có cha.”

“Nó sẽ có nương.” Khúc Lang Tĩnh cắt lời nàng, đối với Nam Ngụy Từ lạnh nhạt nói: “Nam Ngụy Từ, người và Nam Phi Vũ trói buộc Hân Nhi đã đủ lâu.”

“Khúc Lang Tĩnh, người cầm miệng!” Nam Hân Nhạc khăn trương rống lên.

“Chẳng lẽ nàng thích đánh giặc?” Khúc Lang Tĩnh hỏi ngược lại nàng: “Chẳng lẽ nàng thích giết người?” Chẳng lẽ nàng thích ngày ngày ở trong tòa hoàng cung này? Chẳng lẽ nàng thích.”

“Cầm miệng!” Nam Hân Nhạc tức tối gầm nhẹ, cơ thể bởi vì kích động mà run rẩy: “Đây là chuyện của ta, không quan hệ với người, người đi đi! Ta không muốn gặp lại người!”

“Ta sẽ không đi.” Không có nàng, hắn tuyệt đối sẽ không rời khỏi một mình.

“Người.” Nam Hân Nhạc trừng hắn, hắn căn bản không hiểu, nếu tỷ tỷ ở đây, vậy.

“Bóp bóp!”

Tiếng vỗ tay vang lên, sắc mặt Nam Hân Nhạc lập tức tái đi.

“Thật cảm động.” Nhiếp chính vương từ chỗ tối đi ra, khuôn mặt tuần mỹ chứa nụ cười tà khí: “Khúc Lang Tĩnh, Hân Nhi thật lo lắng cho người!” Nếu không cũng không tìm mọi cách đuổi hắn đi.

“Nhiếp chính vương.” Nhìn thấy nam nhân này, ánh mắt Khúc Lang Tĩnh chìm xuống.

“Hoàng thúc.” Sắc mặt Nam Hân Nhạc trắng bệch: “Tỷ, cầu xin tỷ.” Nàng nhìn Nam Ngụy Từ khẩn cầu.

“Hử?” Nam Ngụy Từ ngậm nhẹ, mắt tím thoáng qua sự nghiêm khắc: “Nhạc Nhi, muội có biết muội đang nói gì không? Hắn là địch nhân.”

“Không! Hắn không phải!” Nam Hân Nhạc lắc đầu: “Hắn đã không còn là người của Viêm Lăng quốc rồi, hơn nữa Viêm Lăng quốc không phải đã cùng Kim Lăng quốc kết đồng minh sao?”

“Thế sự không có tuyệt đối, muội có thể bảo đảm Hiệp ước với Viêm Lăng có thể vĩnh viễn? Hoặc là hắn thật sự sẽ không trở về Viêm Lăng quốc sao?”

“Muội.” Nàng không thể, nhưng.: “Tỷ, muội cầu xin tỷ, thả hắn đi.”

“Hân Nhi.” Thấy nàng cầu xin cho hắn, Khúc Lang Tĩnh cười: “Nàng không phải vô tình với ta, có phải không?”

“Ngươi cầm miệng!” Đừng chọc giận tỷ tỷ nữa.

Nam Ngụy Từ rũ mắt xuống: “Nhạc Nhi, tỷ tỷ cho muội chọn lựa.”

“Tỷ.....”

“Một: hấn chết; hai: cùng ta đối nghịch.”

Nam Hân Nhạc sững sờ, vội vàng lên tiếng: “Tỷ, muội.....”

Nam Ngụy Từ không cho nàng cơ hội lên tiếng: “Giờ hội đêm mai, ta sẽ lấy tánh mạng của hấn ở Bạch tháp.” Lập tức xoay người rời khỏi.

“Mời.” Nhiếp chính vương đưa tay mời Khúc Lang Tĩnh đi cùng.

Khúc Lang Tĩnh nhìn về phía hấn, khuôn mặt tuấn mỹ không có chút sợ hãi.

“Đề ta động thủ sẽ không tốt.” Nhiếp chính vương cười tà mị.

Khúc Lang Tĩnh quay đầu, ánh mắt đối diện với Nam Hân Nhạc, trong mắt nàng có hoảng loạn, vô thức, cũng có lo âu vì hấn.

Hấn cười.

“Khúc Lang Tĩnh.....” Sao hấn còn cười được? Hấn sẽ chết, nàng căn bản sẽ không đi cứu hấn, nàng không thể cùng tỷ tỷ đối nghịch.

“Hân Nhi.” Đây có thể là lần cuối cùng hấn gọi nàng: “Đừng quá độc ác đối với chính mình.” Ít nhất đối với chính mình tốt một chút.

“Ngươi.....”

Ánh mắt của hấn vẫn dịu dàng, giống như lúc nàng đâm chủy thủ vào ngực hấn, dịu dàng khiến lòng người thấy đau.

Nàng nhìn hấn rời khỏi, muốn tiến lên, nhưng lại lập tức dừng chân lại.

“A.....” Nàng che ngực, tâm trạng giống như ngực bị vạch ra, khiến nàng đau đến run rẩy, tựa như ánh mắt của hấn, mỗi lần nhìn qua khiến nàng đau đớn.

Khúc Lang Tĩnh.....

Khúc Lang Tĩnh bị mang tới đại lao Bạch tháp, hấn cúi người bước vào nhà lao, trong lao chỉ có một cái giường đá, nhưng đã được dọn sạch sẽ.

“Như thế nào? Thích không? Đây là ta đặc biệt chọn lựa cho ngươi, sạch hơn nhiều so với đại lao khác.” Nhiếp chính vương cười nhẹ: “Thật không nghĩ đến, nhiều năm không thấy, bây giờ tái ngộ lại trong hoàn cảnh này nha! Sư đệ.”

Lúc mới vừa nhìn thấy Khúc Lang Tĩnh, hấn cảm thấy kỳ lạ không thôi.

“Ta cũng không ngờ.” Khúc Lang Tĩnh nhìn về phía Nhiếp chính vương, tư thái ung dung: “Không nghĩ đến sư huynh lại là Nhiếp chính vương đại danh鼎鼎 của Kim Lăng quốc.”

“Ta cũng không ngờ sư đệ ngươi là Nhị Hoàng tử của Viêm Lăng.” Bọn họ cùng nhau bái sư, hấn học võ, Khúc Lang Tĩnh học y, hai người xưng huynh gọi đệ, nhưng chưa bao giờ hỏi đến thân phận đối phương, sau khi rời khỏi sư môn cũng chỉ liên lạc qua thư tín, rất ít khi gặp mặt.

Khúc Lang Tĩnh ngồi lên giường đá, ngón tay phẩy nhẹ bụi dính trên áo trắng, giống như tán gẫu: “Sư huynh thật sự muốn giết ta?”

“Ngươi thật muốn chết?” Dựa vào năng lực của hấn thì muốn rời khỏi đây có gì khó? Khúc Lang Tĩnh không những tinh thông y thuật, độc thuật còn tinh ranh hơn, nếu không phải hấn nguyện ý, ai có thể bắt hấn vào đại lao?

“Nếu sư huynh động thủ, ai có thể thoát được?” Hấn vô cùng rõ ràng võ nghệ sư huynh xuất thần nhập hóa, trên đời này không có người hấn không giết được.

“Nếu ngươi không phải thúc thủ chịu trói, ai có thể giết được ngươi?” Nhiếp chính vương cười nhẹ: “Sư đệ, ngươi đang đi nước cờ nguy hiểm.”

“Đến lúc đó sư huynh sẽ bỏ qua cho ta sao?”

“Nếu người nọ thật sự muốn ngươi chết, vậy chúng ta không thể làm gì khác hơn là đồng môn tương tàn rồi.” Nhiếp chính vương giống như đang đùa, nhưng Khúc Lang Tĩnh biết hấn tuyệt đối nói thật.

“Nam gia tử muối thật khiến người khác đau đầu nha!” Hồi lâu, Khúc Lang Tĩnh mới thông thả phun ra câu này, mà Nhiếp chính vương không nói gì.

Nghe tiếng bước chân rời đi, Khúc Lang Tĩnh hạ mắt, trong lòng than nhẹ.

Hân Nhi, nàng sẽ lựa chọn thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vì Quân Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Giờ hội.

Nam Hân Nhạc nhìn mặt trời đang chìm dần xuống phía tây, hai bàn tay nắm chặt, có thể thấy hai bàn tay nắm chặt đang ần ần run rẩy.

Tỷ tỷ cho muội cơ hội chọn lựa -----

Một: hấn chết; hai: cùng ta đối nghịch.

Nàng tuyệt đối sẽ không đối nghịch với tỷ tỷ, ở trên đời này nàng chỉ còn lại hai người thân duy nhất, nàng không thể phản bội lại bọn họ.

Nàng chỉ có thể chọn cái thứ nhất, cũng chỉ chọn cái thứ nhất.

Hân Nhi.

“Đừng gọi ta như thế nữa.”

Ta muốn nàng vĩnh viễn là đóa hướng dương duy nhất thuộc về ta.

“Câm miệng! Câm miệng!” Nàng kích động rống lên, đưa tay dùng sức lật đồ ly trà trên bàn, nhưng không thể đánh rơi được âm thanh của hấn, hấn cười, lúc hấn ôn nhu.

Tất cả của hấn, lúc nào cũng tràn ngập trong đầu nàng, trong tai, khiến nàng dứt ra không được, khiến nàng sắp phát điên.

“Hoàng tỷ.” Giọng nói kinh sợ đánh thức lý trí của nàng.

Nam Hân Nhạc ngẩng đầu, thấy Tiểu Hoàng đế đứng trước cửa, có chút sợ hãi lẫn lo lắng nhìn nàng.

“Hoàng tỷ, tỷ thế nào rồi?” Lần đầu tiên hấn thấy Hoàng tỷ như vậy, trong ấn tượng Hoàng tỷ luôn luôn tinh táo kiềm chế, mà không phải giống như thế này, phảng phất như ngọn lửa đang bốc cháy, khiến hấn khiếp đảm.

“Vũ Nhi.” Nam Hân Nhạc lập tức thu liễm sự điên cuồng trên mặt, lộ ra nụ cười quen thuộc với đệ đệ: “Sao đệ đến đây?”

“Đệ lo lắng cho tỷ.” Sau lưng, hấn không dùng xưng hô Quân hoàng trước mặt hai vị tỷ tỷ, hấn chỉ là đệ đệ của họ.

“Lo lắng?” Thấy trên mặt đệ đệ lo âu, Nam Hân Nhạc cười cười: “Có cái gì phải lo lắng sao? Tỷ tỷ không sao.” Nàng rất tốt, vô cùng tốt.

Nhìn những mảnh vỡ trên đất bị nàng quét rơi, sắc mặt nàng bình thản: “Gọi cung nữ dọn dẹp những thứ này đi!” Nàng không sao, chỉ cần qua giờ hội thì tốt rồi.

Ánh mắt của nàng có chút hốt hoảng, giống như đang cực lực duy trì bình tĩnh, nhưng đôi mắt lại tiềm ẩn cuồng phong bạo vũ, khiến người nhìn thấy thật bất an.

Tiểu Hoàng đế đi vào tầm cung, thấy đàn tranh đặt bên cạnh, hấn đưa tay khảy.

“Đình -----”

Nam Hân Nhạc chấn động.

“Tỷ tỷ học đàn khi nào? Hấn hình như chưa từng nhìn thấy nàng đàn qua.

“Ta không có.” Sẽ không phải nàng.

“A, tỷ tỷ võ nghệ cao cường, không biết đàn cũng không sao, múa kiếm là được rồi, tỷ tỷ múa kiếm nhất định rất đẹp, sau này có cơ hội, đệ đánh đàn, tỷ múa kiếm.”

“Múa kiếm.” Nàng giật mình, ánh mắt nhìn về phương xa.

“Kiếm cầm đi.” Khúc Lang Tĩnh đưa cho nàng một thanh kiếm, sau đó ôm đàn cầm vén áo ngồi lên đất, đặt cầm lên đầu gối.

“Làm gì?” Nàng thấy chuôi kiếm có gắn một lưu tô dài, đầu lông mày không khỏi nhăn nhó.

“Múa kiếm.” Hắc cười, đầu ngón tay bắt đầu khảy đàn.

“Nhàm chán!” Nàng không có hứng thú bồi hấn chơi, muốn vứt kiếm bỏ đi.

“Làm tốt nàng sẽ có cơ hội giết ta.” Hắc cười nói, trông mắt đen cười nhẹ: “Hân Nhi, nàng không muốn thử một lần sao?”

Nàng nhìn hắc, nắm chặt kiếm.

Còn hắc thì đàn ngày càng nhanh.

Hạ mắt, nàng nhắc kiếm lên, vũ động theo tiếng đàn, lưu tô vàng óng lay động theo thân, vẽ ra từng tia lưu quang sáng chói.

Lần đó, nàng không dùng kiếm đâm về phía hắc, ngược lại từ đó về sau thường múa kiếm trước mặt hắc, mà hắc thì ngồi đàn ở một bên.

“Tỷ, tỷ đang nghĩ đến cái gì?” Vì sao cười ôn nhu như vậy, nhưng lại cười đến tan nát cõi lòng, lần đầu tiên Nam Phi Vũ nhìn thấy.

“Ta.” Nam Hân Nhạc quay đầu, lúc này mới phát hiện ra đệ đệ không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh: “Vũ Nhi, đệ đã cao hơn rồi.” Không ngờ đã đứng tới ngực nàng rồi.

“Đúng vậy!” Nam Phi Vũ cầm tay tỷ tỷ, cười giống như đứa trẻ, ngây thơ non nớt: “Một năm nữa đệ sẽ cao hơn tỷ.”

Nam Hân Nhạc cười, nhưng đôi mắt lại nhìn về phía mặt trời đang lặn dần, trời dần dần tối.

“Chờ đệ lớn lên, đệ sẽ bảo vệ Đại tỷ và Nhị tỷ!”

Giọng nói bé thơ truyền vào trong tai nàng, cơ thể thiếu niên choàng tay ôm lấy nàng.

“Vũ Nhi.” Nàng cúi đầu.

“Nhị tỷ, Vũ Nhi đã lớn.” Khuôn mặt chôn chặt trong lòng tỷ tỷ, hắc nói thật nhỏ: “Tỷ không cần phải bảo vệ đệ.”

Nam Hân Nhạc giật mình: “Vũ Nhi.”

“Đại tỷ còn có đệ, tỷ đừng lo lắng.” Tay của hắc di chuyển tới bụng của Nam Hân Nhạc, cách lớp áo nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng tròn: “Tỷ tỷ nên bảo vệ đứa bé trong bụng.”

“Đệ.” Nàng ngạc nhiên, sao Vũ Nhi lại biết?

“Tỷ tỷ không phải Tướng quân, không phải Công chúa, mà là Nam Hân Nhạc, là đoá hoa hướng dương chói mắt nhất trong miệng của Phụ vương.”

“Vũ.” Mỗi một câu nói của đệ đệ khiến nàng kinh ngạc, sao đệ ấy.

Nam Phi Vũ ngẩng đầu cười với nàng, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn non nớt, nhưng ánh mắt thâm trầm trưởng thành sớm mà một đứa trẻ không nên có.

“Tỷ tỷ, Trẫm là Hoàng đế.” Lần đầu tiên, hắc xưng hô ‘Trẫm’ khi ở một mình với nàng: “Trong hoàng cung này không có bất cứ chuyện gì có thể qua mặt được Trẫm.”

Lập tức, hắc lại cười, khôi phục sự thiên chân: “Tỷ tỷ, đệ có thể không có Tu La Tướng quân, nhưng đệ không thể không có tỷ, bất kể tỷ đi đến đâu cũng đều là tỷ tỷ của Vũ Nhi.”

Nam Hân Nhạc nhìn đệ đệ thật sâu, đệ đệ được nàng ôm chặt ở trong lòng, tiểu oa nhi gầy yếu, nàng ôm hắc, bảo vệ hắc, chỉ sợ hắc có một chút tổn thương nhỏ, sợ nàng sẽ làm tỷ tỷ thất vọng, sẽ làm phụ mẫu đã mất thất vọng.

Nhưng bây giờ, nàng phát hiện bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy nàng đã lớn lên, bây giờ tới lượt hắc ôm nàng, bảo vệ nàng.

Nam Phi Vũ buông tay, xoay người lấy bảo kiếm treo trên tường xuống.

“Tỷ.” Hắc đưa bảo kiếm cho nàng: “Đàn tranh không hợp với tỷ.”

Nam Hân Nhạc đón lấy bảo kiếm, ngẩng đầu nhìn đệ đệ nháy mắt tinh nghịch với nàng.

“Trương quân tử tử của đệ chỉ thích hợp đánh giết địch nhân, đi đi, đi cứu mỹ nhân của tử đi!” Nghe nói Nhị tử phu còn đẹp hơn so với Nhị tử.

Nam Hân Nhạc bị đệ đệ chọc cười, nàng cuối đầu nhìn bảo kiếm.

Hân Nhi, đừng quá ngoan độc đối với bản thân mình.

Nhắm mắt lại, nàng nắm chặt kiếm, dứt khoát xoay người.

“Vũ Nhi, nhớ bảo trọng.”

“Tỷ tử cũng thế.” Hoàng đế mỉm cười, nhìn bóng lưng nàng rời đi.

Bọn họ cũng biết, lần ly biệt này, từ nay về sau khó có thể gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Vì Quân Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.